

Melania Cuc
Dantela de Babilon

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

CUC, MELANIA

Dantela de Babilon/ Melania Cuc - Târgu-Mureș : Editura Nico, 2009

I. BĂCIUȚ, N. (pref.)

II. BĂCIUȚ, N. (Ed.)

III. LEU, C., (Postf.)

ISBN 978-973-1947-90-7

821.135.1-31

Coperta aparține autoarei

Editura NICO

Târgu-Mureș, str. Ilie Munteanu nr. 29

Lector Nicolae Băciuț

Copyright© Melania Cuc 2009

Toate drepturile rezervate

Tehnoredactare Sergiu Paul Băciuț

Format 16/61x86, coli tipo 15,5

Tiparul executat la INTERMEDIA GROUP Târgu-Mureș,

Str. Cuza Vodă nr. 57

România

Melania Cuc

Dantela de Babilon

roman

EDITURA NICO

ECUMENISMUL FRICII

Dantelă de Babilon e încă o formulă narativă pe care o încearcă Melania Cuc, una care îi impune restricții, dar îi și deschide un orizont nu mai puțin generos, acela al psihologilor umane.

O narațiune la persoana întâi, cu autoarea protagonistă în pielea unei jurnaliste, „o jurnalistă fără de minte, ce și-a propus să ajungă și să transmită știri de pe linia întâi a unui front fără pifani și fără ordin de zi pe cazarmă”, într-un exercițiu profesional imaginar, într-un teritoriu cu dimensiuni de fenomen: terorismul, luarea de ostatici, de prizonieri civili. O experiență limită, cu mare încărcătură de risc, prin care au trecut atâți jurnaliști și nu numai.

Nici pentru naratoare lucrurile nu sunt bine definite, limpezi: „Nu știi dacă dorm și trăiesc un coșmar, nu știi nici dacă sunt trează și martoră la nebunia umană”.

E o narațiune în care își arată fața un ecumenism al fricii, al vinei comune, cu solidaritatea, speranța și lașitățile lor: „Musulmanii, creștinii, budiștii, iudeii, brahmanii și ateii, toți suntem amestecați, facem parte, avem o vină anume”.

Un roman al spațiului închis, în care contează doar dimensiunea interioară, lăuntrică, accentele fricii și ale licăririlor de speranță.

Un roman psihologic, într-o curgere firească, clasică, cu respectarea rigorilor genului. Cu foarte multă artă în a decupa detalii, în a le da relief, încărcătură de simbol.

Dar și analiză sub raport religios, a unei lupte fratricide, în spațiul matrice al creștinătății, între „reprezentați ai două seminții din triburi vechi și trecute în egală măsură prin sita și dârmonul vremurilor, pentru a nu uita pentru ce se urau de moarte”.

Sub cerul Bagdadului se derulează și acest război psihologic, dincolo de cel real, cu mize oculte, „într-o aerogară asediată și în care câteva zeci de civili, care au nimerit la locul și timpul nepotrivit - facem obiectul negocierilor dintre autoritățile militare internaționale și teroriștii fără frontiere”.

Lelia sau Laila e personajul care intră în ecuația condiției de ostatică, cu timp și răstimp pentru incursiuni anamnetice, pentru evaluarea unor fapte din biografia sa. Ca într-un fel de explicare a hazardului de a se afla în loc nepotrivit la moment nepotrivit.

Dar e și prilej pentru a constata că „teoria supraviețuirii sub frică, nu funcționează fără recurs la umilință”, pentru că cei prinși în lupte străine de ei au ca „punct comun dorința de supraviețuire”, ori această dorință îi face pe mulți să lase garda jos.

Așteptarea, ea însăși un „personaj”, dezvoltă trăsături de caracter, gesturile dau măsura profilului fiecăruia în parte, fie terorist, fie prizonier. Pînă la un loc, această stare amintește de **Deșertul tătarilor**, a lui Dino Buzzati.

Melania Cuc știe să contureze cu abilități de pictor, din câte o tușă de culoare, portrete... psihologice: Laila, soldatul mercenar, Mandea, Arnadze, adolescentul paralytic, Salomeea, văduva veterinarului din Egipt, Johnathan, Barby, Cecilia,... un fel de Arcă a lui Noe pentru seminția umană, de vârste și categorii sociale diferite, de etnii diferite, printre care se află și români, rătăciți ai sortii.

Nu mai puțin reușit e portretul colectiv, de turmă sau de „cloacă”, „o ceată de prizonieri aduși la limita sălbăticiiei”, cum îi numește autoarea, cu solidarități și egoisme, cu gesturi când emoționante, când comice în tot tragismul lor, hilare, absolvite de orice logică, atunci când nu par absurde sau cel puțin nelalocul lor. Ori ținând de logica de circumstanță, cea care face posibile „fraternizări”, precum alăptarea de către Barby, albă, a copilului unei negrese, căreia i-a secăt laptele matern. („Gheața dintre două mame, dintre două rase umane, a fost gata spartă”.)

Dantelă de Babilon, o ficțiune literară, are toate datele realului, se hrănește dintr-o cazuistică bogată, trecând dincolo de relatarea jurnalistică, de

imaginea de suprafață, atingând resorturile intime ale trăirilor posibile în situații limită.

Ficțiunea are verosimilitate, chiar dacă nu are suport real, concret. E o lume posibilă, dincolo de real, dincoace de imaginar.

Melania Cuc nu duce lucrurile spre un carnagiu. Ea preferă carnagiul sufletesc, cel în care e schilodită și atitudinea în fața libertății. Lăsați de izbeliște de către teroriști, prizonierii de ocazie își pierd busola: „Nu mai e zid, nici tavan. Suntem liberi! Liberi. De ce nu plecăm?! De ce am pleca?..” Aceasta pentru că lupta nu se dă cu dușmanul din afară, ci cu cel dinlăuntru al fiecăruia: „Dacă suntem prizonieri, suntem închiși doar în propria noastră lașitate”.

NICOLAE BĂCIUȚ

- Alah e mare! zise pe un ton alb, în timp ce se ridică dintr-o rână, pe coate, pe genunchi și mai apoi în picioare, din mijlocul sălii, unde cu doar câteva clipe mai înainte o îmbrâncise brigandul cu cagulă neagră și cartușiera trasă în diagonală peste tricoul learcă de transpirație.

Acum își scutură veșmântul de colb, lovind fibra cu furia pe care nu dorește să și-o ascundă, ca și cum ar îndrăzni pentru prima oară-n viață să lovească în barbă un dușman. În cele din urmă, obosește, se lasă sleită de vlagă, aproape de mine, pe bancheta din fibră de sticlă îmbâcsită de jeg. Execută gestul de înfrângere fără lamentări inutile, doar cu un ciob de furie înfipt în pupile, semn ce-mi amintește de soarta câinelui bătut de stăpân.

I-aș întinde mâna, aș ajuta-o așa, mecanic și tâmp, dar știu că nu o voi salva eu, o străină cu plete blonde și retezate pe frunte, cu lentile fumurii în ramele ochelarilor,- o jurnalistă fără de minte, ce și-a propus să ajungă și să transmită știri de pe linia întâi a unui front fără pifani și fără ordin de zi pe cazarmă.

Îmi revin în fire la timp. Nu mă voi face de râs!

Privesc detașat, adică fix și miop, în varul pereților aerogării asediate de teroriști,- un punct

fix pe linia de demarcație a două civilizații ce se bat cu arme sofisticate și cu pumnii în piept. Pentru ce? Nu, nu vreau să știu.

Pentru cadâna ascunsă în higeab croit din stofă foarte fină și cu zeci de brățări clincâindu-i ca niște cătușe la mâini, eu sunt mai puțin decât un vântură-lume, o ciudată cu eșarfa de mătase aruncată anapoda, peste umerii saharienei ce nu mai păstrează nimic din romantismul unei povești din deșert. Ea, nu mă iubește, nu mă urăște. Îi sunt indiferentă ca acel pion așezat în plus pe o tablă de șah – sunt ca și ea, o femeie fără acces în lumea bărbaților.

Aparent nimic nu ne separă, totul ne apropie în viermuiala de cobai ai unui experiment inuman și în care, limbile cele multe și zdrobite în sunete aproape amorfe, îmi amintesc de turnul babel modern.

Au trecut două zile de când lâncezim, ne etiolam în spațiul închis și în care, când vorbim, țipăm în draci, fără să ne privim, fără să ne auzim între noi.

Ea, ultimul prins, adus și aruncat la grămadă, este femeie, un soi de jucărie turnată în serie, și care, dacă și-ar schimba veșmântul tradițional cu o uniformă cazonă, ar fi soldatul perfect, unul cu răni supurânde pe sub platoșa

medaliilor câștigate într-o război în care nici Dumnezeu nu mai are curajul să-și spună Cuvântul.

Am devenit cinică, rea de gură, sunt gata s-o cataloghez dintr-o privire, s-o fixează printre vietățile programate din start să nu riposteze, să nu se nevoiască pentru drepturi individuale sau colective.

Sunt hotărâtă s-o jupoi de haine, de piele, să-i disec gândurile în miliarde de monade normale pentru jocul ăsta de puzzle. Apoi, să mă joc de-a creatorul - s-o realcătuiesc din detalii, într-un biet specimen, cobai virtual, personaj de doi bani, bun de folosit în mai toate reportajele mele, relatări la „cald”, dar care nu vor schimba clipa cu veșnicia.

După ce, am îndurat zile de umilință și de teamă strict animalică, vine ea, străina, ca o jucărie potrivită pentru a-mi consuma cu ea furia, nebunia care mă zvârcolește în fața verdictului, a capitulării personale și implacabile.

- Iaca, în sfârșit, Doamne, s-a ivit și clipa-mi de glorie! Nu, nu-mi pune mâna pe gură, nu mă sufoca, Doamne! Lasă-mi vorbele libere și puterea de-a mă revolta, să icnesc ca un fetus în pântecul lovit cu bocancul. Uite, cum mă

chircesc, scad în grame și în centimetri. Ocup loc tot mai strâmt pe lavița care s-a fisurat, pârâie ca bostanul în care negustorul înfinge briceagul! Privește-mă, Doamne, în ochi, în gură, în inimă! Sunt lupoaică și urlu. Nu se aude?!

O glorie maladivă și progresivă simt fulgerându-mi prin șira spinării. Îmi asum durerea asta voluptoasă și ranchinoasă. Mi se frâng șalele, pânțele-mi pleznește ca la cezariană. Nu mă plâng.

-Mai sunt încă o femeie întreagă, îmi spun în disperarea care, știu, doar ea mă salvează.

Adrenalina mătură prin artere, inima-mi bate într-o veselie strict primitivă și nervii joacă tontoroiiul pe jarul care m-a perpelit în ultimele zile.

Nu mai simt greață-n stomac, nici în nări izurile pestilențiale care dospesc în sala burdușită cu zeci de ostatici. Nu mai simt foarte clar forma oamenilor, nici a lucrurilor, mirosul întâmplărilor, doar acel damf amar ca pelinul al propriei mele transpirații îl simt cum mă cuprinde de subsuori, cum mă ridică din tălpi până-n creștet, spre cerul acoperit cu zidul tavanului. Sunt un balon imaginar de săpun.

Mi s-a făcut pielea ca de găină pe coate și ceafă, mi se învârt gândurile ca la carusel și iar

mi se face silă de mine, de femeiușca nesăbuită care, cu numai șapte zile în urmă, mă aventuram, înarmată cu laptop și camera de filmat - îndrăzneam să visez la Premiul Pulitzer pentru un reportaj realizat în direct de pe linia frontului. Iluzii.

Dinspre deșert se aud focuri cadențate de armă automată. Obuzele vin din cer și le înghite nisipul. Pagubele colaterale cresc vertiginos și o mulțime de muște dau să se împuieze în leșurile zdrobite.

În dreapta mea, cadâna stă dreaptă în scaun și cu palmele ridicate în aer. Are pleoape vinete peste ochii închiși. Pare a fi o privighetoare pregătită să cânte la lumina fulgerului care tocmai s-a înfipt în pământ.

Afară, între cer și pământ, curg funii de foc scuiat din alt și alt avion inamic.

Eu sunt numai un om din carne și gânduri, simt cum frica mea ia formă de ac, îmi intră pe sub unghiile nelăcuite, se prelinge în fibră și urcă în creier ca alcoolul cel bun. O piele nouă-mi crește peste epiderma cea veche, este ca o gutapercă fleșcăită și foarte transparentă. Tremur ilizibil. Am mâini ca de mort.

Cadâna și-a astupat gura cu colțul broboadei de cașmir scump. Plânge moale în somn.

Eu mă amuz de oricine-i prost și suspină, mă simt încă puternică, bărbată și sofisticată. Am învățat cum să-i facă față situației limită la ședințele yoga, la cursurile de supraviețuire, cu maestri, specialiști în materie.

Cui îi pasă că sunt, acum și aici, doar un ins, un număr bătut în spătarul banchetei comune? Sigur nu sunt o femeie cuminte, supusă, sunt o nebună hotărâtă să-mi scot din sărite amândoi paznicii, să strig cât mă țin plămânii la lozinci pacifiste.

-Apelează la Rațiune, fetițo! Îmi ordonă instinctul de conservare ca specie, și simt bobârnacul realității că îmi lovește plexul plăpând. Stomacul arde, intestinele chiorăie. Foamea de pâine și de carne mugește.

-Care rațiune!? Țip, apoi îmi pleznesc gura. Lovesc buzele tare și cu toate inelele ce-mi împodobesc trei dintre cele cinci degete ale dreptei.

Nu mai aud, mai apoi, cum măselele se sparg între ele și-mi mușc pe dinăuntru obrajii... În jurul meu cad bombe, explodează rachete balistice - în sală nu mai există nici bărbați, nici

femei, doar o mulțime de umbre aplecate peste o groapă uriașă, urâtă, comună. Rutina, neîncrederea în ceva sau în cineva anume mi se înșurubează, îmi sfredelește adânc și mecanic în creier.

-Rațiune... rațiune... Psalmodiez, repet fără cap și coadă, ca într-o mantră, fără să respir și fără să-mi mai pese că turma aceea de oameni mă va crede într-o doagă. Oricum, mi-e silă de mine, de ei, de întreaga situație care ne face să stăm ca legumele în oală, așteptând fie ce-o fi, deznodământul. Moartea? Imposibil.

Personal, aș avea nevoie doar de aer, apă, pix cu hârtie. Imposibil. Simt sare pe limbă, pe buze și, în disperare de cauză, îmi acord dreptul la o singură încercare de evadare din situația dată. Una imaginară, desigur.

Băieții cu cagule și automate îndopate cu cartușe adevărate, fumează. Din când în când, mai trag cât un foc de automat în zidăria tavanului. Fumează.

Dincolo, în stradă, mă așteaptă sigur triumful aventurii adevărate și libertatea de-a lua totul de la capăt. Numai că eu nu sunt rouă și nu am cum să dispar la răsăritul de soare.

Știu, am învățat că nu sunt bună de așa bravură, eu, o entitate prinsă în maxilarele conflagrației ce incinerează Planeta.

-Mă cheamă Laila! Zice străina și îmi atinge umărul cu palma ei cât aripa unei vrăbii urbane.

Ar trebui să fiu cuviincioasă, să îi spun și eu numele pe silabe, poate și țara-mi de baștină, apoi să legăm fire de conversație. Conversație! Haida-de, tabieturi de femeie modernă. În jurul nostru e moartea. Miroase a hidrocarbură aprinsă.

O urăsc din instinct pe cadână. Nu mai este defel speriată, doar resemnată, împăcată cu soarta, cu matroana aceea ciudată, starea ciudată care i-a prins cătușe de aur pe mâini, pân' la coate. În plină nebunie umană, ea, Laila stă dreaptă.

Eu am umerii căzuți ca un loden de celofibră și am prins să mă leagăn; înainte și înapoi, pendulat, repetat și necontrolat, așa cum fac idioții părăsiți în azilul de stat.

Mult mai târziu, a doua, a treia sau a câtea zi, oare, ... mă voi revolta, voi țipa: Stop! Sunt om, nu păpușă din marmură.

Așa, acum e mai bine. Îmi îndrept șira spinării, îmi ridic capul acoperit de tencuiala spulberată la rafala de pușcă, privesc oamenii pe

detalii. Sunt terni, fără expresie. Nu dețin nici ură, nici umilință, nici credință într-o clipă viitoare mai bună.

Numai Laila surâde, ca într-o cafenea pariziană, face gestul prietenesc simplu, fără fasoane. Pentru ea, este ca și cum ne-am cunoaște de o viață. Pentru mine-i doar o secundă de indiferență totală.

Ridic din sprânceană. Devin intrigată. Doar, eu nu am nimic în comun cu femeia asta, ca o pasăre scăpată din colivie! Așa vreau să spun multe. Tac.

Ea nu-mi înțelege limbajul. Surâde și ridică din umeri. Se răsucește și mișcarea-i rapidă face să-i foșnească, să-i salte de-o palmă, țesătura higeabului. Acum, bărbații ar putea să-i vadă jumătate din rotula genunchiului. Pielea aia, albă cu vinișoare ca trase în tuș de violete sălbatice. Nu o bagă nimeni în seamă.

Cadâna a scos din bagaje un ghem, o igliță și dantela albă, mercerizată. O ține pe brațe.

Peste sala cu oamenii obosiți de așteptare și teamă, un abur murdar se ridică, se lățește, crește... ajunge peste cadranul ceasornicului prins cu holșuruburi între cele două ferestre. Acolo e poarta către libertatea noastră și în care paznicii au așezat drugii de fier spuzit de rugină.

Nu știu cât este ora. O fi zi, o fi noapte? Totu-i încetinit în mișcare. Fără direcție.

Existăm, totuși, pentru că respirăm cu toată gura și plămânii umflați ca un foi de fierărie, îi rezistăm experienței ce are loc în chiar conglomeratul scârnaviei umane.

Laila îmi arată modelul dantelei la care lucrează, unul vechi și cu dichisuri ce țin de viața dintr-un serai cu destule femei leneșe, lascive, ce își adoră la nebunie stăpânul.

Eu nu mă pricep la înnodat macrame în horbote aproape medievale. Nu vreau să învăț meșteșugul pierderii timpului. În schimb, știu să mint, să fur, să înjur. Ce-am avut, ce-am pierdut?

Rânjesc. Limbaj convențional și care, cred că mă face puternică.

Laila își lasă capul spre lumina plăpândă, mult și mai mult, de îi văd mai bine obrazul. Are ten prea subțire, prea alb, pentru a crede că s-a născut în clima din zona Bagdadului. Și o cicatrice ascuțită ca incisivul de lapte, are la tâmplă. Nu-i o rană urâtă, doar nepotrivity pentru o cadână ce se crede cuminte.

Unul dintre paznici a scăpărat bricheta. Își aprinde țigara.

Înțeleg că-i ultima lui țigară din pachetul de țiplă. Trage fumul în gură, îl plimbă printre

dinți și măsele, îl mestecă bine... Îl filează în suvițe sure, pe care le răsuflă pe nările amândouă. În jur, aerul are acum izul unei felii de pește ținut prea mult la saramură. Bărbatul asudă.

Vecina mea de scaun și de suferință este poate singura mostră de feminitate adevărată în cloaca asta ca și asexuată. Face față plină de curaj situației date. Zadarnic. Cui îi mai pasă?

Bărbații se prefac că nici nu există.

Paznicii o ignoră cu bună știință. Cei cu cagule trase pe față se poartă cu noi ca și cum ar fi nu ar păzi oameni, ci hoți de cadavre. După ce ne-au înșfășcat toate bunurile personale, ne-au făcut chisăliță demnitatea umană, se prefac că înțeleg perfect situația, că știu că suntem ... victime „colaterale,,.

S-a creat între noi, gardieni și ostatici, acea relație de când lumea, când, în disperare de cauză, victima face pact cu călăul. Așa e viața!

Le cerșim fără gesturi, fără cuvinte, un semn, o speranță. Nu primim nici una din două.

Și acele ceasornicului de la mâna mea sunt ca și anchilozate... Se târăsc, abia înaintează. Poate că Timpul s-a oprit de-adevăratelea și nu am aflat eu încă! Poate.

Noi, ostaticii, exponenți ai unor religii și culturi diferite, acum aplatizați prin umilință și ca fără de vârstă, am devenit impasibili. Zăcem pe banchete și scaune mizerabile sau, cei mai mulți, direct pe pardoseala de piatră zdrelită. Prizăm pasiv, vrând nevrând, fumul țigării, și el, fumul de tutun îndoit cu oxigenul trecut de mai multe ori prin duzini și duzini de plămâni, ne gâdilă nările.

După criza de disperare de dinaintea ultimului val de revoltă - stare anihilată cu lovituri de bocanc și patul de armă, din primele ore de izolare - tot acte de demență umană și care ne-au limitat până și ultimele, insignifiantele energii primare - cei mai mulți dintre noi, răzvrățiții, ne prosternăm în rugăciuni, vorbindu-I, slăvindu-L pe Dumnezeu unic, după canoane, religii, în limbi diferite.

Creștini, iudaici, musulmani, buddiști, brahmani, atei... suntem ca peștii prinși în același pântec de balenă. Suntem într-o haltă de triere și unde - ca și Iona, fiul lui Amitai, așteptăm ca Duhul să pogoare, să ne demonstreze că el, Duhul, mai deține, în numele nostru, Controlul.

Până și eu, păgân credincios, mă socot îndreptățită să-L aștept, îi cer să vină, din Ceruri,

la noi. Voiesc să-I simt cum pogoară, se lasă pe vârful sandalei, talpa cu care să mă lovească în splină. Parcă-L aud poruncind:

-„Ridică-te! Du-te în cetatea cea mare și propovăduiește, căci fărădelegile lor au ajuns până în fața mea!”

Este doar vocea-mi interioară. Nu o știu de stăpân. Nu-i răspund!

Găsesc un milion de motive pentru a putrezi pe mai departe în propria-mi lașitate. Eram, adică... sunt un ins fără de înger, un nimic din acest întreg al disperării generale.

Din stradă se aud perechi, perechi, alte focuri de armă. Unul dintre paznici se ridică și trage și el, salve duble în fereastră, spre avertizare. Al doilea suplimentează atacul cu o rafală adevărată. Sticla din giurgiuvele e gata pisată.

-Kalasnikov-ul... zice Laila și îmi strecoară pe sub braț, mâna, care-i tremură ca piftia de curcă.

-Nu cred. Sunt numai gloanțe oarbe... zic, adică, fac eu pe deșteapta. Mă trag la o parte, suficient de departe cât să aud, cum Laila povestește despre... cum a trecut ea linia frontului, cum a fugit din serai pe furtună.

Furtună de nisip, desigur. A fugit și din tabăra refugiaților...

-... Am ascuns higeabul sub mantou. Mi-am ridicat fustele și mi-am lăsat părul roșu lung și despletit peste umerii goi. M-am rujat ... Am cântat și am țopăit ca la circ. Pașaportul, zici?!...

Laila prinde a râde puțin cam isteric, exact în clipa în care altă sticlă din ferestre e spartă de gloanțe, cioburile fac hărmălaie, se împrăștie ca o grindină prin sala înțesată de oameni.

Din stradă și de dinăuntru carcerii noastre, mitralierele răpăie fără contenire. Tabla acoperișului se găurește, metalul e moale, se topește. Mă aștept ca lumina zilei să năvălească prin breșa căscată.

Vine numai funingine. Afară e smoală, noapte adevărată.

- Dacă am evada, ne-am evapora?! - întreabă Laila fără să îmi lase impresia că a intrat în panică fără motive.

De la locul meu, de pe pordoseala unde stau cu capul aplecat sub un scaun făcut țândări, o trag de mânecă, încerc s-o fac să înțeleagă că suntem prinși, atacați din toate părțile. Că nu mai există scăpare.

-Atacați? De cine?! Îmi pune ea întrebarea cu un fel de reproș, pe care nu am de gând să i-l

înghit. Fie ce-o fi. Ridic capul și, privind-o direct în ochi, zic:

- Cum, cine? Ai lor, ai noștri... Glonțul e glonț.

Mi-am depășit condiția de supus, mușc, rup în dinți un colț al basmalei, una arăbească și la modă pe Continent în vara care a trecut.

Laila s-a ridicat în picioare. Cu dantela de ață mercerizată în brațe, cu iglița ridicată ca o sulită minusculă, în aer, blestemă cred. Vorbește foarte repede, nu țipă, doar se jeluiește într-o limbă care mie îmi este necunoscută. O pridne furia, Laila-i vie, frumoasă.

Și-a descoperit părul roșu- aprins. Și-a dezvelit pe jumătate sânii, și-a ridicat faldurile higeabului mai sus de glezne și acum urcă pe scaunul de poliuretan ca la o tribună. Pare o zeiță capabilă să domine toate răutățile adunate în cutia Pandorei.

-Nu! Nu, NU!!!! Nu tu, Lailo, nebuno! Doar Iisus ne-ar putea scăpa din cripta asta afurisită, zic, și mă străduiesc să-i dau și un sens gestului ei de nesăbuintă.

- Ha, Iisus, spui? El, care și-a cărat singur crucea pe străzile spulberate de mânia oamenilor! Va veni El aici, crezi?! Să ne facă dreptate nouă, evreilor, arabilor! Niciodată!

- Iart-o, Doamne, că e nebună de frică, nu știe ce face! - urlu de neputință. Îmi astup pe rând, ochii, urechile, gura... cu palmele sărate de transpirație.

Constat că nu mai am simțul auzului, nici cel al mirosului, nici al gustului, nici al pipăitului... Nici...

Inelele de aur, brățara cu diamante, toată averea mea de care eram sigură că valora, în dolari, milioane, acum oxidează. Pe trupul meu, pe epiderma-mi spuzită brusc de echimoze foarte dureroase, se pot citi pagini întregi de istorie, de geografie... Sunt o carte deschisă.

-Alții cum rezistă? - întreb, dar nimeni nu mi suflă o vorbă. Cuibăriți în propria lor teamă de moarte, oamenii zac ca oul fără coajă în cloca unei dropii năvălaşe. Ba nu, sunt ca peștii cei foarte mici, hamsii fără vlagă trag spre gura rechinului flămând. În jur miroase a acid clorhidric și a catran topit.

- Povești de adormit copii... mă înfruntă Laila, în timp ce mă ajută să mă ridic, să mă rezem de marginea banchetei, peste care întinde dantela ei superbă și neterminată. Mă prefac că o admir:

- Frumoasă!... zic ca și cum aș sughița. Mie, lucrul de mână nu-mi dă satisfacții, e pierdere de timp sută la sută.

Între frica de bombe și firimitura mea de credință, mă lupt, nu cu dușmanii palpabili, cu propria-mi ființă.

Conștientizez că ar trebui să mă rog în cor, cu ceilalți ostatici din sala asta, de așteptare, loc de tranzit al unui fost aeroport intercontinental. Refuz să cred ca sunt numai o monedă de schimb, detaliu în negocierea dintre două tabere beligerante.

Poate că, împreună cântând frumos, noi am reuși să-L mințim că pe viitor... vom fi mai buni, mai iertători, mai raționali.

Oricum, acționăm din instinct - nu mai înjurăm, nu lovim... ne dezintegram ca într-un acid. Ne sinucidem în grup, cum fac cașaloții din oceanele contaminate de sonarele oamenilor pragmatici.

Suntem într-un spațiu închis, niște omuleți care nu mai ținem seama de croiala divină din trup. Ne este foame de hrană, sete de apă, frig de haine de iarnă, nu ne mai interesează doar scorul luptelor care se poartă, poate, pe stradă. Ne-a pierit, s-a stins curajul din primele ore ale sechestrului nostru, a dispărut acel sentiment

ancestral, al libertății primordiale, germenul revoluționar, care ne lasă nouă, bipezilor, iluzia posibilității unui scenariu de reușită până la finalul ultimei ore.

Are dreptate cadâna asta. În situația dată, la ce ar fi bună o rugăciune ieșită din gura mea, gură de femeie emancipată?

Pe teroriști nu-i interesăm ca ființe de sex feminin. Nici bărbații, cei care, puțini la număr, îi mai rezistă fricii de moarte dusă până la limita torturii de sine. Suntem o adunătură. Nu le trezim simțurile de specie nativă.

Frica, da Frica face legea aici și pretutindeni în lume.

Bărbații tineri nu mai sunt ispitiți să-i vadă Lailei genunchiul scăpat de sub stofa higeabului, nici fruntea fără broboadă, nici gura liberă, descoperită de văluri.

Imediat după lupta dată pe stradă, s-a lăsat liniște afară și rumoare printre noi, inși panicați că suntem nevoiți să stăm adunați ca fărâmele de carne în oală.

-Vezi , bă, că și voi aveți rachete d'alea interzise de cei de la Securitatea Globală! Aia nu era cazarmă, era o școală. Alah e mare!

-Cine? Unde ți-e mintea, domnule dragă?! Țara mea a fost întotdeauna neutră. Eu sunt un

biet negustor de șofran, cu războiul nu am nici în clin, nici în mână. Afacerea mea-i pe butuci, asta-i problema!

Între cei doi, un arab frumos și negustorul de șofran, intră în scenă cu profil de efigie antică și cu o constelație de pistrui pe dosul palmelor. Johnathan este autoritar din naștere, prim-cetățean planetar priceput în asanarea din fașă a conflictelor de tot felul.

Negustorul de șofran ridică din umeri, se întoarce spre bătrânelul cu creștetul acoperit cu turban de culoarea ametistului. Îi vorbește calm, repetitiv, până când palestinianul îi și înțelege mesajul.

- Aha! Păi, da, flori de șofran s-ar mai găsi prin oazele noastre, dar cine culează să meargă acolo, să le culeagă? Evreii au lunetiști, arabii au... Mai bine, lasă!

Între cei doi s-a lăsat o tăcere mai fragilă ca hârtia bătrână. Pe acest fond de securitate incertă, Johnathan se ridică și, în lumina unei ciozârte din Luna care se zgâiește la noi prin spărtura tavanului perforat de suflul exploziilor, el, bancherul american, își desface piepții cămășii cu guler alb și tare. Și-a ridicat brațele, ca dinaintea țevii unei puști, oferindu-se:

-Lovește în inima mea, teroristule! Nu dau înapoi, nu-i prima oară în istorie, când plătesc libertatea cu sânge. Să fi uitat că voi locuiți un tărâm care i-a fost promis seminției lui David?! Din pricina voastră, ai mei au fost rătăcitori prin deșert și astăzi mai dorm cu pușca sub pernă.

- Ce ai vrea? Ochi pentru ochi, dinte pentru...dinte! Răspunde cu furie, furiei, palestinianul cel bătrân, și imediat se pregătește să-și facă rugăciunea de seară. Să cerșească iertarea păcatelor.

- Aș putea scoate sabia... zice Johnatan, la care, Laila intervine:

- Nu! Nuuu! Opriți-vă, oameni buni! Cine scoate sabia, de sabie va muri!

Ea strigă degeaba și din toate puterile, așa cum striga și Sfântul Ioan în pustiu. S-a ridicat , a urcat preț de două secunde pe scaun, apoi s-a prăbușit, a căzut ca o marionetă scăpată din ațe.

Misiunea sa este încheiată.

Spusese ce avusese de spus. Nu este chiar o curajoasă din naștere și efortul depus face să îi tremure ritmic bărbia.

Mie mi s-a părut a fi fost majestoasă, impozantă,o femeie mult mai înaltă decât toți acei bărbați prinși în harță - ei, reprezentați ai două seminții din triburi vechi și trecute în egală

măsură prin sita și dârmonul vremurilor, pentru a nu uita pentru ce se urau de moarte. Deșertul. Un tărâm udat doar cu lacrima omenească.

Acum văd că, de fapt, Laila este micuță, o femeie modestă, figură aproape insignifiantă și cuminte mi se pare a fi, ca o călugăriță.

Și-a tras pânzătura fină la loc, peste pletele arămii, peste frunte și peste buzele pe care le strânge una în alta. Se aude cum îi clănțănesc dinții.

Prin stofa de cașmir fin, i se ghicesc genunchii, rotunzi și mobili ca gemenii în pântecul unei gravide. Genunchii îmboldesc fibra de lână, zvâcnesc necontrolat, ca și cum, așa, un neurolog i-ar testa femeii, reflexele, lovind-o : pac, pac! Centrii nervoși sunt perfectți. Ciocănelul din cauciuc sintetic lipsește.

Laila reacționează clasic în situația dată, de nu mă mai mir că nu e gata moartă, bună de dus cu alaiul la groapă.

O altă rafală de arme automate, apoi un obuz explodând, fac să zângăne ultimele cioburi rămase în ramele ferestrelor, un alt atac care vine să pună, deocamdată, punct, discuției dintre cei care își au evident, dreptatea lor, fiecare.

Ne-am obișnuit cu izul morții, cu riscurile războiului. Parcă altora li se întâmplă ceea ce

trăim fiecare pe propria noastră piele, pe viu, sângerând cu demnitate sau cu disperarea afișată ca o mască mortuară pe față.

În cele din urmă, praful se risipește și aerul nopții de decembrie intră în fuioare de ceață peste oamenii care par să fi adormit, sau poate că nici nu mai sunt oameni, doar niște șomoioage de iarbă în letargie, uscată.

Primul brigand, cel cu cagulă neagră, râde tam nisam, arătându-și dinții albi.

- De satir, zic eu. Țsta-i învățat să bea sânge de om. Închid ochii și jur că-l aud vorbind:

-Cine nu-i cu noi, să ridice mâna. Oricum vom muri. Și voi, prizonierii, și noi, paznicii.

Suntem aici, împreună, să păzim un munte de trotil! Arme adevărate!

BUUUM! Și suntem doar scrum. Nu scapă nimeni, vă spun. Lașilor. Care aveți stofă de kamikaze?

Nici unul?! Nici voi, fraților? Sunteți niște afaceriști. Alah al vostru este Dolarul! Vă strivesc! Nu vă las să ajungeți cu păcatul în iad. Niște amărăți, asta sunteți. Hoituri hrănite cu pop corn și carne de vită turbată! Haram! Să fie acolo, la voi.

Vă împușc! Oricum murim, sărim în aer odată cu muniția asta. Marfă! Nu-i fabricată de

noi. Sunt grenade de ultimă generație, gloanțe Maide... Ho, nu, nu vă vând „pontul” nici picat cu ceară.

Nu știu dacă dorm și trăiesc un coșmar, nu știu nici dacă sunt trează și martoră la nebunia umană. Oricum, teroristul nostru vorbește într-o limbă universal și valabilă pentru oricare parcelă a pământului. O face cu silă, cu ranchiună, ca și cum el ar fi un specimen pur, ar face parte din castă sfințită. Nu-i pasă de mine, nici de cei care acum citesc din Coran, cu fața îndreptată spre Mecca. Musulmanii, creștinii, budiștii, iudeii, brahmanii și ateii, toți suntem amestecați- terci, facem parte din vină.

Mi-e sete și cred că am halucinații, nu-i verosimil să-mi închei viața cu un așa capitol absurd. Deschid ochii cât cepele. Privesc cât poftesc.

Realitatea-i de-a dreptul nebună. Prefer să n-o văd și iar las pleoapele peste globii oculari, peste retina care păstrează, ca pe o cârpă îmbibată-n vopsea, imaginea insului cu obrazul acoperit în calugă neagră. Cu ochii închiși, văd ceea ce nu văzusem cu o clipă mai înainte, văd teroristul cu o mie de cicatrici și tot atâtea lacrimi de sânge alunecându-i pe pielea smeadă, îmbibându-se în tricotul hidroscopic al cagulei,

în părul din barbă. Tresar. Aud pleznitura palmei, pe care brigandul celălalt, cel cu cagulă încropită dintr-un ciorap de bumbac alb, i-o aplică direct, fără morală verbală. Rețeta veche îi reușește, și-a adus tovarășul la realitate. Realitate, evident, catastofală.

Al doilea terorist este firav ca o adolescentă dar se poartă cu haidamacul, precum medicul de urgență cu femeia isterică. După l-a pleznit bine, l-a umilit, îl ia în brațe. Armele amândouă cad, fac zgomot nebun pe pardoseala sălii de așteptare. Armele sunt noi și lucesc de unsoare. Mi-aș putea ordona să fiu curajoasă, sa ies din flanc, să prind și să ridic puștile pline cu gloanțe. O, nu! Nu. La loc comanda! Da, sunt de o lașitate contagioasă.

Privesc cum șansa de a deveni „cineva,” trece pe lângă mine ca acceleratul pe sub ochii impieगतului. Constat cu indiferență:

-Asta-i viața!

Nimic nu mi se mai pare a fi ieșit din limitele posibilului. Nu aștept să reacționeze eroic, în locul meu, nimeni altul.

Cel plenzit peste fața acoperită de cagula neagră strânge degetele pe patul puștii, pe care și-a recuperat-o orbește. Acum e mai sigur pe el.

Saltă arma ca pe o mireasă răpită, o aruncă pe umăr.

Pe loc repaus! Doar falangele lui sunt albe și mai albe... învinețesc de atâta încordare. Invizibilă.

Mi-aș dori să îi tremure tot corpul, să se dezechilibreaze, să cadă în genunchi, pe spate, pe burtă... Să intre-n convulsii.

Văd clipele de coșmar cu încetinitorul.

Mă înșel, desigur. Insul nu-i nici nebun, nici epileptic. Se abține să tragă în oricine îi stă dinainte. De ar vrea, da, de ar vrea ar putea să ucidă. Noi, prizonieri anonimi, nu i-am fost dați cu inventar, la număr.

Afară e noapte clară. Peste noi toți curg bombele aliaților în voie. Exploziile infernale aruncă la întâmplare oamenii și zidăriile vechiului Bagdad în aer.

Cine știe de câte nopți și zile nu a dormit teroristul ăsta. Nu mai rezistă. S-a prăbușit, a căzut ca o cizmă ruptă. Nu lasă automatul din mână, cinci degete care a devenit rigide.

Scâncește și se ridică pe vine, se ridică-n genunchi. În picioare. Rezemă peretele pe care, întorcându-ne spatele, îl umezește cu stropi de urină portocalie.

-S-a deshidratat! Constat eu, ca un medic cu patalama la mână. Vorbesc tare, pentru a fi auzită. Nimeni, absolut nimeni nu mă ascultă. Setea roade în organismele noastre, le modifică, își spune cuvântul.

Mi se face milă de insul ascuns sub cagulă, acolo doar un om cu datorii față de propria-i patrie, cu sentimente și nevoi fiziologice dintre cele mai obișnuite.

Și mie îmi arde gâttelejul, îmi sfârâie rinchiile și simt cum mi se topește în propria-i grăsime ficatul. Mi-e sete și aș da diurna toată pentru o cană cu apă, apă adevărată.

Dar încă e bine; mult mai rea decât setea este lipsa de certitudine, plictiseala, deznădejdea lipicioasă ca o gumă proastă. Se prinde de noi toți, călăi și victime - se încheiește de ghetete, intră prin ciorapi și piele, smulge perii din sprâncene, prinde dinții, osul, maxilarul... Umblăm tot mai șleampăt, ca muierea beată. Indiferența noastră la viață trece din gură în gură, din inima în altă inimă speriată - se întărește, devine dură, prea dură, casantă. Se sparge! Și-apoi?

Încerc să nu mă disprețuiesc prea tare. Să-mi creez un pretext, un motiv numai bun să mă lupt cu secunde, să-mi merit porția de fericire. Trebuie să fiu mândră de mine. Da, îmi impun că

sunt importantă, deși-s numai un detaliu insignifiant din contractul semnat între civili și armată.

Da, am nevoie de un motiv real, palpabil, care să mă țină trează și vigilentă! Unde, cum, când, de ce... Ce-mi pasă?

Stau ca sub lupă. Sigur mi se văd elitrele zdențuite, antenele rupte. Biată gânğanie printre alte insecte din ordine și familii diferite. Coșmarul domnului Darwin! Unde, cum, cine și de ce să ne clasifice?

-De aici nu scapă decât musca de balebă - m-am auzit decretând cu scârbă și cu un fel de arțag, de care m-aș fi rușinat sigur dacă aș fi fost un om liber. Sunt ca diptera aia, nătângă și programată să supraviețuiască din ceea ce rezultă după ce se zdrobesc între ei oamenii. Continui să apăs cu răutate evidentă pe nervii și așa inflamați de moarte.

Mă zbat ca pantera în blană de oaie.

În jurul meu nu sunt persoane, sunt umbre, crochiuri șuie și fără energie.

Mă dor mușchii grumazului, aorta, cerul gurii și limba care a cam scuipat până acum și vorbe periculoase, ca orice nebună. Zadarnic aș mai reformula, aș schimba ideile din frază, curajul meu este disperat, se agăța cu dinții și

ghearele, țipă din fiecare celulă. Sunt ca și singură-n turmă.

Tresar. Îi simt palma mică, rece și umedă, cum mă apasă pe umăr.

-Evadăm? Să zburăm precum îngerii! - zice Laila cu un glas care se potrivește mai mult pe scândura scenei decât într-o aerogară asediată și în care câteva zeci de civili, care au nimerit la locul și timpul nepotrivit - facem obiectul negocierilor dintre autoritățile militare internaționale și teroriștii fără frontiere.

- Nu suntem nici păsări, nici avioane, nici baloane cu helium! Îi replic țâfnoasă, îi dau de înțeles că eu nu risc și nu-mi pasă de ce nebunie este ea în stare să pună la cale.

De fapt, aș vrea să spun: Capul plecat, sabia nu-l taie... dar mă rușinez, tac, recunoscând-o instant, în cadâna ascunsă-n higeab scump și giuvaieruri în filigran de aur vechi, pe Lelia.

Lelia de pe Colentina! Fantastica Lelia, artista care traversase scena și Continentul, ca o spernovă - arzând, fascinând de-a lungul unui singur sezon cât într-o viață de om. Fata în ginși de cowboy și cămașă din steag de mătase roșie ca sângele de erou, îl prinsese în mrejele sale până și pe *prințul* moștenitor. Nevasta Șefului se

înfuriase, mireasa era prea frivolă pentru o societate care construia pe brânci un nou viitor. Pleonasm sau ba, oricum, nu expresia, ci cazul rokeriței a fost dezbătut în plenara de partid. Unii au bătut cu pumnul în masă, alții s-au opus, în unanimitate s-a hotărât: Afurisita să plece!

Unde? Se întreba doar plebea, care nu a primit un răspuns real nici până azi.

Poate că fusese numai un zvon multiplicat în tramvai și metrou, oricum, odată cu finalul aceluși sezon, afișele cu numele și, mai ales, cu chipul ei de heruvim futurist, au fost șterse de ploii și de cei de la ordinea publică. Lelia părea să fi intrat în pământ.

Alte voci, alte nume i-au preluat din mers publicul, microfonul și chiar repertoriul. *Printul* și-a găsit altă femelă, nici tânără, nici bătrână, una cu apetit pentru sex și corvoadă electorală. Toată lumea a apaludat. Chiar și plebea părea mulțumită.

„A găsit ce a căutat; un șut în cur și pașaport cu viză pentru o țară neutră”. Îmi șoptise, atunci, demult, unul, șef adjunct la Interne. Mi se destăinuise, de ce tocmai mie?! Cine-i Dumnezeu, ca să știe?

După aproape două decenii de la evenimentele istorice, Lelia este aici, lângă mine.

Nu-i artistă pe scenă, este o femeie în carne și oase. Cred că se ascunde ca fluturile în crisalidă, în higeabul de lână, de nici eu, care am străbătut o bucată bună din lume, nu am recunoscut-o din prima privire, pe cântăreața ce-și sfâșia cămașa, își smulgea sutienul cu strasuri și-l arunca publicului ce intra în delir, își lua partea din pradă, venerând-o, sfâșâind-o și urmărind-o de la ieșirea artiștilor până la vila sa de la Cișmigiu.

Nimic din focul acela fatastic nu-i mai rezistase femeii, ce debutase ca într-o cursă de motociclete organizată în chiar buricul orașului.

Habar nu am cum a ajuns mai apoi, miză la jocul hazardului, personaj de serial dulceag, cu cadâne dintr-un harem pierdut în oaza cu un pâlc de curmali și turme de capre pe jumătate sălbatică. Nu știu și nu vreau să aflu cum adolescenta rebelă de ieri a învățat să fie femeie, să facă sluj dinaintea Vieții.

Sigur a râs și a plâns, a deprins să mintă, să jure, să se prefacă mereu gata pentru dragostea adevărată.

Poate ar trebui să o întreb și să aflu dacă, din anii petrecuți prin deșert, i-au rămas întregi pașii sau numai urmele lor, tălpi mici și pansonate în nisip ca și în fibra covoarelor scumpe și vechi.

Dacă eu, jurnalistă sadea, cu adevărat aş vrea şi i-aş căuta povestea, aş da peste un caz social colosal şi nu m-aş mira că, generos ca un nabab, medicul acela arab i-a plătit dota în salbe de aur curat. Au încheiat şi semnat chiar contract, cu martori şi cu notar plătit din fonduri de Stat.

Acum, Laila sau Lelia, zi-i cum vrea ea, este liberă să crape de foame, să piară de glonţ rătăcit între două tabere paramilitare, cum sunt cele ce se măcelăresc de-a surda pe caldarâmul bazarului.

Intuiesc fără ca dânsa să-mi spună, că a traversat o lume, una cum eu am citit în romane, sau am văzut doar în filme de acţiune.

A trăit. S-a înţeleptit? Nu ştiu şi nici nu aştept de la ea o vorbă, o soluţie pentru a ieşi din situaţia asta periculoasă.

După zile şi nopţi de convieţuire sub spectrul alunecos al improbabilităţii, situaţi fiind la doar un metru distanţă de arsenalul clandestin cu muniţie, cei mai mulţi dintre ostatici constatăm că teoria supravieţuirii sub frică, nu funcţionează fără recurs la umilinţă.

Încet şi pe tăcute am devenit anonimi, fără cetăţenie, rang social, nume şi funcţii, cu limbajul simplificat la un gest de oligofren, la un rânjet

tern; reacționăm din instinct de conservare, vegetăm fără ideal, rezervă de apă și hrană.

Doamna planturoasă, în rochie de tafta pătată de sudoare și resturi râncezite din pudra de firmă celebră, se foiește pentru prima dată, nervoasă, de când este ostatică, și abia de îndrăznește să ridice două degete, ca la clasă, cere „voie” la toaletă.

Insul cu cagulă albă și cartușieră trasă de-a curmezișul pântecului o privește circumspect și, evident, pus în încurcătură pentru prima dată de când, toți în păr, ostaticii, le dăduserăm de înțeles că suntem rezonabili, că ne-am împăcat cu soarta de câine în lanțuri.

Doamna, cândva foarte frumoasă, încearcă să-l convingă pe cel cu cagulă neagră că ea, nevastă de amiral din Baikal, este un exponent de încredere, că poate merge și fără gardă de corp la toaleta situată la trei uși, pe dreapta, de-a lungul culoarului, acum baricadat cu scaune sparte, mese, computere dezmembrate și o mulțime de geamantane cu etichete acoperite cu moloz și țândări de sticlă.

Teroristul cu cagulă neagră, încă nădușit după criza de claustrofobie prin care trecuse, cere ajutor. După gesturile nesincornizate, dintre cei doi ortaci, înțeleg că, pentru prima dată de

când ei stau cu arma în poziție de tragere în fața noastră, au ajuns la păreri diferite. O irascibilitate fără de limite riscă să le iasă prin piele, să se împrăștie în aer, să ne contamineze pe toți, victime și călăi, să ne facă să ne sfâșâiem, în minutele următoare, între noi, precum fiarele din cușca unui circ ce a dat faliment.

Tensiunea nervoasă crește aproape palpabil și, în lupta pentru supremația deciziei finale, brigandul cu cagulă albă cedează. Celălalt hohotește, semn de satisfacție evidentă, lasă automatul rezemat de zidul umed de urină și igrasie, caută ceva de jur împrejurul maldărului de muniție. Găsește. Cu pași siguri se îndreaptă spre hârdăul, în care tronează un rododendron cu panase din plastic foarte verde. Prinde, trage tulpina, rădăcina cu o singură mână, dă cu planta de pământ, o curăță de frunze ca și cum ar trage cu briceagul solzii de pe știucă. Vasul e gata pregătit, gol ca oala de ciorbă. Însul îl ridică, îl cară, îl așează îndărătul panoului de mucava, ce face reclamă la carne de pui și cartofi prăjiți-un afiș nou și strălucitor lipit perfect peste chipul fostului dictator.

Bărbații din grupul celor cu cămăși lungi și albastre, tuaregii din deșert, icnesc și își trag și mai mult acoperământul de cap peste gură și

jumătate de față. Se întorc instinctiv, spre femeie, cu spatele. Sunt palizi, nebărbieriți, dar învârt în neștire pe degete, șirul de mărgelile din chihlimbar autentic.

Cei câțiva interlopi, veniți în Bagdad cu afaceri la limita legilor internaționale, fluieră hoștește și fac gesturi obscene spre femeia bătrână și cu reminiscența unei eleganțe apuse. Ea, Mașa Mihailova, a supraviețuit Războului Rece, apoi, Perestroicii, nu o să se lase învinsă de niște haidamaci apatrizi.

Dacă și-a călcat pe mândria de persoană cândva importantă, a făcut-o în cunoștință de cauză, sclavă a unor foarte normale cerințe fiziologice.

Mă aștept, totuși, să nu-i facă față situației date până la capăt. Să se poticnească, să cadă lată dinaintea bărbaților care par mulțumiți și rânjesc, așteptând să vadă cum vor cădea zarurile întâmplării.

Mă înșel evident și de data asta. Nevasta amiralului și-a ridicat poalele foșnitoare mai sus de genunchi și ca la un dans de la Mollin Rouge, schițează cu tot trupul ei veștejit, gesturi de femeie tânără și ispititoare.

Masculii puși astfel la punct, înghit gălușca. Își amintesc brusc de sete și foame. Nu

mai rîd la înjurăturile pe care ea le țâșnește ca în scui pătoare, sudălmii perfect traductibile în mai toate limbile Pămîntului.

Mașa pare a fi o păpușă din cîrpe colorate, o jucărie grotescă prinsă în creanga unui brad de Crăciun. Face echilibristică, trece cu pași fermi, cu bărbia ridicată, calcă, zdrobește resturile plantei decorative de plastic. Până și paznicii, amîndoi, rîd pe înfundate. Par să fi uitat o clipă că ei sunt căpcăunii, că sunt duri, fără suflet. Nu le pasă cîți dintre noi vom ajunge să vedem lumina dimineții următoare.

-Bestii!

Vocea Lailei sună ca un clopoțel de argint într-un horn prin care viscolul trece precum tractorul. Bărbații o aud, dar nici nu întorc capetele spre cadăna, nu se mișcă cu un milimetru din locurile unde par ca și încremeniți. Doar rumoarea irezistibilă se întinde ca o pecingine contagioasă, periculoasă, peste adunătura aceea de destine ce se zbat în mocirla incertitudinii.

În cele din urmă, insul cu cagulă neagră și banduliera plină de cartușe, trage la nimereală trei focuri de armă, în aer. Gest gratuit. De data asta, gloanțele, deși adevărate nu mai impresionează absolut pe nimeni.

Numai molozul spuberat din tavan albește odaia. Unii tușim, alții strănută și în nici cinci minute, mai apoi, iar se lăsă liniștea cleioasă, bolnăvicioasă.

De după paravanul cu reclama la carne de pui și cartofi prăjiți, iese triumfătoare nevasta amiralului. E strălucitoare, sigură pe sine. Nu mai îndrăznește să râdă de ea absolut nimeni.

Odată cu aerul ce se scurge prin găurile date de glonț în tavan, intră și mirosul de sânge. Sânge proaspăt de om.

Laila adulmecă fără să realizeze gestul, pe care îl duce bravă până la capăt. Nările fine îi freamătă și devine din palidă, stacojie, transpiră.

Pentru mine, scena asta este aproape insuportabilă, nu mai vreau, nu mai pot să fac parte din distribuția pe care soarta mi-o pune, în scenariu, pe masă!

În grupul de ostatici, dominat matematic de partea bărbătească, apariția unei femei în veșmânt arăbesc ar fi trebuit să fie semnul pe care, eu, exponent al lumii creștine, îl așteptam ca venind de la însuși Iisus.

Laila, cu obrazul ascuns în faldurile higeabului, se cădea să impună respect în rândul bărbaților, musulmani ori ba, indivizilor din toate neamurile pământului adunați acolo de

soartă, ca dobitoacele în Arca lui Noe. Nu a fost să fie.

Ea stă cu dantela de ață neterminată revărsată ca o meninge fină, peste genunchii frumoși ca doi lobi de creier. Pare să fi adormit cu ochii deschiși. În colțul gurii, poartă o umbră de zâmbet sau poate-i o rană.

-Visează îngerii! - îmi zic și privesc cu neliniștea de dinaintea furtunii, în grămada de indivizi, bărbați, femei și câțiva copii. Sunt calmi, mult prea liniștiți pentru a nu deveni, dintr-o clipă în alta, nebuni de furie.

Deși nimeni nu mai are în buzunare niciun muc de țigară, fumul de tutun planează straniu, alburiu și fin, în spațiul dintre plafonul perforat și cele câteva tuburi rămase din fosta instalație cu neon.

Este un licăr fără o sursă anume - când roșu, când vânăt, apoi portocaliu... și ne jupoaie retina ca tăișul de șiș. Apoi, umbrele vin buluc peste noi, cad inegal și din toate ungherele. Le simt peste mine, sunt grase, alunecoase ca un calup de săpun.

Am amorțit. Nu aștept să trăiesc. Nu doresc să dispar.

Paznicul cu cagul deschisă la culoare are trupul fragil, pare a ascunde sub veșmântul de

kamikaze o biată femeie. Are și gesturile nepotrivite pentru situația dată. Ține brațele peste bust, peste locul de sâni, încrucișate cu arma automată. Ca pe un copil mic ține pușca. O mângâie. Totu-i reflex. Nu se poate abține.

Mi-e gura iască, setea mă strânge de beregată și un gând nebunesc mă îndeamnă să cer aprobarea, să ies, să caut prin aerogara părăsită, o sticlă cu apă. Dacă mi-aș convinge paznicii că sunt o femeie isteată și, pe deasupra, cinstită, că-mi țin cuvântul dat și mai ales că mă pricep la scormonit în gunoiul vecinilor?... Poate m-ar lăsa să încerc pe pielea mea, marea cu degetul, să le aduc celorlalți, muribunzilor, damigene, sacale, cisterne de apă potabilă.

Mă și văd cu paharul în stânga, lângă inimă, și cu steag alb în dreapta, oferindu-le apă la egalitate, lor, cohortele de inși care azi și aici nu mai au nicio identitate.

Dar îmi lipsește curajul. Stau pe mai departe pe locul meu, miel în fața satrapului, ocup un loc cât de cât sigur în carcasa asta ca de carne uscată.

Suntem blocați într-o fostă aerogară, într-un punct de legătură șters cu radiera din atlasul de comunicații a cinci continente.

O răcoare de morgă în funcțiune invadează în rafale egale încăperea suprapopulată. Aerul încărcat cu miesmele morții pătrunde de dinafară, din orașul luminat de trasoare și zdrobit de bombe moderne, de ultimă generație.

Simt aproape real picături de apă dulce, apă din Tigru, pe buze, pe limbă. Revăd cioburi din Mesopotamia cea de altădată. Mirabil? Sunt o histrionică. Îmi joc rolul cu patimă. Am plonjat iar în vis. Clar.

Soldatul în permisie, un mercenar poate, acum numai în izmene cazone și cu bustul gol, așa cum a scăpat din percheziția de rutină, dormitează cu capul lui mare cât bolovanul rostogolit direct peste dalele padimentului.

Adolescentul paralytic și instalat în scaunul rulant cu bateriile descărcate, nu are stare. Învârte cu palmele roțile mici, împinge vehiculul, îl duce-n cerc în jurul străinului, lăsând în urmă dâre de cauciuc fără nicio culoare.

Din colțul opus, vine în cascade, plânsul sugarului pe care o tânără negresă încearcă fără succes, să-l hrănească la sân. Femeia are țâțe ca pergamutele crescute pe secetă. Frumoase dar fără de sevă. Pruncul ei plânge tot mai sacadat, enervant, în liniștea pe care, noi, adulții o lăsăm

să crească la fel ca pe o drojdie periculoasă. Indiferența a devenit deja aluatul care ne va prinde de umeri, de glezne, de gât. Ne va ucide.

Mi-e poftă de rahat, halva, de ceva foarte dulce. Pancreasul, numai glanda asta e vinovată. Știu, aveam prin buzunare gumă cu aromă sintetică. Aveam. Când, unde? Cine mai știe.

Amintirea care refuză să se contureze mă biciuie, caut cu disperare, întorc pe dos toate buzunarele cămășii de pânză sintetică. Ha! Asta este!

Lipicioasă, fără formă precisă, bomboana a rezistat numai printr-o minune evenimentelor din ultimele zile. Ca pe un artefact ridicat direct de pe câmpul de luptă, o scot din ambalaj cu vârful degetelor.

Nu mai are culoare, nici miros, doar gust general, de prăvălie.

Mă ridic de la locul meu, pentru prima dată în ultimele ore. Încerc să traversez sala ce duhnește a trupuri care ar avea nevoie de pastă de dinți, de apă și săpun. Mușchii gambelor mă dor, se trezesc din amorțeală. Iarăși invadează sângele prin artere. Roșu violet. Verde...ca iarba. Mă simt ca într-un avion de cursă lungă. Amețesc. O euforie parșivă mă ia în stăpânire.

Văd ca într-un păinjeniș fin oamenii vlăguiți, umiliți, nici măcar reduși la un Număr.

Mă aștept la ce e mai rău, dar merg din inerție. Înainte, pas întins... Nu dau înapoi.

Paznicii-s înfometăți, însetați și fără să fi dormit de câteva zile și nopți la rând. La fel ca și mine. Nu mă ucid. Nu trag. Se mulțumesc doar să-mi urmărească pașii, așa mici și târșiți cu bocancii prea mari și prea grei, peste dalele din piatră de Efes.

Copilul acela plânge mocnit. Mama lui are sânii ca de abanos, scăpați prin crăpătura de bluză subțire. Are păr creț, scurt și o mulțime de inele din emailuri de toate culorile în jurul grumazului mult prea lung pentru o femeie de rând. Măinile înguste strâng trupul micuț. Copilul tace și un fir de țâță amestecată cu sânge se vede mustindu-i la gura cât un năsturaș de bonetă. Mă simt ridicolă, un adulet care stă cu o bomboană topită în mână. Degetele se lipsesc între ele și trei muște veryui îmi dau trâcoale cu insistență de fiară. Copilul zace. Regret pentru prima dată în viață că nu pricep o iota din medicină. Cine-i de vină?

- Hei, este careva doctor, în *trupa asta*?
Întreb suficient de ironică și cam arțăgoasă,

pentru ca adunătura aceea de ființe, ce ar trebui să fie cât de cât raționale, să mă și ia în seamă.

-Doctor veterinar...poate. Soțul meu a fost veterinar la grădina zoologică din Cairo.

Aud vocea femeii hârâită, ca venind dintr-o altă dimensiune și ceva îmi spune că sunt irațională, că totul se petrece doar în mintea mea, sau într-un film în care eu nu am nicio acțiune. Acțiune?

- Să vină soțu' tău, veterinaru', aici! Zic. Acum... Să salveze copilul ăsta! Aproape că ordon, și mă aștept ca bărbații din jurul meu să preia ei conducerea, să mă pună la punct.

-Holofern al meu e mort! Zice femeia, articulând cuvintele ca la școală, apoi se ridică dintre scaunele răsturnate și trupurile contorsionate, înaintează spre mine ca o somnambulă. Nu cred să aibă peste treizeci de ani. E potrivit de înaltă, slabă și de-o frumusețe nepământească. Poartă pălărie din pai de orez peste pletele bogate și negre.

- Sunt Salomeea...Salomeea. Insistă ca și cum ar repeta un număr de telefon.

Ne privim insistent și de la o vreme nu mai am nevoie de cuvinte pentru a-i percepe mesajul.

Mă simt vinovată. De ce? Nu găsesc răspunsul și îmi astup urechile pentru a nu mai auzi horcăitul pruncului, care a adormit sau poate, a murit. Nu ar fi el nici prima, nici ultima victimă colaterală a conflagrației care ține în flăcări deșertul.

Lângă noi, bietul adolescent din scaunul rulant, pare schimbat. Din palid cum era acum un minut, este îmbujorat, vioi din cale afară și nu-și mai ia ochii de la tânăra doamnă.

- Mie, prietenii îmi spun Ardanaze. Tu ești franțuzoaică?...

Invalidul s-a apropiat prea tare de femeia evident, disperată. Deși nu știe cum, ar vrea s-o ajute. Se agață cu degetele descărîn rochia-i simplă, ca de fată săracă. Mâna lui e learcă de transpirație. Bărbia îi tremură imperceptibil. Salomeea se ferește de adolescentul, evident, exaltat, se îndepărtează ca de un stârv în plină putrefacție. Nu vrea o problemă în plus, nu vrea complicații.

El insistă ca un posedat, continuă să meargă înainte și înapoi, printre scaunele și oamenii care agonizează. Se comportă ca un mutant programat.

Ea mi se pare sibilică, așa cum stă acum, dreaptă, cu bărbia ridicată și palmele încleștate una în alta.

-Holofern e mort. Zice, repetă ca și cum ar anunța că a sosit ziarul de dimineață. Nimeni nu reacționează, doar adolescentul paralytic încearcă, vrea să stăpânească el situația. Să dea dovadă că este bărbat.

A schimbat direcția căruciorului, rulează repede și sigur până în marginea pledului cenușiu, de sub care ies picioarele veterinarului decedat.

Se apleacă, trage țesătura de peste obrazul cadavrului. Se lasă cât poate peste roata propriului cărucior, privește, atinge pielea ca gheața, pipăie carotida. Dă și sentința:

- S-a dus!

Un vârtej de frig straniu a umplut deja încăperea.

-Avem victime. Un mort printre noi!... strigă careva cu palmele adunate ca o pâlnie de megafon, peste buze. Un mort, fraților!

Evenimentul scoate oamenii din amorțire. Unii huiduie, alții pun întrebări, caută un țap ispășitor.

Ardnaze intervine cu voce gravă, aproape ca de bariton. Nu reușește dar vrea să fie impunător.

- Puțin respect, vă rog, domnilor! Zice ca la megafon.

Tatăl lui râde în barbă. E mândru. Fiul pe care îl considerase a fi o legumă, a ars mai multe etape deodată - din copilăndrul cu tulle sub nas, e cât pe ce să ajungă bărbat.

În sală, lumea vociferează pe grupuri și în toate limbile pământului. Rumoarea ne face irascibili de-a dreptul.

- Asta e, o s-o mierlim cu toții! - zice și râde soldatul, un mercenar aflat în permisie.

- Viii cu viii, morții cu morții... intervine cleios, ca în transă Ali, samsarul de cai de Arabia. El însuși este un animal glorios, cu coama neagră retezată pe umeri și în gură cu incisivi albi, puternici și gata să muște, să-și rupă adversarul care s-ar băga între el și femela pe care a pus ochii. Joacă pe degete măregelele în șireag, semn că, în opinia lui, totu-i destin scris de Sus, de Însuși Alah.

- Ești de-o lașitate ceva de speriat, măi frate. Încă te mai crezi liber, cu herghelia ta, la Samara. Hai, hopa sus, și să-i dăm o mână de ajutor tinerei doamne.

-Ok! Văduvele și copiii mai întâi... Știu.

Nepotul de beduin se saltă anevoios de pe jos. Nu îi este la îndemână să facă el, un om cu principii, serviciul celor de la pompe funebre.

Salomeea îl privește de sus, fix, este ca și cum i-ar turna o băătură fierbinte în vene. Ali vede negru, apoi roșu, portocaliu, auriu, un halou de lumină împresoară acum văduva tânără.

O urmează din instinct, cu supunere. După el, alții se ridică din amortire. Stau pe propriile picioare. Observă că sunt încă vii și din ce în ce mai curioși. Își pun întrebări fără să aștepte răspunsuri. Se freacă la ochi, își troznesc încheieturil brațelor. Sunt ca o turmă de stafii ridicată la ordin, umblă fără direcție. Se lovesc unii în alții. Unii râd, alții plâng, cei mai fricoși se înjură de mamă.

Ca fluidul electric, semnul morții a trecut din om în om și toată adunătura aceea, ce părea îngenucheată, a prins să se gândească că mai există încă speranță, viață.

Ali, geambașul de cai, și-a luat rolul de lider în serios. Sunt gata să cred că el este singurul om cu scaun la cap, în nebunia generală. Mă mint, desigur.

Soldatul din legiunea străină, cu bustul gol și plin de cicatrici de toate generațiile, a luat poziția de drepti, ca în front, cu palma dusă la boneta închipuită, salută un sergent nebun și nevăzut, dar de la care e musai să vină comanda dorită. Așa, soldatul din el va acționa sigur.

Paznicul firav, cel cu cagula improvizată dintr-un ciorap de bumbac împletit, pare să fi adormit de-a-mpicioarele. Celălalt, robust și mai vigilent, ne privește cum un puști teribilist ar urmări șirul de termite ce se căznesc să curețe mușuroiul de hoitul care riscă să-l infecteze în întregime. Oricând le poate da cu piciorul.

Cine să aibă curajul să ridice cadvarul? Ș'apoi, unde să-l ducă, cum să-l depoziteze, cât ușile de acces înspre stradă sunt blocate pe dinafară?

De acolo, din traficul mort, se aud iar rafale de mitralieră, semn că trupele terestre au ocupat orașul și, poate, au făcut zob cartierul general al rebelilor.

Laila a lăsat la o parte dantela neterminată, ața în ghem și iglița subțire înfiptă în lucrătură ca un cui lovit din pumn, în podele. Caută, scoate din buzunar bricheta de plastic. S-a ridicat, face pași siguri, merge paralel cu bărbații

care, neștiind rostul se învârt în cerc, cu mortul înfășurat în pledul cel galben și aspru.

Laila scapără bricheta o dată, încă o dată. Luminița sfârâie între buricele degetelor femeii în higeab musulman. Surogatul de lumânare, lumina ce credeam că ține doar de lumea-mi, creștină, dă semnal fără egal până în clipa asta. Unii dintre ostaticii bărbați își descopere capetele, alții își îndeasă pe frunte și ceafă pălăriile negre, turbanele, fesurile de fetru mai roșu ca un sânge de iepure. Femeile plâng. Jale liberă și fără stridentele care ar avea darul nefericit, de-a înfuria străjile blindate cu ciorchini din grenade de mână, gloanțe sofisticate.

Un vârstnic cu acoperământ de cap din stofă țesută în coțca albă și neagră, iese din grupul eterogen, al prizonierilor care suntem. Înaintează egal, merge cu capul sus, ca omul când e liber. A ajuns dinaintea celui cu cagulă neagră și banduliera plină de cartușe de fabricație necunoscută. Îl salută cu ceremonial, ca și cum nu ar fi din tabere evident, opuse. Se îmbrățișează chiar, ca atunci când doi vecini de mahala se regăsesc într-o cafenea din hățișul bazarului. Minunea asta ține o singură secundă.

Apoi, teroristul se încruntă. Se face schimb de cuvinte care pentru mine nu înseamnă decât

un șir lung de sunete gargarisite. Spiritele se aprind ca iasca de la scânteia amnarului. Prizonierul dă în retragere. Paznicul ia poziția de atac sau de apărare și, cu automatul gata să împrăște gloanțe adevărate, strigă cât îl țin bojocii. Rostește, repetă o sintagmă care mie mi se pare a fi sentință primejdioasă. Nu vreau să-mi fie traduse cuvintele pe care el le strivitește în dinți cu furie.

-Ridicați cadavrul! - asta zice, îmi explică Laila, care a ținut bricheta aprinsă în loc de lumânare și, acum, când hoitul veterinarului a dispărut din raza noastră de acțiune, a revenit pe locul ei, a prins să croșeteze mecanic la dantela de ață subțire. Trage ochiurile unul prin altul, face lanțuri, leagă bride - muncește cu osârdie și patimă de călugăriță îndrăgostită de Iisus bărbatul și care se minte că, așa, își spală toate păcatele.

-Îi omul meu! Nu-i un cadavru - insistă degeaba femeia cealaltă, văduva veterinarului din Cairo. Nimeni nu o bagă în seamă, numai tânărul în scaun rulant o soarbe din ochi și îi ține, cât mai reușește, isonul.

- E un om acolo, nu-l trântiți de pereți! - insistă Iudith, în timp ce soldatul din legiunea străină, cu balotul săltat pe umărul stâng, a și

dispărut în spatele panoului care face reclamă la carne de pui și cartofi prăjiți.

Am avut intuiție în ceea ce-l privește, Manda este soldat profesionist sută la sută, o mașinărie pregătită să lupte la ordin, să ucidă dușmanul, să-și apere tovarășii de tranșee chiar dacă inima lui se frânge de nu de milă, de frică.

Acum s-a întors. Victorios. A revenit printre noi, cei slabi de înger, cu Ali palid și călcându-i pe urme. Este un erou întors din raza de „acțiune”.

Solemn și cu datoria împlinită, mercenarul caută un loc mai bun unde ar putea să-și odihnească ciolanele torturate în atâtea și atâtea marșuri forțate.

Este din nou un ostaș în permisie. Are zece zile libere la dispoziție, solda dublă pentru curajul de-a fi dezamorsat singur rețeaua de mine, muniția așezată ca pontă de țestoasă în nisipul plajei Golfului Persic. Un câmp minat, exact pe locul unde urma să acosteze nava burdușită cu... banane, nucă de cocos și segmente din arme neconvenționale.

Îi arăt locul, spațiul de pe bancheta încă umedă de transpirație, locul pe care-l părăsise un ins cam ursuz și cu briantină în părul vopsit și cu o dungă sură la rădăcină.

- Bravo, străine! Dacă ți-aș fi comandant, aș fi mândru de tine. Ești american.

- Nu...

- Neamț!

- Nici...

-Franțuz, născut într-o colonie...

-ȚȚȚȚ! Sunt... „carpatin”. „Brânză bună în burduf de câine”...

- Sună a reclamă ...

- Hai s-o lăsăm baltă. Nu am poftă de „socializare”.

Dacă nu aș fi fost lihnită de foame, stoarsă de puteri ca lămâia în mâna unui bucătar de profesie, aș râde în hohote. Nu mă așteptam să dau aici și acum peste un cioban mioritic.

-Cum ai ajuns, bre, în soldă străină? Pun întrebarea ca și cum i-aș aplica un croșeu de dreapta, direct și în limba-i maternă.

- Banii, cucoană! Pentru ce se omoară oamenii?! Am ucis la dușmani ai poporului... Nu-i păcatul meu, nu-mi mai pasă!

- Care popor?...

- Poporu’! Cel mare, cel tare și care mă plătește cu banii pe masă! Vezi, la mâna asta am doar patru din cinci de’ște. Am dezamorsat o mină pe linia frontului... Am luat-o cu ghinișoru’ ca pe Maricica din capătu’ satului.

Stai cu tata! Stai blânduță... Și, din una în alta, i-am ridicat cămășuța -adică, apărătoarea aia din plastic. Când ea, a dracului fată, zbang! Sare! Gata să mă facă chisăliță.

Îmi încălzesc gura de pomană. Ești muiere, nu știi ce-i ăla pericol. Unu'real. Nu film de acțiune. Moarte, nu efecte sonore și vopseluri... butaforie.

Da' ce cauți în Babilon, tu, o femeie care nu cred că ar face față nici la reculul unei arme de vânătoare? Ai fi nevasta vreunui arab? Nu-i bai.

- Nu le știi chiar pe toate.

-El e evreu! Vezi, te-am ghicit, cum făcea maica-mea cu boabele de fasole, albă-neagră. La nimereală.

-Nici...

- Atunci?

- Sunt în misiune. Oficială.

Spun misiune și oficială ca și cum aș spue că sunt o persoană de spiță regală.

-N-oi fi din aia nebună, sanitară, care când va duduî nisipul de obuze în jurul ei, va bea spirtul ca pe apă de la cișmea!? Aventurieră nu te arată obrazu'.

Ei, treaba ta. Nimeni nu e înger.

-Nu vezi că-i jurnalistă!? Intervine Laila. O face cu țâfnă, ca și cum, noi două am avea de împărțit o moștenire grasă.

Situația scapă de sub control și un nod îmi blochează respirația. Mușchii gâtului par să fie din rigips. Iască. Abia reușesc să-mi înghit saliva. Respir. Trag aer din nou în plămâni.

Lângă mine, Laila și-a lăsat părul roșu pe jumătate descoperit de broboadă. Cu ochii țintă pe firul de bumbac, trage ochi după ochi, din igliță, muncește pe brâncio la dantela care a crescut cu un lat de palmă.

Mă simt ofensată dar nu-mi doresc un conflict în situația dată. Ironia femeii în higeab este una tipică, aproape normală. Nu știu și nici nu mă întreb acum, de unde, când și cum a aflat Laila, că iau leafa de la un jurnal. Mi-am dorit discreție, am ținut cu dinții la partea mea de intimitate. S-a ales praful de toate.

Mercenarul Manda fluieră cu ironie și un fel de admirație pentru mintea mea. El este doar un puștan mai mare, un găligan care crede că știe totul despre viața femeilor oricare ar fi ele.

Mă enervează impertinența-i golănească, este un fante de mahala, căruia nu-i pasă că nu a mai făcut demult o baie adevărată. Miroase a jeg

și hormoni, a viață dusă la limita civilizației despre care învățăm cu toții la școala vieții.

Îmi trag gulerul saharienei peste nas și gură, mă străduiesc să filtrez aerul, să respir cu parcimonie. Zadarnic. Mirosul adevăratei lupte dintre viață și moarte dă năvală, nebun, viforos, mă învinge.

Oricum, obișnuința este a doua natură.

Mă adaptez la mizerie ca la un film fără acțiune. Casc gura, ochii la insul neras, la dantura lui spartă. Văd și nu-mi pasă, cum își trage peste pielea goală, uniforma uzată, haina boțită și cu însemne de grad militar puse peste aiurea peste petlițe.

Salomeea, femeia mortului, a rămas singură. Cu ochii într-un punct fix, numai de ea văzut în tencuiala peretelui. Aș vrea să o bat pe umăr, să îi spun un cuvânt cât de cât omenesc. Nu găsesc silabele potrivite. Tac.

Pentru ea e sfârșitul lumii. Pentru mine, pentru noi ceilalți, este doar început dezastrului. Cine mai știe...

Adolescentul paralic, din scaunul rulant, a făcut bășici în palme de cât a împins roțile de cauciuc, încercând să-i intre în voie. Salomeea nu i-a aruncat nici măcar o privire. Nu-i pasă.

Ardanaze e trist, obosit și stă prost lângă bărbatul falnic și cu mâini ca de tăietor de butuci. Cred că-s fiu și tată, pentru că tac laolaltă.

- Te rog, papa, s-o luăm la noi acasă!...

Tânărul cu handicap oftează, lăcrimează ca o prințesă îndrăgostită de un fiu de cioban. Insul matur surâde, îi răvășește părul creț, îl scarpină în creștet, cum faci cu un vițeluș îndărătnic, dar care e tot ce ai mai drag.

- E vorba de o femeie, nu de o pisică fără stăpân. Și-apoi, nici nu cred că doamna ar vrea să urce în Munți. La noi ninge, plouă, foarte rar mai vezi soarele...

- Salomeea nu are nici mamă, nici tată... E liberă, e frumoasă! O îmbrăcăm în rochie de lână, îi punem căciulă din blană de jder. Și ciuboțelele rămase de la mama, da, cred că îi sunt pe măsură. Mă duc să-i măsoz piciorul, dacă o vrea... Zii ca mine, papa!

- Ardanaze, tu ai o surioară!

-Aia-i turbată; mai bine l-ai plăti pe vagabond, s-o arunce sub mărfar, s-o taie ca pe Karenina.... Uuuuu! Moartea-i pe șine!!!! Vine!!!

Adolescentul din scaunul rulant, cu buzele vinete, țipă isteric. Își mușcă limba și degetele până îi dă sângele-n gură. Scuipe fără scârbă pe pardoseala peste care frumoasa văduvă, trece

imperturabilă ca o stafie. Parcă ar fi din abur și câțiva stropi de parfum din flori de vanilie.

Salomeea nu ne bagă în seamă. Se îndreaptă, intră în spatele panoului cu reclama la carne de pui și cartofi prăjiți. De acolo, o auzim cum plânge, cum bocește cu un șir de cuvinte pe care puțini dintre noi, prizonieri ai soartei, i le și înțelegem. Nici nu e cazul. Limbajul durerii este universal, desigur.

- Auzi? Este un urlet de luptă...

Laila, și de data asta, pare a-mi citi gândurile. Face pe tălmaciul din convingere, nu că i-ar păsa cât negru sub unghie de Iudith, de mine.

Aș vrea s-o întreb de unde știe atâtea despre rosturile omenirii. ea o femeie din harem, fără libertate de acțiune. Tac. Mi-e greu să-mi deslípesc buzele una din alta. Curiozitatea mea nu merită osteneală. Nu mi-e foamne, doar sete. Frica gerealizată îmi suflă aer ca gheața-n plămâni. Sufăr ca la o respirație artificială programată greșit. Copilul bolnav scoate gemete surde, un plâns chinuit, mocnind în trupșorul care se stinge. Negresa, ca o gazelă splendidă și speriată de oameni, își ascunde sânii fără strop de lapte, în pânza rochiei viu colorate. Și ea plânge, dar o face cum se întâmplă cu

peștioaicele cele pline de icre. Acul de undiță a prins-o de buză. Rupe. Nu curge sânge. Țâșnește salivă. Lichidul vâscos i se scurge peste picioarele vârâte în șlapi albaștri de gumă.

În celălalt colț al sălii asediate, blonda în rufărie de colecție, acum ponosită și fără prețiozitate, își hrănește la sân pruncul abia desfășat din scutecele de mătase, o mătase maculată de urină și transpirație caldă.

-Johnatan, când ajungem acasă? - întreabă , la care soțul, cu palmele amândouă înfipite bine în reverul sacoului, unul comandat anume pentru safari, ridică din umeri, apoi răspunde cu o ironie care nu-l prinde:

- Da', suntem „acasă” , Barby, puiule! Tu ai dorit să călătorim la clasa „economic”, să simți pe viu cum trăiesc oamenii, cum trăiește plebea!

Johnathan are maxilarele încleștate din naștere și, albul ochilor lui este ca gălbenușul. Știe sau nu știe, este hepatic.

- Iubitule, nu merit cuvintele astea?!

-Iartă-mă, Barby. Mi-e rău, mi-e greață... mi-e că am să mor și eu, ca veterinarul ăla... Daca va fi așa, Barby, promite-mi...

-Gura, prostuțule! Ia, mai înghite o pastilă de aspirină. Este ultima, o păstram pentru febra de lapte. Mă chinuie de o săptămână. Nu trece,

nu trece... Deși sunt lihnită de foame, mi-e sete, laptele-mi iese din piept ca din țâșnitoare.

- Nu, nu mai fi vulgară!

- Păi, asta-i, furia laptelui... Asta-i, Johnatan, dragă. Slugi sau stăpâni, aici suntem la egalitatea. Natura își spune cuvântul. Țâța! Ce nostim sună. Am citit despre asta într-o carte de medicină. Ce vrei? Sunt încă lăuză, am dat naștere pruncului nostru abia de o săptămână.

Hepaticul prinde să se agite, acum, când realizează că, de el, cap de familie, depinde fericirea și siguranța fragilă a familiei sale. Refuză elegant, cu o demnitate, pe care o credeam imposibilă, nu vrea să primească tableta de analgezic pe care Barby i-o îndeasă în palmă. Se trage cu un lat de palmă, mai departe de frumoasa, care strânge pruncul instinctiv, peste sânii ce îi împing, îi umezesc țesătura bluzei ușoare. Ea are bust generos și sutien special croit pentru mamele care alăptează. El contrariază:

- Sigur, ai gena vulgară de la bunica ta, comunista!

-Bunica mea a fost o artistă! Mare. Sper ca fiica noastră să îi semene la ochi, la sprâncene, la a ști cum să se descurce prin lume. Mama, apoi eu, și noi am încercat rolul. Nu ne-a ieșit . Nu am

avut abur de divinitate. Janice, boțul acesta de carne va fi sigur artistă! Mare.

-Cred că-i o glumă.

-Dacă e... glumă, nu-i englezească... D-aia, tu, Johnathan dragă, nu mă poți înțelege. Ești rece ca piatra veche din cimitirul familiei tale.

Un pic cam prea exaltată de evenimente, Barby îndrăznește să-și înfrunte soțul. Este pentru prima dată în viață. Se simte femeie. Se simte reconfortată, puternică și un pic chiar infatuată. Așa ceva nu i s-a mai întâmplat de la vânătoarea elefanților.

La doar doi metri mai înspre fereastra cu scânduri bătute în cuie, celălalt copil, cel al femeii cu pielea ca abanosul și gât lung încărcat de inele emailate, iar plânge. Sacadat, ca și cum și-ar da sufletul.

- Dacă nu ne împușcă teroriștii, oricum omulețul ăla moare de foame - fac eu constatarea cu detașare forțată de clipa prezentă, dar care, odată ce am conștinetizat-o, îmi dă fiori pe șira spinării.

- Facă-se voia LUI! - șoptește Laila și un tremur ușor îi mișcă bărbia.

- Voia, cui...? A Lui Dumnezeu... Alah... Căruia dintre ei i te închini tu, surioară? - întreb

deși nu mă interesează răspunsul. Sigur va fi o minciună.

- El e Unul Singur. Stăpânul văzutelor și nevăzutelor. Numai noi, oamenii, ca chiorii ne învrăjbim, ne împărțim pe triburi, țări, religii și miile de biserici. Noi suntem victimele războaielor dintre oameni și dintre religii!

Laila vorbește ca de la catedră. A devenit scorțoasă, severă și foarte atentă în exprimare. Încearcă să-mi demonstreze că ele, bisericile, templele, moscheiele cu sacerdoții lor au constituit focosul războaielor din ultimele două milenii.

Deși vreau, nu mai am puterea fizică să o contrazic. O și văd în Iad, cu părul ei roșu, arzând, forfotind în cazanul cu smoală.

Râd. Sigur, râd să nu plâng.

Mi-aș astupa urechile să nu o mai aud argumentându-mi cu exemple, din păcate adevărate, să nu aud nici scâncetul copilului bolnav și flămând. Dar un astfel de gest mi s-ar părea o dezertare din destinul în care Iisus al meu m-a aruncat, așa cum te debarasezi de o măsea care îți face probleme.

Cred ca mi-ar face bine să înjur țărănește, cum făcea tata, bunicul, străbunicul... Atunci când loveau în piatră cu fierul de plug.

- Nu mi-e permis să fiu o femeie-mujic! - îmi spun și îmi fixează toată atenția pe viețile celorlalți. Niște nenorociți, bigoți sau atei, opulenți sau săraci, prinși laolaltă într-o aerogară asedită din centrul Levantului.

- Barby, zice domnul cu sacou de safari și albușul ochilor galben, Barby, dă-mi bebelușul, să-l țin. Am brațe mai mari, mai puternice decât tine, o biată femeie.

- Să nu-ți faci rău...

-Doar sunt sănătos, sunt puternic. Sunt bărbatul tău, ce dracu'! Ridică-te, fă pași. Așa, ca în avion, imaginează-ți că mergi printre fotolii. Hai, dulcețo, mergi înainte și înapoi! Mișcă-ți sângele. Nu te teme, sunt aici, dacă ai avea nevoie de ajutor.

- Ok, Johnathan. Îmi mișc fundul... dacă asta vrei.

Frumoasa cu piele albă și pletele blonde din naștere își trece copilul, ca pe un colet scump, în brațele soțului, un tip nici frumos, nici urât, bancher de pe Wall Street, și în care ai putea să ai toată încrederea. Deocamdată, bebelușul lor este în siguranță. E sătul, râgâie.

- Mai repede, mai repede... Hai. Aleargă! Ordonă din cine știe ce reminiscență a memoriei, bărbatul.

-Ok, dar nu uita, sunt o femeie, nu o iapă de curse să-ți fac performanță.

Barby s-a ridicat de la locul ei. Încă mai ține palmele lipite peste sânii mustind de lapte matern. Pornește câine-câinește, merge printre trupurile celor prăbușiți peste padiment. Se oprește, iar pornește, trece cu capul sus. A ajuns dinaintea negresei cu copilul legat în fașă de gât. Buzele lui Barby sunt subțiri și palide. Se chinuie, schițează cu ele un zâmbet amabil.

Gura celeilalte, vânătă dar cărnosă, se întinde într-un surâs de copil ce și-a regăsit părinții pierduți. I se văd dinții albi și perfecți, ca de reclamă.

Gheața dintre două mame, dintre două rase umane, a fost gata spartă. Barby se așază pe locul îngust, fusta ei albă și scumpă stă lipită de învelitoarea creață și viu colorată a negresei, o refugiată din Sud, pe care o cheamă Cecilia.

Barby i-a luat copilul în brațe. Își desface corsajul, trage capsă la sutienul de firmă, unul gândit și croit special pentru ca o mamă să-și alăpteze, cu decență, în public.

Imaginea-i ireală. Obrăjorul negru peste sânul alb și gura cât o afină coaptă pompând, trăgând cu nădejde din vână umană. Flămândul își ia porția de hrană, lapte de mamă.

Fără sentimentalisme, știu, scena asta rămâne doar... un simplu transfer, o porție de mâncare și o șansă infimă pentru ca fiul unei refugiate să supraviețuiască.

Lângă mine, Laila se înneacă în lacrimi și sughituri. Scena aia i-a adus în gând cine știe ce amintire.

Paraliticul din scaunul cu roțile s-a liniștit cu capul în poala Salomeei. După paravanul cu reclama la hrană globalizată, pui și cartofi prăjiți, cadavrul celui care a fost soțul ei și veterinar la Cairo, încă nu s-a răcit dar văduva s-a oprit din jelit. Își adună toate puterile și *muniția* de care dispune o femeie singură pe lume. Este iar gata să caute, să-și găsească un tovarăș nou de călătorie. Cât va ține drumul. Cine știe?

- Un zero infint! Asta sunt... Nimic din ce am semănat în viață nu a răsărit. Mai bine aș fi murit.

Se victimizează, își pune cenușă pe cap, anume pentru a fi contrazisă de tatăl băiatului. Georgianul are fruntea încruntată din naștere.

-Nu mai plânge, frumoaso! Ai toată viața în față și... la noi, în *familia* noastră, femeile sunt o marfă scumpă. Nu ies singure, nu se expun niciodată, pe stradă. Ardanaze al meu te dorește! Ești o norocoasă. Ai să trăiești fără griji, vei fi

fericită și gătită cu țoale cum nu ai fost cu amărâțul ăla de veterinar, niciodată. La noi în familie... haina și onoarea contează. Nu ne uităm la bani, cumpărăm mătpăsuri dar, cine face pasul greșit... Ei, aici e aici! Avem și sac adevărat, pentru cea care și-ar înșela bărbatul. Un sac și bolovani. Legăm, strângem cu șiret, apoi, de pe mal... bâlbâlâc! Cu ea în adânc!

Te-ai îngălbenit. Glumesc, desigur glumesc. Am și uitat de cât timp nu am mai aruncat cu mâinile mele o păcătoasă frumoasă hrană la raci.

Salomeea are ochii mari și uscați de febră lăuntrică. Și pielea pe brațe-i ca pergamentul. Nu mai aude, nu vede pe de-a-ntregul viitoarea poveste și stă ca o statuie, fixă și cu capul adolescentului paralytic în brațe.

-Dacă nu mi-ar fi zdrobit teroriștii ăștia balalaica, ți-aș cânta serenada cu trandafiri de dulceață. Un cântec de dragoste. Ai să vezi, fetițo, *familia* noastră este o adevărată orchestră. Funcționăm ferm, la un semn, la o lovitură. Am veri, cumnați, unchi, nepoți și cumetri, acolo, în munți, toți cunosc pe de rost *partitura*. Avem puterea în sânge.

Deh, mai încingem și războaie cu concurența. Viața ne-a fost dată pentru a duce

mai departe vendeta. Din păcate, eu sunt ultimul moștenitor pe linie bărbătească. Bărbatul e capul!

Femeia? Dacă e proastă, nici cât o capră contează.

Tatăl adolescentului paralic oftează fără să-și ia ochii de pe chipul văduvei tinere. Salomeea este singura femeie care a aprins sângele în trupul fiului scufundat în scaunul sofisticat cu roțile.

Ea și-a lăsat pleoapele peste ochi. Ca o cortină.

S-a făcut deja dimineață în partea asta de lume. O știu după clar obscurul care mânjește pereții cu ceața ridicată dinspre fluviu. Poate dinspre oceane. Îmi miroase a solzi de sturion și a meduză aruncată afară din valuri.

Lumina intră grăpiș prin rana lăsată de glonațele teroriștilor, prin plafoane. După fusul orar, cred că este ora potrivită pentru micul dejun.

Nici unuia dintre noi, prizonierii, nu ni s-a permis să păstrăm cât de cât din bagaje. Nu aveam nici praf din rezerve.

Mi-a intrat un gând în cap, cum intră cariu în miezul de hrean. Voi acționa repede, iute, până când rațiunea și frica nu îmi vor pune iarăși mânușa de zale pe gură.

M-am ridicat deja de pe scaunul tare și mare cât blatul de tocat pătrunjelul. Merg cu pași mici dar siguri spre paznicii care, acum, așezați direct pe pavaj, spate în spate, se susțin reciproc în misiunea pe care și-au asumat-o numai dumnezeul lor mai știe din care motive.

Ar trebui să fiu invizibilă, să pot trece de ei, prin zid, prin ferestre, să ajung în camera cealaltă, unde, claie peste grămadă zac rucsacuri cu conserve și buteliile de apă potabilă, baloți de bumbac, valize din carton sau altele din piele de aligator din Macao. Stau în dezordine laptopuri personale, telefoane mobile, camere de luat vederi, flacoane cu medicamente de urgență, rufe de schimb, jurnale personale și, desigur, chiar de-i alterată, ceea ce se numește în limbajul cel mai simplu : mâncare.

Paznicul firav, cu cagulă albă, pare să fie dispus să îmi acorde încredere, chiar să vină cu mine, să scoatem cuiele din ușa pe care, apoi, s-o dăm de perete și, ca o armată de ocupație, să cotrobăim, să rechiziționăm în folosul nostru toate bagajele.

Nu va fi să fie. Celălalt paznic, mai vigilent din fire, se ridică, vine spre mine. Aproape că-mi atinge obrazul cu vârful armei - simt aura metalului pe epidermă. Rece. Cobră.

Ar trebui să mă retrag, să-i rezist nebuniei de-a stârni o revoltă în spațiul acesta închis, în care ne strivim și ne torturăm între noi, fără să aflăm oficial, care ne este dușmanul.

-De ieri nu se mai aud împușcături pe stradă, nici explozii în aer. Poate că părțile beligerante și-au dat mâna, acum beau șampanie la masa verde! De ce ne mai țineți? Să facem păduchi, scabie ori... să murim de sete și foame? Ne veți avea pe conștiință.

Poate-i armistițiu. Fiți raționali, fie-vă milă și dați-ne drumul! Dacă nu, dacă nu....Cum scap din zonă, jur că vă trag la Tribunalul Poporului. Criminali de război, asta sunteți voi, nenorociților!

Vorbește foamea din mine. O afec ci insitență și aiurea. Eu îi livrez vorbele, pe care parcă altcineva mi le pune pe limbă. Deși văd cu ochii-mi dezastrul, nu mai pot da înapoi. Gata, buba e spartă! Curge puroiul...

În sala suprapopulată e liniște de criptă. Nu mai mișcă nimeni. Sunt singură dinaintea dușmanului. Și...eu, care credeam că o răscoală este contagioasă, că se ia ca gripa, de la un om la altul. Este o luptă pierdută și țip ca nevricoasa în fața oglinzii.

Într-un spațiu public fiind, pe timpuri normale, aș primi palme, s-ar arunca găleți de apă pe mine. Aici, parcă am lepră. Nu mă atinge nimeni. Fiecare are grijă de sine. Până și sergentul Manda se ferește de mine.

Teroristul cu cagula albă are ochii iritați, pupilele dilatate. Genele-i sunt lungi ca de fată frumoasă. Presimt că este un terorist cu o reminiscență de inimă. Știu că, în sinea lui, mă aprobă. Dar sunt vinovată.

Celălalt e dur, a dat în turbare. Mă ridică cu o singură mână, de gulerul saharienei. Stofa pârâie, ața se destramă. Cad în genunchi, mă rostogolesc, mă chircesc. Sunt o cârpă murdară, lovită cu bocancul în coaste, în pânțele-mi care, o dată și încă o dată a zămislit și a dus până la capăt o nouă viață.

Când nu mai cred în principii și umanitate, cineva mă ridică, îmi șterge colbul din ochi și din gură. Rufăria salvatorului meu pute a lenjerie intimă preamult purtată și a igrasie. Îl recunosc, este eroul, sergentul din solda străină.

Îmi vorbește întruna despre lupta pentru supraviețuire în condiții limită.

-Dacă nu faci ca mine, vei înnebuni și gata cu tine! Țștia împușcă. Au depus jurământ și nu știu de milă, de glumă. Lucrează în turmă.

- Îi dau în Judecată cum ajung în lumea civilizată! Auzi? Curtea Marțială îi mănâncă! Basta cu războiul. Vezi, afară nu se mai trage. E pace! Pace. De ce nu mă credeți? Dintr-o clipă în alta vor veni la slujbă funcționarii aeroportului, vor ateriza chiar azi avioanele cu pasageri liberi. Viața merge înainte!

Mie nu-mi pasă dacă au învins unii sau alții. Vreau apă! Vreau aer! Vreau acasă! Nu mă prinde postura de victimă colaterală!

- Ai auzit de soldatul, din Mondial, care pus să păzească depozitul cu muniție, a rămas pe poziție încă douăzeci de ani, după ce, războiul se terminase. L-a găsit la post un jurnalist curios. El, soldatul, era înarmat până-n dinți și era nebun de legat. A somat. Parola? Ha, parola era cuvântul pe care toți îl uitaseră. Rapp!! Nebunul a ...tras!

-Scutește-mă de poveștile de cazarmă.

-Nu glumesc. Vreau să înțelegi că noi stăm aici pe un morman de trotil. Suntem șansa lor, moneda de schimb, pentru ca muniția asta să fie transferată în tabăra cealaltă. Da, da, sub prelata aia kaki, sunt lăzile cu grenade, cu mine de infanterie, este un arsenal care ar putea, la un șoc, să explodeze și să lase în urmă un crater mare cât un lac de acumulare. Zbangg! Și gata.

Sunt un profesionist, ce naiba, cucoană! Miros praful de pușcă, muniția de război ca ghepardul o femelă bună de împerechere. Mie nu mi-e frică de moarte. Meseria mea este riscul!

Acum o săptămână eram la Bagdad. Cu 60 de kile de echipament în spinare, blindat din cap până-n picioare. Arme? Sigur că aveam armament în dotare. Chiar din cel pregătit să îi facem safteaua, adus pe linia fierbinte pentru omologare.

Bandiții, patrioții... nebunii ne-au atacat din toate părțile. Se ridicau ca valurile de nisip în furtună. Prrrrr! Prrrrr! Tirurile de mitralieră. Inamicul nu avea dimensiuni, nu avea contur. Noi trăgeam și gloanțele ricoșau. Luptam de-a surda cu niște strigoi. Au căzut jumătate din camarazii mei. Toți soldații de meserie, pregătiți științific, pentru un război dificil, de gherilă.

Cei care am rămas pe picioare, am mers mai departe, am executat Ordinul din încăpățănare. Ca ogarii în vânătoarea de vulpe i-am mirosit prin hățișul orașului. Prin bazar, prin bazinele de tăbăcit și vopsit piei de vită. Puțea a hoit și sare marină, a tanin de tăbăcărie. Am făcut târâș mai departe, - viermi sfredelind prin catacombele minaretelor, prin ruine și curtea bazilicii creștine, pe la templu, prin sinagogă și

pe la moschee... Dușmanul părea să îl fi înghițit cu totul pământul.

Pe la miezul nopții, sub o Lună mai subțire ca briciul, am ajuns în cimitirul cel mai vechi al orașului. Semnele de mormânt se frângeau sub tălpile bocancilor noștri. Mergem cu greu, ca roboții, pe un mâl mișcător. Stafii nu oameni. Eram. Ne încurajăm trăgând trasoare în aer, pe cer. Împrăștiam gloanțe, care loveau, cinteau monumentele funerare. Unele penetrau roca, altele ricoșau. Lupta era inegală, noi eram oameni din carne, inamicul era o cohortă de umbre, probabil.

Eram obosit, cu genunchiul spart. M-am oprit, în brațe cu o piatră invadată de licheni aspri ca șmirghelul. În lumina de Lună vedeam vag literele, semnele, care, sigur, explicau un nume, un destin, o viață care trecuse prin lume.

Atunci, m-am întrebat, ce caut eu, feciorul Vrâncioaiei, acolo, la capătul lumii? Care sunt Răii? Care sunt Bunii?

Nu am găsit răspunsul pe dată, nu îl știu nici astăzi. Vor fi ăia, teroriști, vor fi eroi!!!! Oricum, vai de mama lor.

Vezi, cucoană, frontul nu e o medalie cu cap și pajură. Ce credeai că vei găsi interesant la trupele din Babilon, tu, jurnalista lu' pește? Onor

la Drapel? Seara, un ceai dansant și ostași gata să facă dragoste și apoi să moară pentru mai binele omenirii? Ascultă la Mandea, întoarce-te imediat ce poți, la cratiță! Rântașul, chiar dacă se arde, se mai și afumă, nu explodează! Asta e sigur.

Mercenarul a luat din nou poziția mutului. Nici nu am chef să mă bat în cuvinte cu dânsul.

Nu sunt rănită în amorul propriu, sufăr de sete și de mizerie umană. Aș vrea să-i spun să-și țină pentru el sfaturile, dar știu că îi sunt datorare cu viața - doar, el m-a ridicat pe când zăceam cu gura în țărână.

Dau din cap afirmativ. Adică, îl las să creadă că el are dreptate.

Soldatul râde, mă ciupește de copsă, în timp ce se ridică troznindu-și ciolanele și face trei pași înainte, trei înapoi, repetă, repetă circuitul timp de mai multe minute. Îl privesc ca pe un pendul, până amețesc, mă ia cu greață - stomacul meu e gol, n-am ce să vomit.

Pe scaunul lui, rămas gol, s-a așezat un ins cu haină de piele și pantofi în două culori, la modă în vara trecută. A străbătut, cu afaceri numai de sine știute, o jumătate din lume.

Un alt hoinar pripășit un timp în Levant și care intră, tam nisam, în vorbă cu vecinii:

-Doamnelor, ați auzit de... șofran?
Șofranul e aur! Parol.

- Și eu, care credeam că-i vopsea... zic eu, evident, ironică și cam decepționată că franțuzul încearcă să ne distragă atenția de la beligeranță, împingându-ne spre o falie cu mult mai domestică.

- Eu sunt Omul cu șofranul. Negustor de condimente uitate. Umblu prin lumea largă ca lingura în farfuria cu ciorbă. În Brazavil, am mâncat omletă din ouă de țestoasă, pui de baltă în Asia, creier de maimuță în Japonia, mi se pare... Ei, și muguri de bambus tăvăliți în caramel fierbinte, nuci în scortîșoară cu ardei iute, asta era în Bangladeș... Doamnelor, vă ofer pe gratis rețeta unui meniu de casă regală. O fac pe gratis. De la femei frumoase nu iau bani niciodată. Sau, mai bine, facem cozonac cu stafide. E Crăciun! Ninge!!! Așa... Brazii sunt împodobiți în beteală. Butucii troznesc în cămin... Bunica sofrăie cu pisica în brațe. Amintiri....

Ha, de ce plângeți?! Am rămas la ora de bucătărie! Se ia unt fără sare, zahăr brun, făină bună și un vârf de cuțit de șofran... Jur, licența îmi aparține!

-Șofran?!!!... Întreabă, ca în transă, Laila, și surâde trist unor amintiri evidente.

- Păi da, că de la șofran pornisem povestea. Uite, aici, pe fundul buzunarului, praf și pulbere de stele! Șofran. Praful acesta se cântărește în uncii de aur! Un colb, e tot ce mi-a mai rămas din transportul pe care nebunii ăștia de teroriști mi l-au aruncat cu camioane cu tot, în aer.

-Lumea arde și dumneata faci teoria șofranului! Am trăit să o văd și pe asta. Vorbesc pentru că sunt furioasă pe mine însămi. Negustorul de șofran nu a vrut decât să ne distragă atenția, să ne reamintească de lumea normală. De restaurante și meniuri imposibil de reconstituit de noi, o ceață de prizonieri aduși la limita sălbăticiiei.

-Păi vezi, doamnă! Totul se termină în dezastru pentru că dumneata nu știi ce este șofranul!

- Eu știu! Intră în vorbă, peste mine, Laila. Știu, pentru că am cules miliarde de stamine din flori de șofran. Am muncit ca un scalv în deșert. Uite, am buricele degetelor galbene, ca suflate în aur!

-Șofran. Inconfundabil, e șofran, doamnă... Încearcă negustorul tempereze femeia. Dar, parcă toarnă în flacăra gaz. Cadâna izbucnește, țipă:

- Șofran, zici?! Ești un umflat bogat, care cinează la restaurante de lux. Habar n-ai cum arată fața femeilor care adună șofran. Fir cu fir. Cu capu-n pământ, pigulesc pentru un cent prăpădit.

-Oooo! Iertare, doamnă, dacă v-am greșit. Permiteți-mi să mă retrag. Voi încerca să-mi găsesc alți interlocutori, mai cuminți. Altminteri simt că înnebunesc aici.

El s-a ridicat și a plecat ca un robot automat. Îi număr pașii: unu, doi, trei... înainte și, apoi: trei, doi, unu... Asta-i înapoi. Nimeni nu are chef de el, nici de basmele sale de adormit copii.

Trec de partea Lailei. Gata să scuip după bogătanul cu bust de vădană. Aș comenta, aș bârfi, în felul meu, mucalit, dar am gâtul uscat și o tuse rea, ca începutul de astm, mă sufocă. Transpir.

Laila croșetează. O face tot cu furie, cu lăcomie, trage firul prin ciocul igliței. Remaiază ca la un ciorap vechi, fără valoare economică, dar care știi că îți poartă noroc. Ghemul cu macrame se deșiră încet și suportul de carton se ițește din fire ca un timbru cu capul de bour. Nu e marcă poștală. E promovare comercială. Scrie clar, explicit: „100% misir de Egipt”.

- Nu-i de bine cu mine, noaptea trecută am avut un vis sau nu a fost...vis. Adormisem? Laila lasă cuvintelele libere ca și cum ar vorbi singură. Încolo, mi se pare a fi inertă și... mâinile sale trag ca și singure ochiurile fine-n horbota dantelei. Apoi, prinde firul, trage, îl deșiră. O ia de la capăt cu oasârdie, reface lațul, brida, croșetează-n neștire.

Nu știi dacă trebuie să-i vorbesc direct, dacă ea se și așteaptă să-i dau un răspuns. Aș putea să o mint. Să îi spun că și eu am avut năzăriri, vise în care făceam baie într-un puț fără fund. Coșmar.

Doar sunt însetată, hidroscopică, iasca.

Laila mi-o ia înainte, își spune povestea ca o șeherezadă:

-M-am ridicat, am trecut prin ziduri, prin oraș, prin numele locului care acum este doar un morman de zidărie pe care se-mpuiază Pustiul. Nu mă mai mir că nu vine oarecine, să ne scoată din mâna teroriștilor. Pe hartă, orașul acesta e lipsă. Un punct alb de cretă.

Pe locul bazarului este templul lui Ișthar. Are poartă din ceramică albă cu arabescuri albastre precum cerul. Pe acolo se intră și se iese dinspre cer spre Pământ. Și invers. Mohamed, Iisus... Profetii toți sunt oameni din carne și

oase. Tineri și sănătoși. De ce atunci poarta lui Ișthar se deschide și se închide, se deschide și... se închide...în gol? Un vid absolut între două lumi. Numai noi suntem călători. Nu mai sunt copil, am renunțat la basm. Am revenit între voi. Cel puțin, aici mai e o speranță.

-Speranță?! Și tu ești dusă cu mintea, femeie. Nu vezi teroriștii? Sunt înarmați până-n dinți și măsele. Bandiții voștri, ori cum le veți spune pe acasă - revoluționari, briganzi, eroi ai poporului, pirații aerului...

Ceilalți suntem noi. Prizonierii. Niște civili care nu avem nici în clin și nici în mână cu războiul vostru. Nu pricep de ce vă omorâți ca proștii pentru un tărâm peste care crește numai nisipul?! Ce au ei, cu noi? Ce aveam noi, cu dânșii? Suntem ca peștii în aceeași burtă de balenă și încă ne privim pe furiș, pândim, așteptăm cu nodul strâns în gât, gestul următor. Ultimul poate. Ei sunt doi, paznici cu cagule pe față. Nu așteaptă decât un motiv potrivit ca să tragă. În carne, nu în aer.

- Alah e mare! Nu-s criminali, femeie. Tu vorbești la furie și pentru că ești îndoctrinată cu ceea ce ai aflat din ziare. Realitatea e alta, distorsionată ca un chiparos care se reflectă în apă.

Eu sunt prinsă la mijloc, urăsc și iubesc dintr-odată mâna care îmi dă pâine, care mă lovește și mă mângâie. Trăiesc două lumi diferite, sunt și creștină și musulmană. Asta mi-e crucea ce o car în spate. Ce știi tu, femeie modernă? Criminalii sunt alții.

-Cine? - te întreb. Cine crezi că face cărțile, cine trișează în lume? Ești femeie deșteaptă. Ești, ai fost și de partea asta a baricadei, ai fost o creștină. De ce te ascunzi în higeab de cadână? Privește-mă în ochi! Eu sunt unul dintre nebunii furioși, tinerii care, în urmă cu ani, te urmam la spectacole. Cu garduri de sârmă de jur împrejur, noi eram liberi. Nu mi-ai schimbat viață cu muzica ta dar, mai am în Țară, acasă, discurile tale. Mai știi LP-urile alea de ebonită. Scârțâia ca naiba acul de la pickup, dar le ascultam – dansam după ele la reuniunile colegiale. Poporul te-a iubit, Lia. Ai fost o divă în salopetă. Însuflețeau spiritul comunist pe șantierul tineretului.

-Lia aia a fost ucisă, a murit. Eu sunt Laila, nevasta unui medic arab.

Ciudat, adrenalina încearcă după multe zile de anestezie să își facă datoria. M-am emoționat și îmi bate inima alandala. Nu m-am înșelat. Ea e Lelia de pe Colentina! Are părul tot roșu, nevopsit, și s-a mai împlinit în bust și șale.

Nu are machiaj, doar urme vagi de arabescuri desenate cu henna pe palme, de-a lungul degetelor cu urme de inele. Deschid gura să o întreb ceva, dar mă răzgândesc și ridic din umeri a indiferență. Nu-mi pasă. De ce m-aș interesa de o telenovelă, de viața sa?

-Vrei să spui că nu arăt ca o femeie de casă, că dacă sunt o călătoare singură, nu pot avea bărbat și copii la viață?... Aparentele te înșeală, spuse Laila, devenind de-a dreptul arțăgoasă, în defensivă, ca pisica sălbatică, dar rămânând, chiar și așa, o femeie frumoasă.

-Nici una, nici alta. Nu-mi pasă de alții. Mi-e foame, sete, frig și frica mi s-a înfipt, cârcel, în beregată... Dacă nu mor de glonț, de frică mor sigur. Nu sunt curajoasă ca tine, străino.

Mai bine aș sta pe coji de nucă, aș mărșălui kilometri pe o bandă din șmirghel decât să aștept sentința fără a mișca un deget, a nu face nimica.

Laila prinde a râde încet și nervos. Lasă dantela peste genunchi și mă privește în față, mă înfruntă pentru prima dată:

-Ți-e frică!

-Desigur, zic și mă aștept ca ea să-mi vorbească de suflul Revoluției din Decembrie, să îmi țină o adevărată lecție de morală și educație

patriotică. Replica sa mă pune la zid. Aștept gloanțele.

- Și mie mi-e teamă. Îmi crapă limba de frică pur omenească.

Laila ar vrea să continue dar tace odată ce Manda, soldatul din trupele străine, vine să ocupe scaunul, care mai păstrează mirosul prafumului de șofran scuturat din buzunarul bucătarului Jean.

- Merităm o decorație, cucoană, zice el, și înțeleg că mi se adresează mie. Pe Laila, femeia în higeab, bărbatul grosolan ignorând-o cu bună știință. Mercenarul știe că la o cadână nu are voie să ridice nici măcar privirea.

-Adică... îl întreb așa, într-o doară.

- Păi, am depășit ce a fost mai greu - faza de înfometare. Acum suntem cu toții la egalitate. Eu, un haidamac de bărbat, nu mai am kilograme. Poate că nici nu mai există gravitație în lumea asta. Pământul a răsuflat din energia calorică, a eliberat magma, magnetul. Deși s-ar putea să fim îngeri, nu-ți pot garanta ce este cu adevărat dincolo de pereții pe care au urinat zdrențele astea umane. Dar, știi, jur, că eu sunt o păpușă uriașă care stă suspendată în aer. Sunt o marionetă trasă din sfoară. Mi-a dispărut mânia și trufia. Pentru o fărâmbă de pâine, o înghțitură

de apă... aş accepta cu capul plecat decizia păpuşarului. Dar, pe semne nu mai există nici Dumnezeu, regizor bun pentru de alde ca noi, robii ordinii mondiale.

Soldatul se ridică de pe scaun calm, ca un cal învăţat în ham. Se învârte, face paşi, valsează cu braţele adunate în cerc, ca şi cum ar ţine în braţe o femeie cu talia foarte îngustă. Bojocii lui se umflă de aer şi milioane de bronhii pleznesc cu durere. Nu simte infarctul. Nu-i pasă. Valsează. Agonizează din inerţie ca un animal ce trage povara dormind pe picioare..

Laila cântă încetisor şi pentru prima dată de când este ostatică. O face din gâtlej şi fără cuvinte. Melodia ciudată mă prinde. Închid ochii, las capul în piept şi mi se face un dor sfâşâietor de cei dragi, de acasă şi chiar de Redacţia cu condica de semnat la oră fixă în fiecare dimineaţă. Asta-i drama! Ce reportaj aş scoate, Doamne, din compoziţia asta! L-aş trimite spre publicare. Dar nu am internet, nici telefon, nici poştalion, nici porumbei voiajori, nici curajul să strig:

- Sunt aici. SOS!

Înşfac informaţia şi o stochez în creier: Reportaj cu ştreangul de grumaz! Nu, asta e

ideea altei eroine. Una mai bună, mai interesantă, mai curajoasă ca mine.

În lumina care se apropie de înserare, la licărul care ni se dă cu țârâita, prin spărtura tavanului, văd cum adolescentul paralic trage de trupul văduvei, cu nerușinare. El are brațe slăbănoage, etiolate și ieșite cu hidoșenie din mânecile hainei. Palmele, degetele le ține încleștate, agățate în rochia ei simplă și fără nicio culoare. Îi prinde sânii în palme, o trage la piept și o împinge în perete, ca și cum ar exersa cu o armonică care nu e în stare să scoată niciun fel de sunet. Ea nu i se opune. Din contră, îl încurajează să-și strecoare palma asudată pe sub bluza ei de pânză topită.

În colțul opus, tatăl paralicului duce tratative cu perechea de paznici. Cred că au ajuns la înțelegere, pentru că i se permite să spargă fereastra, să intre printre cioburi de sticlă, în camera cu toate rezervele noastre, ale ostaticilor.

Un fel de curent electric trece dintr-un trup în altul, cei în letargie fac ochii cât cepele, deschid gura și uită s-o închidă, salivează și se întind pe jos ca milogii. Până și cei mai somnolenți sunt treji de-a binelea. Sunt la pândă ca jderul.

A sosit și momentul adevărului. Cu seringa și fiola de injecție, un calmant, poate morfină, în mână, tatăl adolescentului din scaunul rulant, revine printre noi, prizonierii, cu pași egali și coloana vertebrală dreaptă.

Bolnavul, Ardanaze, arată ca un mort tras în corset de ghips.

Dezamăgirea este totală, mai haină ca o molimă, disperarea mușcă, trece de la unul la altul. Ne contaminează. Nu doar fizic, ci și psihic ne prăbușim. Sper să nu fie ireversibil.

Îmi repet că, nimic din ceea ce ochii văd, urechile aud, nu poate să mi se întâmple tocmai mie. Eu sunt numai o furnică bună de muncă, un cetățean fără funcții și intervenții în cancelariile lumii.

Adolescentul paralytic din scaunul cu roțile a adormit sub efectul de drog scump. Obrazul lui s-a destins și cele câteva tuleie de barbă i se văd crescând galopant ca lujerii unei plante pe care ai pus-o în paharul cu apă.

Uneori mai scrâjnește în somn, apoi își răstignește brațele pirpirii, caută trupul iubitei tinere și frumoase, de care se agață ca scaiul. Văduva veterinarului din Caior e gheață. Se lasă manipulată de puștiul infirm ca și cum, astfel, ar

face o jertfă de binefacere, fie și numai o dată în viață.

Cu alte șuvițe de păr peste noapte albite, tatăl paralyticului s-a trântit pe lespezile pardoselii, își privește fiul, plângând. Se șterge peste ochi cu mâneca hainei și, apoi, hotărât ca un negsutor veritabil, se apropie cu gura de urechea tinerei văduve. Șoptește:

- Jupâniță Salomeea, îți dau drept în scris pe cei trei munți ai mei, cu pășuni, din Nord de Caspica. Îți dau șireaguri din aur și chihlimbare numai să rămâi cu fiul meu, ca însoțitoare. Știu ce spun. Ardanaze are zilele numărate - nu contează numărul lor, nici ce mi-au zis vracii și medicii. Deși-i încă un copil, vreau să moară, ca bărbat împlinit.

Uite la el! E curat ca un crin. Nu a pus mâna pe alt fund de femeie. Nu aflase până azi ce-i nebunia cărnii, ce e dragostea.

Noi călătoream, eram în drum spre Mormântul cel Sfânt. Doream să-l Închin, să-l duc la Iordan, în apa sfântă să-l scald. Noi, noi suntem creștini. În numele sfinților noștri, te rog să nu ne refuzi!

- Să refuz eu atâtea averi?

-Vezi, dumneata ești miloasă, poate-l iubești!

- Dragostea-i una, asta-i alta. Am iubit cât să-mi țină o viață. Dragostea mea e moartă, un cadavru aruncat după panoul cu reclame la carne de pui și cartofi prăjiți. El este soțul meu. Un trup care va intra în descompunere... Cred că pe veterinar l-am iubit. A intrat în comă... Era palid și în cămașă de transpirație rece. Nu aveam insulină. Da, a fost diabetic. S-a stins... Poate, eu nu am luptat pentru el îndeajuns...

-Ba nu! Ei l-au ucis! Cei care ne țin aicea închiși. Ei l-au ucis. Jur să te ajut să-l răzbuni! Toate la timpul potrivit. Mă crezi un anonim? În țara mea sunt un om care face legea. Jupâneasă, te îmbrac în bani și în rochii țesute din aur... Te rog să fii femeia lui. Până când... Va muri. Pentru boala lui nu există leacuri...

- Dacă facem târgul, îl voi sluji corect.

- Nu trebuie să-l iubești! Cum să te fac să înțelegi? Numai dragosta asta o va lua cu el în pământ.

- Promit să fac tot ce pot, dar nu-mi cere ceea ce nu mi-a dat Dumnezeu, ca să risipesc fără rost iubirea!

Așa zise femeia, în vreme ce prinde în palmele sale albe, palmele tatălui turbat de durere. Îl privește în ochi cu un strop de milă și multă viclenie, incantând:

"Iubirea este îndelung răbdătoare, iubirea este binevoitoare, nu este invidioasă, iubirea nu se laudă, nu se mândrește. Ea nu se poartă necuviincios, nu caută ale sale, nu se mânie, nu ține cont de rău. Nu se bucură de nedreptate, ci se bucură de adevăr. Toate le suportă, toate le crede, toate le speră, toate le îndură. Iubirea nu încetează niciodată".

Vezi, muntene, asta ar trebui să știi, să respecti, dacă ești un creștin de adevăratelea....

-Păi, eu chiar cred în Hristos! Știu Scripturile pe dinafară. Cartea-i acasă. E legată în piele de vită și ferecată în peceti de argint bătut cu pietre scumpe. Din moși strămoși, acolo trecem botezul, cununia, prohodul...

Cartea asta intră în moștenirea primului născut. S-ar cădea să fie a lui Ardanaze. Dar, ce să facă un paralytic fără păcate cu pildele sfinte?

-Să învețe să trăiască sau... să învețe să moară.

-Ești proastă. N-ai înțeles nimica, nici nu-ți cunoști interesul. Am obosit să mă bat cu morile de vânt. Am să dorm un pic. Ai timp să te gândești la târgul pe care ți l-am propus. Dacă cineva va avea de pierdut din asta, te asigur, eu voi fi cel păgubit. Jur !

Tatăl paralicului a închis ochii și se cuibărește în straiile care miros a smirnă, tăimăie și transpirație acră. Nu-i e dat să adoarmă dintr-o dată. Se gândește mult la munții cu pădurile pentru care s-a pornit vendeta în urmă cu sute de ani. Care dintre ele, rudele dușmanilor lui de azi, a scos primul cuțitul ?

Nu mai are nicio importanță. Șirul seminției lui se închide oricum cu moartea băiatului. Fetele, câteș șapte la un loc, pe talgerul balanței, nu cântăresc nici cât unghia ruptă din degetul lui Ardanaze. El trebuia să trăiască.

Mi se pare mie sau paznicul nostru, cel cu cagulă albă, a ajuns la capătul puterilor. Plânge ? Nu i se văd lacrimilor, doar i se ghicește hohotul icnit și fără să poată fi oprit cu vorbe. Celălalt, cu cagula neagră lipită cu sudoare pe față, îi masează umerii, brațele.

-Nu mai rezistă tensiunii nervoase ! Îmi comunică, cu dinții strânși, scrâjnit, soldatul din legiunea străină, el, care este un foarte bun cunoscător în ceea ce privește limita de unde începe nebunia unui om, oricare ar fi acesta. Mercenarul pare a prinde puteri. E din ce în ce mai vioi.

-Ăia doi n-au stofă de eroi ! În locul lor, eu, Mandea și cu ai mei, am fi mâncat jar în deșert ! Jărăgai haleam. Mă auzi?

Nu mai am putere și nici chef să-l ascult cum se laudă, cum bravează, afișându-se așa, viu, dar gata glorificat, printre noi, toți ceilalți, bieți exponenți ai unor rase și religii diferite, având punct comun dorința de supraviețuire în condițiile impuse de cei cu armele în mână.

Am crampe în mușchii de la picioare, junghiuri în pânțele și o amețală lănoasă mă învârte ca într-un carusel de cenușă. Conștientizez că sunt simptome clare ale deshidratării creierului - poate doar a lobului drept, cel responsabil cu echilibrul și funcțiile strict fiziologice. Știu că, dacă nu voi primi la timp, nu voi bea măcar o gură de apă pe ziua de azi, îmi voi pierde cunoștința, mă voi prăbuși, așa cum li s-a întâmplat deja unora dintre tovarășii de detenție.

Suntem condamnați la închisoare fără apă și pâine. Răbdăm supliciu pentru o vină care nu ne aparține.

Îmi văd clar tegumentele degetelor tumefiate. Parcă mi-au fost strvite cu un ciocan de lemn făcut din așchii. Întorc dosul palmelor, urc cu privirea încărcată de milă de sine de-a

lungul brațelor, pe care mă grăbesc să le ascund înapoi, în mânecile saharienei, haină care prinde să mucegăiască albastru.

-E Penicillium! - constat ciudat de rațional și nu vreau să mă mai gândesc defel la epiderma care mi-a devenit pergamentoasă, aspră ca o mânășă se spălat vase. Este și mai straniu că în cazul dat, îmi mai amintesc de revista aia, una pentru femei - zeci de pagini în care citeam că derma conține 70% apă, apă chioară, de ploaie.

Eu sunt stoarsă, deshidratată. O smochină uitată pe cracă. Îmi ard pleoapele. Mă feresc să închid ochii. Somnul maladiv ar veni pe vârful picioarelor, mi-ar turna în urechi susur de izovoare, miros de pâine proaspătă în nări. Foamea ca foamea, setea mă torturează cum un inchizitor în exces de zel arde o vrăjitoare în piața publică.

Sunt trei zile, cred, de când am ronțăit ultimul biscuit - două zile de când nu am băut apă. Mă străduiesc să nu înebbunesc.

Privesc spre Laila. Ea croșetează, deșiră, iar croșetează la dantela din bumbac de Irak. Trage ața din ghem cu viteză fantastică și fără s-o privească. Înnoadă ochi după ochi în clonțul de igliță. M-a acaparat, m-a prins ca pe o mărgică de stilcă, mă trage, mă leagă și pe mine în

lucrătură. Constat că nu sunt singurul element nelalocul lui din horbota pe care dantelăreasa din Levant își exersează răbdarea. Unul după altul, ostaticii și chiar paznicii noștri, toți facem parte integrantă din același hățiș de destine și fire care ne unesc, precum un prapur de miel, intestinele. O harta geopolitică formăm laolaltă, așa prinși, legați într-un snop și în spațiul unde nici banii, nici frumusețea, nici virtutea, nici viciile nu mai sunt ce au fost odată.

Dantelăreasa croșetează, nu filosofează.

O văd ca într-un lung șir de oglinzi de argint. Una în alta, mereu repetată-i fața ei frumoasă, așa cum stă aplecată peste podoaba ce nu știu dacă va fi sau nu va fi terminată vreodată.

O ustură ochii, i se chircesc falangele pe mânerul uneltei, dar se încăpățânează să tragă firul de macrame răsucit în jurul degetului ca un pui de șarpe. Duce în igliță bucla mică. Croșetează, trage ca la galere, gesticulează, robotește în ritm, din instinct de apărare și fără să trăiască adevărata bucurie a creației. Brațările multe și fine îi clincăne impasibile pe brațele care scapă, dezvelite din pânza higeabului. Toată hena cu care și-a împodobit în arabescuri fine, dosul palmelor, se diluează, i se ia de pe

epidermă, ca o șampilă sc trece direct în fibra textilă. Laila-i transpirată, febrilă, se vede asta după cum aburul ce îi iese fierbinte din gură.

De afară se aude primul zgomot de după multe ore de când bombele s-au oprit, de când nu am mai văzut, prin gaura din tavan, coada de foc a trasoarelor.

Este un zgomot tern, de pași care par a ieși și iar a se înfunda în nisip. Se aud și lanțurile lovind caldarâmul, apoi candața clară a unor bocanci militari.

-Ia! Sunt prizonieri de război. Zice Laila, care lasă dantela să-i cadă din mână, de pe genunchi. Țipă, scoate un urlat de luptă specific femeilor din ținutul întregii Arabii. Limba îi tremură pe cerul de gură, sunetul primar urcă din plămâni, din gâtlej, i se înfige în limbă, sare afară sub formă de țiptă de pasăre speriată de pradă.

Îmi amintește de un film foarte vechi. „Casablanca”. Nu, acela a fost cu dragoste... tristă dragoste. Ei erau tineri, frumoși.

„Bătălia pentru Alger”! Da, cred că asta a fost pelicula prezentată în mai multe nunațe de gri, cu turme de femei în higeab ce își luau porția de libertate. Luptau pentru ele, dar și pentru spațiu vital, scoțând strigătul straniu ca un urlat

de lup în pustiu. Ele se dovedeau, erau mai puternice decât inamicul, decât gloanțele civilizatorii ale coloniștilor.

Aceleași sunete le scoate și Laila. Femeia care a fost în viața sa și sclavă din dragoste și vedetă rock. Azi și aici, Laila, este doar detaliu din lumea musulmană.

Mi se furnică pielea pe șira spinării. Am ajuns, sunt într-o lume în care pruncul din pânțece e programat pentru luptă și supraviețuire. Dar, ea, Laila, mi-ar putea fi soră, verișoară, rudă de sânge!

Nu-i războiul tău! - îmi vine să-i strig. Apoi, să-i amintesc de anii în care urca pe scândura scenei, înnebunea adolescenții revoluționari cu balada chitaristului căruia imperialiștii îi tăiaseră degetele. Ciung fiind, artistul acela cânta. O făcea din instinct precum greierii.

Ceea ce emite Laila acum este un semnal de luptă vetustă, un război fără întoarcere, pe care omenirea îl duce pe viață și moarte.

Sunetul este un îndemn. La consensul tribal, semn și simbol pe care eu, o femeie modernă, nu-l pot înțelege. Refuz să marșez pe idei.

Țipetele Lailei s-au înfipt și în timpanele paznicilor noștri, ca niște pumnale. Rănesc și

doare rana, amintește de lupta desuetă sau nu, dusă de neamuri vechi, în numele unei campanii de eliberare. Este un semn la care briganzii cu cagule pe obraz se ridică în picioare. Au luat poziția de drepti. Așteaptă ca cineva dinafară să intervină, să le ordone: Foc!

Strigătul este sfâșietor. Nelumesc. Femeia se pierde odată cu el, ca o pânză freatică ce a nimerit în deșert. Laila-i albă la față și convulsivă toată. Nu îndrăznesc să o cert, să o întreb ce este cu adevărat în capul și inima ei.

Nu voi ști niciodată dacă getul ei disperat a fost un coșmar sau un joc al sortii dure și implacabile.

-Să ne rugăm! Alah e bun și înțelept!...- propune autoritară Laila, acum, când s-a calmat, și își ridică dantela boțită de pe padiment. O scutură de mai multe ori, apoi , ca și când nu ea ar fi dat tonul ostilităților, prinde a corșeta. Metronomic. Este din nou femeie cuminte. Fiara lăuntrică ce-și cere libertatea este trădată doar de zel. Și-a înțepat degetul. Sângele șiroiește.

Laila duce palma la gură și linge picurii mari cât rubinele. Mi se pare a fi o pisică gestantă. Este irațională. Poftește.

Am privit-o destul. Mi se face greață.

- Eu v-am zis că am fost uitați, abandonați peste purcoiul ăsta de muniție. Trotilul pe care stați cu curu' nu mai folosește la nimeni. Este muniție perimată. Lumea a evoluat. Teroriștii au pus mâna pe rachete moderne!

Negustorul de șofran se pare că le vorbește pereților. Nimeni nu-i dă șansa să-l asculte. Ce știe el, un civil?! Face umbră degeaba pământului.

Paznicii îl privesc de sus, ca pe un gândac cu elitre strălucitoare dar care trăiește într-un mediu plin de gunoaie.

-Eu sunt soldat, profesionist. Îmi cunosc drepturile... Domnilor, dacă ne eliberați acum... Eu, sergentul Mandea din trupele de menținerea păcii în țara asta făcută zob, eu voi depune mărturie în favoarea voastră. Nu voi sunteți vinovații!

Mercenarul face pe negociatorul. Nu mă aștept ca paznicii să dialogheze cu unul dintre ostatici. Intervenția lui mi se pare a fi ceea ce, între cuțitașii din Tei, se numește „moarte curată”.

Dar, Mandea-i soldat și dezarmat, flămânzit, umilit. Are o motivație.

Își susține argumentele din ce în ce mai anemic, până la urmă se pierde cu firea dinaintea

furiei inșilor înarmați până-n dinți și convinși că ei dețin adevărul în formă absolută.

Briganzii sunt nici surzi și nici muți. Realizează că s-ar putea să ne scape din mână, dar ei ...știu una și bună:

- Vă împușcăm!

Atât.

Sergentul renunță la cea mai nebunească bravură. Se retrage în cochilia singurătății sale, cu capul pe cahlele din pavajul sălii murdare. A adormit instant. Ceasornicul lui biologic funcționează conform programării inițiale.

Copilul lui Barby orăcăie de plictiseală. Johnatan îl ia și îl leagă pe genunchi. Pruncul dă din plâns în răs și un clinchet de clopoțel nevăzut străbate încăperea în care dospește mizeria umană.

Teroristul cu cagulă albă își duce palma la piept, către locul de sân. Trupul ei fin seamănă cu un trup de femeie. O fi, nu o fi... genul nu mai are importanță într-un război în care nervii cei mai tari vor decide cine-i învins, cine-i câștigător.

Cel cu cagulă neagră și umerii vânjoși a ales, din arsenalul de sub prelata cazonă, un pistol mitralieră pe care încă lucește unsoarea de

protecție. Este o armă nouă, funcțională, letală. O ține cu țeava îndreptată spre noi.

Deși afară s-a semnat sigur tratatul de pace, aici, în sala de așteptare a unei aerogări dezafectate pe timp de război, situația riscă să scape de sub control. Nervii tuturor sunt întinși la maximum. Ne zbârnâie ligamentele la încheieturile membrelor anchilozate de atâta încordare. Mie îmi vine să plâng. Nu pot. Sunt deshidratată, fără salivă și fără de lacrimi.

- Alah e mare! Repetă frenetic Laila, spune cuvintele, la care, ca la un semn, toți bărbații cu acoperământ de cap din stofă în coțca albă și neagră și cei cu ves vișiniu, ba chiar și câțiva dintre cei în costum de firmă, inși care până acum păreau a fi fără de identitate, ba chiar și cei doi sau trei bărbați de culoare, toți își scot încălțările, se așează turcește cu fața spre Mecca. Până și brigandul cu cagulă neagră se roagă, lovind cu fruntea în patul armei, care, cu piedica trasă, poate intra în funcțiune în orice secundă.

Musulmanii se închină gălăgios. În grupul creștinilor se instalează rumoarea.

Tatăl adolescentului paralytic, cu fruntea încruntată și ochii închiși, murmură cuvinte foarte frumoase dar fără de sens. Îl preamărește după legea sa pe Iisus Hristos.

Cipriotelul grec i se alătură cu un imn bizantin, cântec sfânt, dar acum, extras de el cum greu, din fundul gâtlejului. Trist.

Salomeea, văduva veterinarului din Egipt, se roagă fără cuvinte, apoi strânge cu dragoste aproape maternă, mâna lui Ardanaze. Trupul băiatului este mai mult piele decât carne. Arde.

Numai Manda, sergentul cu soldă, sforăie, doarme în mijlocul tuturor credincioșilor, care nu îl văd, nu îl aud - antrenați fiind într-o competiție religioasă serioasă, dogmatică, și care ține de două mii de ani, ține întruna.

Suntem clar în tabere diferite. Ai noștri. Ai lor. Credința ne sfârșie, ca măcelarul halca de carne pe plită. Din Cer, Dumnezeu ne privește cu biciul în mână. Pe care din noi să-l atingă?

Cel puțin nu va fi aici și nu astăzi.

Asta a fost demult, pentru Cruciada copiilor... Poate. Nu sunt foarte sigură.

-Voi, musulmanii, ați intrat călare în altarele Bizanțului! Voi ați inventat și luptele de stradă, dușmanul! Dacă nu vă punem noi la punct, sunteți gata să aruncați Planeta în aer. Eu vă iert pentru ceea ce mi-ați făcut.

Johnathan, cu copilul strângându-l la piept, și-a încheiat discursul. Cuvintele demult mocnite

în el strălucesc în aerul mizerabil ca niște baionete îndreptate spre Ali, samsarul de cai de Arabia.

Tânărul cu ten măsliniu râde prosteste. Nu a găsit imediat cuvintele cu care să pareze, să se apere de acuzația venită pe neașteptate, din partea gentlemanului de pe Tamisa. Își rotește șirul de mărgelile de chihlimbar pe degete, apoi, când Johnathan nu îi mai așteaptă răspunsul, zice:

- Sunt cetățean european...

Replica sa e subțire de-abia atinge timpanele, dar câțiva dintre tuaregii în cămăși lungi și albe le-au prins sensul, deja se încruntă și par gata să scoată iataganele. Din fericire pentru Ali - cetățean european, arabii nu au nici măcar un briceag în dotare.

Din greșală, careva l-a călcat pe sergent pe picioare. Smuls din somn, Manda spumegă de furie. Se crede a fi un erou, dar nu este decât un aveturier, poate și contrabandist - oricum un vântură lume.

În fața lui se află Laila. Senină și harnică. Croșetează de zor la dantela de ață subțire. O femeie ciudată! Exact ce îi trebuie soldatului pentru a-și descărca fulgerele furtunii, care îi distruge lăuntric creierul, inima, plămâni.

Mercenarul își scuipe năduful, acumulat în ani lungi de cazarmă, în obrazul Lailei. Spune

vorbe de care până și mie mi s-a cam făcut lehamite, nu rușine. Înjurăturile lui ricoșează spre sine.

Cadâna în higeab zâmbește naivă, nu îl aude.

Oare, aș putea schimba eu, cât de cât, situația, spunându-i nebunului povestea Lailei? Nu, nu ar înțelege că o femeie nu este mereu ceea ce pare. Laila a fost o artistă. Poate și el și-o fi dat chenzina în schimbul unui bilet la spectacolele unde ea, cântăreața dezlănțuită, descătușa spiritele. Spărgea în decibeli cimentul blocurilor construcțiilor socialiste.

În context, nu-i vorba despre viața mea. Nu am dreptul să divulg secretul.

Constat că suntem departe de țară, trei cetățeni oarecare. O cântăreață care abandonează scena. Se vinde pe nimic unui medic din Palestina. Țăranul, care și-a lăsat plugul în brazdă și s-a angajat pe dolari, în legiunea străină. Jurnalistul fără vocație, ce nu va face niciodată un reportaj pe linia frontului.

Nu am energie cât să-mi imaginez cum ar fi să vorbim acum și aici, despre Patrie. Să spunem lozinci, să ne simțim frați și uniți măcar o dată în istorie.

Devin furioasă. Nu-mi mai pasă de nimeni.
Nu mai vreau complicații.

-Zâmbește, poate fi și mai rău!

Vocea care îmi suflă în ureche nu are trup, dar miroase a mosc străvechi. Este un semn pe care-l accept. Ridic capul. Privesc cu interes sporit la amiralul senil. Un rus cândva impozant. Acum, doar un trup ca un umerăș plin cu rufe de la mâna a doua.

Bătrânelul a scăpat din lesa nevesti-si și s-a apropiat de noi în linie dreaptă. Ca la marile manevre, a venit fără dubii, fără să șovăie.

Nu-mi vorbește mine. Nici nu mă vede. Eu nu sunt soldat, sunt numai o biată femeie.

S-a și proțăpărit în fața sergentului. Ridică și vocea și proteza mâinii. Este în aer.

Constat cu indiferență că îi lipsește palma cu cele cinci degete. Nu mi-e milă, nici silă de handicap, cum nici el nu se sinchisește de aparențe. Doar este general de Stat major, deși în retragere.

- În Mondial, am condus un regiment de kazaci până la Berlin. Nu am adus, înapoi la Mama Rusia, decât jumătate din ei. Cu aceia am defilat de 7 Noiembrie. În Piața Roșie. La mausoleu. Dacă am scăpat atunci, să mor aici și acum? Nicidecum!

-Așa zic și eu...

Sergentul intervine fără invitație ceea ce face ca amiralul să vadă roșu în fața ochilor. Furia crește. Se bâlbâie, se poticnește. Nu știe pe care dintre limbile pământului s-o aleagă pentru a-și face cunoscută „poziția”. Se folosește de limba maternă ca de o greblă de lemn. Trage gloria efemeră spre el.

-... tu te-ai nenorocit, soldat. Cu teroriștii trebuie să negociezi ! Dar nu vă învață asta pe voi, acolo, la oaste! Toți sunteți niște creiere spălate cu detergent 100 la 100 american. Tărtăcuțe fără de minte, carne bună de tun.

La vremea mea, ohho, ho, la timpul meu, am fost strateg mai bun ca Napoleon. Sacrificam pionul ca să mă asigur că voi câștiga, mai la urmă, partida.

Tu, găligan', nu ești militar cum nu-s eu lăutar.

Amiralul se ambalează, dă exemple din istoria omenirii, tot unul și unul. Se așteaptă ca soldatul să-i opună rezistență, să se lupte cu el, să și-l transforme în dușman clar și nu într-o victimă, ceea ce simte că este. Nu are norocul să iasă din Viață victorios prin luptă corp la corp.

Mandea, mercenar de ocazie, stă cu mâinile încrucișate peste inimă, semn de

apărare. Nu contraatacă decât într-un târziu, și atunci o face cu un soi de indiferență fatalistă. Întreabă:

-Și, ce zici mata, dedușka, că trebuia să fac?

- Să negociezi, creier de crap. Ția-ți ziceau Șefu', apoi le pretindeai... Pretindeai, nu cerșeai, eliberarea noastră. Libertatea. Oricum, războiu-i koneț!

-Ești nebun! Nu vezi că sunt un om din carne și oase, nu un sfânt! Nu am imunitate la gloanțe... Cum să mă impun în fața tuturor acestor oameni, sărmani?! Cum să lupt pentru voi, cu mâinile goale?

- Cine ți-a cerut să lupți fără *arme*????! Dacă aveai minte în cap, cum ai păr pe piept, adăugai la cererea ta cea mai importantă, alta, secundară.

-Adică...

Păi... să zicem că vrem să ne lase, pe noi, pe creștini, să desenăm cruce pe peretele de la Răsărit. Sunt un deștept, soldat? Asta e! Nu că eu unul aș avea nevoie de cruce. Sunt comunist și ateu. Ei, teroriștii, ar fi căzut în „cârlig”. Bibani proști! Cum te văz și mă vezi, ai fi reușit.

-Să-i lămuresc! În cât timp?

-Nu timpul nostru contează, cât dorința de-a mișca ceva în situația înghețată. Cu tine, de

ai fi fost mai deștept din fire, am fi avut și noi o speranță. Așa, nu ne-a mai rămas decât să ...

- Iartă-mă, Amirale, un cuvânt spus greșit și săriam cu toții în aer!

M-am trezit și eu vorbind, amintindu-mi că, undeva, în vremuri de pace, citisem despre metodele de dezamorsare a unor situații periculoase. Acum mă ambalalez, dau exemple și pun punctul pe i, de parcă de părerea mea personală depinde eliberarea noastră, a ostaticilor. Mai e și problema minelor și a grenadelor ce zac în cutiile speciale. Sala asta geme de trotil și de inși lihniți de sete și foame, oameni secați de mândrie. E în comă speranța. Nu sunt medici care să pună diagnosticul teroriștilor și cel al grupului de ostatici.

De sub prelata militară, se văd colțurile cutiilor. Mi le imaginez întregi, pe unele în formă de cub, altele paralelipipedice, trapezoidale ca lăzile de înmormântare.

- Nu militarul', săracul, e vinovatul! Terorista asta, care împletește kilometri de dantelă ce nu folosește la nimeni, ea, cadâna, e cățeaua, vagaboanda care trebuie euthanasiată.

Ia priviți cum trage de ață! Leagă noduri degeaba. Nu vrea să-și pună obrazul, să se roage de ei, musulmanii.

Mașa, ca oricare femeie din spatele bărbatului puternic, și-a ocupat locul îndărătul omoplaților Amiralului. I se văd doar fruntea și nasul, jumătatea din gura cu care vorbește:

- Au armele încărcate? Paznicii sunt un pericol? Așa este, dar... sunt și dânșii din carne și oase. Pe deasupra, sunt tineri cu ambiții dar cu burțile goale. Ascultați! Hi, hi, hiii! Cum le mai chiorăie.

Mașa cotcodăcește ca o găină, în cele din urmă își ia bărbatul de mână, și așa, ca o navă cu două catarge, alunecă umăr la umăr, peste dalele de ceramică cu rotogoale de spută umană. Câțiva o aplaudă ca la spectacol și atmosfera pare să se electrizeze. Cei somnolenți se ridică în capul oaselor. Întreabă cât e ceasul. Alții cer numai apă. Iudith, văduva tânără, frumoasă și cu ochii strălucind de nebunie lăuntrică, s-a ridicat de pe scaunul din fața căruciorului cu roțile. Stă dreaptă. Privește cu răutate paralicul adolescentin, de care vrea și nu vrea să își lege soarta. Ardanaze este numai un trup ghemuit în căușul căruciorului cu bateriile descărcate, pe care tatăl lui, muntean sănătos, îl împinge înainte, îl trage înapoi, pe pavajul asimetric.

- Care vine cu mine, să ne cerem drepturile civile? Nimeni! Sunteți niște lași, nu bărbați din sânge și carne. Cred că deja ați murit!

Ce vrem noi? Vrem apă și pâine! Sigur vom găsi harnă, dacă ne lasă să căutăm prin camera cu bagaje...

- Împărțim frățeste tot ce dobândim! Bravează negustorul de șofran, vânzând pielea ursului din pădure, mai înainte de-a pune mâna pe armă. După el, intră în joc și Ali, geambașul de cai de Arabia. Lui i se alătură Salomeea. Alții, mai puțin cunoscători în materie, mai stau în cumpănă. Deocamdată e liniște. Poate vor veni aliații cu provizii... Totul e să rămână-n viață. Și mâine mai este o zi!

Insul cu mustață în furculiță se abține. Din zori stă lângă Barby. Îi ține copilul în brațe. Soțul frumoasei blonde vede, simte cum îi fuge solul de sub picioare. Nu intervine. Nu-i pasă că alt mascul i-ar putea lua locul, n-ar însemna decât dacă el, stăpânul de drept, poate dormi cu gura căscată și pălăria de fetru căzută pe ceafă.

- Să vină cu noi și dantelăreasa! Propune văduva, pentru ca toate toate privirile ostaticilor să focalizeze pe chipul femeii. Laila nu îi vede. Nu-i este frică de ei, nu vrea să-i privească.

Continuă să lucreze la dantela care pare ar fi ca și interminabilă.

- Ne ignoră pentru că-i o javră! Ar merita împușcată. Face constatarea un tânăr uscățiv și cu chelie rozalie. Artăgosul se ține cu amândouă mâinile de pânțele ca alpinistul de o stâncă fragilă. Are crampe. Insuportabile.

-Ce aveți, voinicilor, cu femeia asta ?!

Mașa pune întrebarea furioasă ca o gogoasă. Își flutură fusta din tafta verde pe sub nasul celor care au crezut că pot organiza o revoltă fără ca ea, nevastă de amiral, să-și dea cu presupusul.

- N-o vezi, tovarășa? Asta ori e proastă ca noaptea, ori e spioană. Oricum ar fi, pe mine unul mă enervează. S-o ardem pe rug, este sigur o vrăjitoare!!

Tatăl tânărului fixat cu chingi în scaunul rulant se alătură din instinct celor înfuriați din senin pe Laila. Disperarea s-a inoculat treptat în sângele lui și acum își face efectul de drog. Cel care e stăpân pe trei munți din țara unde argonauții mai umblă încă după lână de aur nu este mai mult decât un lup hăituit. Are răni vechi care supurează, obrintesc, îi otrăvesc sângele. Într-un act nebunesc, uită cine e, ce îl aduce în Bagdad și se azvârle asupra Lailei.

Bătrânul vultur face abstracție de faptul că e într-o țară străină, pus sub armă, că ar trebui să aibă doar grija băiatului. A bolnavului. Numai că munteanul se simte iarăși cu sânge fierbându-i în vene. E întreg și are încă putere.

Un val de oameni uniformizați de evenimente, se formează ca la o comandă, se îndreaptă spre locul de unde Laila privește cum scânteia vrajbei ia proporții periculoase.

Nici nu clipește. Ea este golită de furie și iubire. Fie ce-o fi! Nu-i mai pasă.

Mânia generală se inflamează. Vorbele rele curg în neștire. Zdreața de energie umană, care îi mai ține încă în viață pe bieții ostatici, se împrăștie în jur, peste ei, un nor de chimicale periculoase. Arma secretă.

Laila mișcă degetele mecanic. Croșetează fără să privească dantela, pe care mai apoi o deșiră cu meticulozitate de mașină implacabilă. Iarăși tricotează...

-S-o ardem, s-o ardem! Strigă și Ardazir, trezit din somnul bolnăvicios și încercând, fără speranță, să se ridice în scaunul lui cu roțile mici și cromate. Este totuși, doar un adolescent cu vocea în schimbare, țipă strident și fără nuanță.

-Mai tacă-ți gura, măi... asistatule social! Cel care acum rage din adâncul bojocilor are

obrazul fin, profil de efigie romană. Are și buricele degetelor netede dar afumate de la țigară.

Negustorul de șofran, acum cu Salomeea în brațe, schițează gesturi obsecene în aer. Spiritele s-au încins. Alți prizonieri se trezesc din hibernare, își întind ciolanele anchilozate, se ridică tremurând, fără contur, ca stafiile, dar pregătiți să își joace ultimul rol pe scena dezastrului.

Paznicii cu cagule pe obraz ne privesc, așa cum inginerii dintr-un laborator urmăresc cobaii, după ce le-au injectat în sânge serul turbării. Nu le e teamă de noi, nu le e milă. Nu sunt impresionati de simptomele bolii, semne evidente ale nebuniei fatale și nu ale gripei care trece cu aspirină. Am început să vorbim cu toții și nu ascultă nimeni. Ar fi și foarte greu de auzit ceva, de înțeles un cuvânt, în acest malaxor care zdrobește mințile oamenilor în silabe adunate din mai toate limbile pământului. O turmă din umbre de bivoli, ridicată din mълurile incertitudinii, care aleargă, calcă totul în copitele dezlănțuite. Asta suntem.

Riscăm să ne rănim, să ne sfâșaiem între noi și, mai înainte ca briganzii să tragă focuri de

armă, din propria noastră vină, să sară în aer tot arsenalul de sub prelata aia militară.

-Hei, atenție la mine, vagabonzi și impotenți ce-mi sunteți! Liniște !!! Nu auziți???? Aici vorbesc eu, nu rage asinul. Și tu, mercenarule, și tu, amirale. Ardanaze, puiule ! Și tu, cadână cu păr roșu ca ibrișinul! Ochelaristo, și tu, lordule, voi toți, așa zisele eșantioane ale lumii "civilizate"... fiți cumiți! Cumiți! Nu dați ghes, nu chemați moartea, vine și nechemată. Dumnezeu nostru, în clipa asta, sunt paznicii. Lor ne închinăm !

Dacă ați înțeles, foarte bine ! Dacă nu... Până aici v-a fost ! Tai în voi ca în carne de porc ! Nu uitați, bărbatul meu a fost veterinar! Chirurg. Cel mai bun. Am învățat de la el cum să mânuiesc bisturiul. Dacă nu vă calmați, jur pe ce-am mai sfânt, că... hârști !

Așa, fiți copii cumiți! Să trecem la lucruri mai puțin periculoase. Bucătar, ce meniu avem în seara asta? Jupâneselor, pregătiți argintăria . Vom cina ca pe vremurile bune, la flacăra lumânărilor.

-Și sub focuri de artificii ... îi sugerează ironic sergentul Manda, Salomeea râde în cascade abrupte.

-Se poate, se poate și așa, chipeșule. Un chibrit și... tot arsenalul de sub prelată face: BUM! Ha, ha! Hai, fiți în stare de puțină fantezie, ce naiba! Scandinavi, americani, japonezi și londonezi, cei din Tirol, negustori de vin din Sardinia, lustagii și lorzi, voi toți, domnii mei, veniți lângă mama! Așa, și voi, cei din Etiopia sau din Egipt... Pardon, sunteți evrei? Palestinieni? Mie mi-e egal. Oameni suntem și să ne pregătim de balamuc, adică de ...bal.

Din locul lor fix, sprijinind zidul cu spatele, cei doi paznici se amuză dar nu le e la îndemână să zâmbească. Un surâs în situația dată ar însemna slăbiciune umană. Lor li s-a spus că ar fi duri, sălbatici și gata să-și împuște dușmanul.

Dușmanul? Pe dracu'! Ce au ei cu blonda sfrijită care-și leagă pruncul, cu idiotul ăla din scaunul cu roțile, cu amiralul senil și nevasta lui, o târfă care mai trăiește încă din seva unor afaceri de comunistă! Nimic.

Salomeea este femeie umblată prin lume, se decurcă de minune, face pe comedianta și până la un punct chiar reușește și ne scoate din amorțire. Salivăm de plăcerea vieții.

-Hm, ce ziceți de porumbei fripți, abia ridicați de pe jar? Sarailie și rahat de trandafir din luna mai? O sticlă de șampanie veche. Asta

nu, nu-i pentru voi, musulmanii ! Îl lăsăm pe frațuz să tragă de dop, pluta să scape... Pooc!

Da de ce scuipi în sân, madam Amiral ? Aha, zici că-i grotesc, că îmi bat joc de niște oameni cinstiți și fără pic de noroc! Mi-ai pregăti sigur un cocktail... Molotov. Mai bine vodcă și lămâie! Ce ar fi să socializezi, să vii aici, Mașa Mihailova?

Salomeea râde cu nasul înfundat în batista de hârtie șifonată. Strănută și face cârling din degetul dreptei, cu care atrage prada spre sine.

-Sănătate! - zice Mașa ca pentru sine și se retrage strategic din fața femeii cu mult mai tinere.

Salomeea iarăși strănută... Își suflă nasul zgomotos, așa cum fac îndeobște bărbații, și revine fermă pe poziție:

-Hei, Johnathan, ce mai e nou la tine, la Dalas ? Au înflorit cactușii, portocalii? Nu ai piarul cu tine, nici nu ai citit ziarele azi. Nu ești informat. Păcat de așa cap și de bicepșii tăi de "beton-armat,,!

-Eu am fost campion !

Barby își aude bărbatul vorbind și nu-și crede urechilor. Soțul ei, rod al unei familii de bancheri de cinci generații, cel care nu știe nimic altceva decât să se plângă de criză sau, pe

vremuri norocoase, să-și numere acțiunile, acum minte angelic.

-De ce ar vrea Johnatan al meu s-o impresioneze pe văduva veterinarului? - se întreabă frumoasa și, pentru că nu găsește răspunsul care s-o liniștească, se saltă cu copilul în brațe, și peste capetele tuturor, strigă, tare, vulgar, cum nu-și amintește să o fi făcut vreodată în fața străinilor:

-Johnatan, arată ce ai ! Hai, Tarzan, puiule. Dă cămașa, pantalonii, izmenele... jos! Așa. Să îți evalueze doamna asta potențialul de "campion". Hm, deși-s nevasta ta, azi nu aș paria pe o mârtoagă, cum ești dumneata.

O nebunie generalizată face ca bărbații și femeile, toți lihniți de foame, cu limba în gură crăpată de sete, bătrâni sau tineri, să țipe, să bată din palme ca la un spectacol stradal pe butoaie.

-Ce spui, Barby ?! O să-l iau oricum. Îl voi hrăni cu jar și am să fac din el bidiviu! Mai vedeam noi, apoi, cine a ieșit în câștig. Nu te necăji, scârba-ți acrește țâța pentru copil.

Barby o fulgeră cu privirea, ca o felină în călduri și care și-a pierdut partenerul de rut. Își strânge pruncul la piept și cu mâna cealaltă agață reverul, își ia bărbatul de haină. Îl trage ca într-un joc sexual, aproape cu fler.

El i se supune întrutotul. Pornesc, merg alături, sincronizat cum nu-și amintesc s-o mai fi făcut din fața altarului. Un altar cu ghirlande din flori de camelii și așezat pe plajă, în bătaia brizei oceanului.

Salomeea nu mai râde. Strânge în pumn batista de hârtie. Unghiile i-au intrat în carne. Care pe care !

-Nebunatico, ești o adevărată vântură lume. Cred că am fi partenerii potriviți într-o misiune.

Mandea împrășcă vorbele cu zâmbet pișicher în colțul gurii, spre urechea văduvei, apoi, când nu se aștepta nimeni... se aruncă, o prinde cum jderul prada într-o pădure. O răstoarnă, o smotocește, o sărută pe gură. Act rapid și complet, ca în filmele de acțiune. Surprinsă, Salomeea nu i se opune. Din contră, îl ia de gât, îl trage spre sine, îl strânge în brațe, ca și cum, în trupul acela de bărbat cu vâna sigură, ar fi găsit, brusc, sprijin pentru întreaga viață. Din ce în ce mai întărâtat, el îi mușcă buzele și un fir de sânge cu salivă amestecat se ivește, curge, le unge bărbia. Trupul ei, deși sleit de foame și sete, potrivit pentru doliu nu pentru dragoste, dă cu tifla ghinionului și freamătă. Se zbate viu, feroce, în brațele soldatului.

Văduva veterinarului este amazoana care a cucerit o ređută și acum își ia partea cea mai bună din luptă. Nu mai gândește, nu mai vede în fața ochilor doar cadavrul omului ei, un hoit intrat deja în putrefacție. Un mort fără lumânare, ascuns îndărătul panoului cu reclama la carne de pui și cartofi prăjiți în ulei de floarea soarelui. Nu-i mai pasă nici că georgianul nu-i va dărui cei trei munți promiși, pe care cresc păduri cu rădăcinile înfipite direct în pepite de aur și sare. Nu-i mai este nici milă de Ardanaze, invalidul tânăr și îndrăgostit, care, spre norocul lui, nu o vede, a căzut înapoi, în scaun, cu capul plecat în pieptul ud de bale. Este letargic.

Salomeea gâfâie ca jivina întărâtată. Are șuvițe de păr albit în noaptea trecută, lipite cu sudoare pe frunte. Are pete roșii pe umerii pe care și i-a dezgolit de țesătura bluzei, pentru ca buzele sergentului Mandea să urce și să coboare sărutând ca un liceean dus de colegi la bordel. Soldatul nu a mai ținut femeie în brațe de mai bine de o sută de zile. Nu e antrenat și e primul dintre ei doi care se declară învins. Se lasă pe călcâie, pe spate și trage cu viclenie, spre el, brațele femeii, apoi poalele fustelor de in subțiratic.

Văduva tânără se gudură ca un câine lângă stăpân, apoi îl împinge cu vârful sandalei, i se urcă-n spinare, calcă peste el ca pe un preș aruncat peste un maldăr de oase. Salomeea dansează lasciv din buric. Nimeni nu o dezaprobă, nimeni nu aplaudă.

Ostaticii, unii zac, alții visează la eliberarea grabnică și la o masă cu hrană adevărată. Briganzii, și ei vlăguiți, ne privesc pe ansamblu, ca pe o dihanie mare și care moare din lipsă de aer. Nu mai constituim un pericol. De ce ar fi atenți la detalii ?

Mie mi-e greață. Copilul negresei țipă în somn. Negustorul de șofran joacă șah imaginar cu Ali, geambașul de cai din Arabia. Laila croșetează...

Nimeni nu este interesat să vadă crima cum încolțește, sticlește în pupilele munteanului. Sare, împinge scaunul cu paralyticul lui, mai către fereastra cu scânduri bătute în cuie. Caută, găsește și ciobul de sticlă, pe care-l desprinde din giurgiueava făcută și ea țăndări, o scoate cu clonțul unghiilor lui rupte. O schijă din geam, o armă albă în mâna unui ins care a supt odată cu țâța de mamă, cuvântul: răzbunare.

Între timp, euforică și ușor confuză, Salomeea l-a eliberat pe sergent din brațele sale.

Aruncă o privire de stăpână peste întreaga turmă umană - trupuri aproape fără sex, vârstă, cultură, naționalitate, religie.

Realizez instant că ea ne este șeful. Știe cum și poate seduce bărbații și femeile deopotrivă. Are dar să subjuge, întărâtându-ne și aruncându-ne în luptă unii cu alții.

-Nebuna asta ne are la mână. Oare ce, în plus, ar mai vrea să câștige?

Doar gândesc, dar gândurile mi se prefac în cuvinte. Salomeea-i iarăși gata de luptă. Stă rigidă ca un mareșal în fața rămășițelor unei armate cândva invincibile.

-Eu îmi permit să-i dau cu tifla lumii ăsteia nerușinate! Pot săruta și cărpa aia, cu reclamă la carne de pui și cartofi prăjiți, știind că... dincolo de toată scamatoria, zace cadavrul omului pe care l-am iubit. Dacă eu sunt un om viu, fiți și voi mai mult decât niște strigoi, parol! Nu mai consumați oxigenul jelind. Încercați să trăiți!

Îi replic istovită :

-Dar, suntem oboșiți...

- Ha, oboșiți, spui!! Vreți la odihnă?! Păi, atunci... să scoată groparul, casmaua. Spre groapa comună, în pas alergător, înainte marș! Așa. Închideți ochii, gura, urechile... Odihniți-vă mințile. Și tu, soldat, treci la sicriu! Sau, mai bine,

în patul cu baldachin. Nu e giulgiu, sunt cuverturi de mătase moale și adevărată... Hai, să visăm, iubite, visăm. Suntem liberi ca un stol de porumbei plini de alice. Cine mințea că Dumnezeu a murit? Nu ai spus tu asta, nu tu, ateu ipocrit!

Salomeea s-a urcat cu picioarele murdare de praf pe un scaun roșu din poliuretan. Pare mult mai înaltă decât în realitate, mai viguroasă decât mi se păruse a fi fost, bocind dinaintea cadavrului unui bărbat pe care susținea că-l iubise. S-a lăsat o liniște artificială și periculoasă în sală. Înafară de câțiva, nimeni nu reușește să-și imagineze o scendă normală de dragoste, dintre bărbat și femeie. Cei mai mulți dintre noi aveam coșmare cu mese încărcate de apă și mâncare. Lăuntric am țesut păienjeniș.

Din locul lor, dinafara sferei atenției generale, cei doi călugări budiști, în veșminte de culoarea purperei naturale, zâmbesc ca și cum ar fi atins deja starea de Nirvana. Nu le este foame, sete, somn, nici teamă că tot acel arsenal de muniție ar putea exploda chiar sub fundul lor.

Copilul negresei s-a trezit urlând, chircindu-se în scutecul cu cearcăne urâte, de urină închisă la culoare. E bolnav, nu-i e foame. Mama lui a scos sânul moale din bluza viu

colorată, privește sfârcul ca pe un obiect care nu-i mai folosește. Vără țâța stearpă înapoi, sub veșminte, și trage cu ochiul spre colțul camerei, unde Barby tocmai și-a hrănit progenitura. Și-a lăsat bluza de in alb peste sutienul croit special pentru lehuze. Se simte foarte sigură pe sine și cu capul blond sprijinit pe umărul lui Johnatan încearcă să gândească la viitorul , care îi surâde. Somnul parșiv o cuprinde , o minte că-i cea mai norocoasă, că viața ei este cea mai frumoasă. Toți par a fi liniștiți dintr-odată, împăcați cu destinul.

Laila prinde, înnoadă ochiuri de ață pe vârful de igliță, croșetează, deșiră, iar croșetează la dantela care, presimt că, la fel ca pânza Penelopei, nu se va finaliza niciodată. Acum știu, ceea ce face ea nu este muncă, e terapia folosită în lagărele de concentrare și în ospiciu. Are răbdare nu glumă. Țasta e punctul ei forte, desigur.

Încerc sa-mi descopăr și eu punctele tari și punctele slabe, să stabilesc dacă sunt sau nu coerentă în gândire, întreagă. Nu am încredere în mine ca să mă pot încrede și în alții. Este greu de stabilit prioritățile, în condiții de detenție. Încă nu am aflat care îmi este misiunea, scopul pentru care am fost trimisă aici, pe pământul dintre Tigru și Euftrat..

Cine sunt ? Nu știu. Cum aș putea, atunci, să nu o admir pe nebuna de văduvă, pe frumoasa Salomeea, singura dintre noi care pare a avea o viziune clară asupra obiectivului.

Nu minte că știe, poate și vrea să soluționeze conflictul. Ne demonstrează la scenă deschisă că fără dânsa nu mai suntem oameni, suntem o ruină.

Dar de ce aș fi eu motivată să-mi pun pielea la saramură, să risc pentru alții ? Eu sunt o femeie slabă, normală.

Nu am experiență în situații limită, nu știu cum se naște din contradicții o relație cât de cât umană. Nu am talent de lider și nici măcar dorința de-a asculta o poveste de viață până la capăt. În condițiile date, da, mi-e ciudă pe văduva veterinarului, femeia de viață, care, în condiții ciudate, a preluat frâiele destinului nostru.

Și Laila este, în felul ei, o eroină, o cadână care se luptă pentru supraviețuire, înarmată fiind doar cu o igliță și un ghem de ață mercerizată. Dacă de Salomeea îmi e teamă și nu mi-e la îndemână să îi fac jocul pe față, Laila mi se pare inofensivă și cred că aș putea să-i intru pe sub piele, dacă am tact și o iau cu binișorul.

- Cum ai ajuns în nebunia asta, Laila? Realizezi că ne macerăm în suc propriu? Murim într-o aerogară la dracu' în praznic, departe de lume.

Cadâna surâde asimetric și, pentru prima dată de când stăm alături în sala aflată sub asediu, își ridică ochii, mă privește cu un strop infim de încredere. Sau, poate, vrea doar să facă, în fața mea, pe femeia puternică. Zice:

-Sunt o fugară. Dacă mă prinde Ahmed al meu, mă ucide.

- Ahmed... Medicul? Bărbatul?

- L-am cunoscut acum câțiva ani, la Ambasada ONU, la recepția cu care se parafa programul "petrol contra hrană". Ai auzit de el, sigur.

- De... doctor Ahmed?

- Nu, de proiect. S-a dovedit a fi doar praf de cerneală în ochii unor prostănaci, ca mine, de exemplu.

Am urcat pe șlepul încărcat cu arme și grâne. Eu îmi luasem lumea în cap, navigam în derivă. El se întorcea acasă, după ani lungi de pribegie. Eu sporovăiam fără sens. El nu prea vorbea, dar știa să asculte.

Când am ajuns acasă, frații lui au tăiat berbecul cel gras. Ritualul tribal.

Vezi picioarele mele, albe și slabe? Cu tălpile astea am săltat, am trecut prin săgele calde de batal. Le-am făcut hatârul musulmanilor, apoi am leșinat. Pentru Ahmed aș fi trecut și prin smoala din Iad.

Dar, orice făceam pentru ai lui eram o străină și, oricum, mă urau. O simțeam, o știam deși nu-mi spuneau. Eram altminteri decât se așteptaseră. Cu piele albă, ochi albaștri și pistrui urâți, cocoțați până-n vârful nasului.

Pe zidurile caselor din bazar mai persistau lozincile scrise cu sânge uman. Noaptea, șuierau pe străzi gloanțele scuiuate din armele pe care rebelii le cumpărau când de la ruși, când de la americani. De la opt ani în sus, toți băieții erau trăgători de precizie. Fetele, frumoase sau urâte, deștepte sau proaste, nu contau decât pentru a deveni femei, a purta în pânțele sămânța bărbaților.

Ahmed mi-a fost drag. M-a implorat să îmbrac higeabul. Nu l-am refuzat. După un timp, am primit în dar primul meu Coran. L-am citit din scoarță în scoarță, l-am parcurs, nu l-am studiat.

M-am lăsat ca o scândură dusă de val. Valul ăla risca să mă ducă direct în ocean.

Nici azi nu știu mai mult decât știam atunci, despre tradițiile lor, despre Islam. Cert e că mă simțeam la adăpost, ocrotită de veșmintele viclene și fastuoase. Eram cea ce atunci îmi doream. O anonimă ispitoare.

Între timp, situația politică din țara aia, traiul din casa familiei mele și pulsul orașului cu o mie de minarete în care vineri seara, o mie de imami îi închinau rugăciuni lui Alah - totul a devenit de necontrolat. Ahmed a plecat. Încontro? Nu l-am întrebat.

Eu umblam ca pe câmpul minat. S-a întors după un timp, nu se simțea vinovat.

-Și ...te-ai măritat.

-Atunci, ba. Dar, am fost biecurvântată și am născut un băiat. Acasă, nu la spital. Mi-am alăptat copilul o singură dată. Ahmed mi l-a luat pe Enoh, așa îl chema pe copil - l-a dus și crescut în casa nevastă-si...

Râzi! De ce nu râzi de mine, tu, o femeie modernă, una geloasă și cu simțul proprietății exacerbate ca la dobitoace? Râzi! Sunt, adică, am fost o femeie slabă și proastă.

- Să râd?! Fiul tău ...

- A fost împușcat acum să tot fie un an. Ucis în timpul unei patrulări de rutină. Cine-i de vină ?!

Crezi că eu nu am dreptul ca să fiu nebună ? Să fug de Ahmed, din casa lui cu ploi din petale de roze? Ce-am avut și ce-am pierdut? Mi-am câștigat independența evadând în deșert. Iasmina...

- Cine-i Iasmina ?

-Cadâna dintâi. Stăpâna. Nici nu pot spune cât de frumoasă și generoasă-i Iasmina. Dacă are un măr, îl împarte pe dindouă cu mine.

Doamne, vorbesc la prezent... Timpurile nu mai contează.

Cu Ahmed procedează aproape la fel. Pe dindouă !

Lângă ea, în umbra ei, aș fi putut trăi mult și bine. Nu a fost să fie. Într-o bună zi, mi s-a făcut dor de mine, de cea de dinainte de-a fi silită să iau drumul bejeniei.

Intenționez să le scriu părinților, doar să le spun să sunt în viață. Să nu mă mai jelească, să nu mai fiarbă la grâu de colivă. Iasmina m-a lovit peste mână, când i-am cerut un pix și hârtie.

M-am simțit ca o jucărie cu suflet. Mi-au venit brusc în minte toate nopțile în care Ahmed le petrecea pe divan, cu dânsa în brațe. Nu am rezistat și ...i-am dat cu papucul în moalele capului. Am dovedit-o. Nebuna urla ca din gură de șarpe. Am fost nevoită să îi îndes o cutie

întreagă de halva, pe gâtlej, prin gura căscată cu sila.

Crezi că am sufocat-o ?

Am înșfăcat caseta cu bijuterii din firidă, am șters-o prin ușa din fundul grădinii cu havuz din marmură albastră. Prin bazar, prin curtea moscheilor, pe străzi mărginașe. Higeabul m-a salvat de urmăritori, m-a făcut nevăzută.

Prin deșert, cu o caravană de tuaregi interesați de aurul pe care-l purtam în brățările, cerceii și inelele mele, am ajuns la graniță. Nu erau paznici, nici câini, numai sârmă ghipată. De dincolo, am luat-o de-a dreptul prin lanul de sorg. Spicele coapte mă răneau, cădeam, mă ridicam, înaintam lăsând dăre de sânge în urmă, ca o cenușă. Ori, ori! Nu mai aveam călăuze, nici cale de mijloc.

Prima din nopțile în singurătate, am dormit într-o stână de capre. Apoi la mănăstirea de maici cristiene. Eram slăbită și hotărâtă să le cânt în strună, ca orice refugiată din lume. Maicelor le-am slujit o lună încheiată. Mi-am luat leafa și am plecat pe furiș. Dacă nu o făceam atunci, m-aș fi călugărit sigur.

Contrabandiștii m-au dus peste munți. Erau niște inși vlăguiți și au moțăit tot drumul în

șaua cailor cu picioarele scurte și care știau din memorie drumul.

M-am hrănit o vreme cu plante și rodii sălbatice. La Izmir era ploaie cu soare. Curcubeul. Semn că lui Dumnezeu i se făcuse milă de mine. Nu-mi era nici cald, dar nici frig. Mi-am vândut un cercel, m-am hrănit bine, apoi mi-am căutat și chiar am găsit o slujbă cinstită în târg. Un sezon întreg le-am vândut turiștilor kebab cu franzelă.

-Și...

-Cum, și? După atacul din 11 Septembrie, speriați de moarte, barosanii, străinii, au dat bir cu fugiții. În hotelurile de cinci stele cântau ziua greierii și noaptea cucuvelele.

Mi-am cumpărat un higeab nou, de călătorie, și am plecat.

-Încotro?

- Spre Apus. Fie pita cât de rea, tot mai bună-n țara mea! Am biletul în buzunar pentru avionul de Europa... Am avut ghinion.

Ajunsă la capătul puterilor, Laila prinde a plânge. O face smiorcăit, cu nasul pistruiat ascuns în colțul dantelei din care se vede sticlind ca un ciob, clonțul igliței.

Din capătul celălalt al sălii, și mai stins, se aude geamătul copilului, pe care tânăra negresă

nu mai găsește puterea să-l liniștească ridicându-l în slavă..

Deși-s deshidratați și sleiți de nesomn, paznicii noștri se încăpățânează să nu ne scape din ochi. Au jurat că ne vor ține ostatici până la revocarea Ordinului. Când ?

Dinafara zidurile se aud frânturi din imnul victoriei. Aproape că nu vreau să știu cine este învinsul, nici câștigătorul.

Laila nu mai are lacrimi de câtă sare i se scurge pe epiderma obrazului. Suspină. O face din adâncul rărunchilor. Fără efort. Ca un condamnat silnic.

O stare de somnolență, căreia nu-i mai fac față, pune stăpânire și pe mine. Cred că deja sunt în somn, dorm precum valetii caselor nobiliare. Dorm în scaun, cu ochii deschiși și umerii lipiți de tăblia subțire.

-Apă ! Lăsați-mă să caut, să iau apă din camera bagajelor. Apă ! Dacă nu mă lăsați să trec într-acolo, vă jur, mă omor !

Negustorul de șofran, cu pupilele dilatate ca la o doză dublă de beladonă, stă cu pieptul lipit de țeava automatului. Cei cu cagule ar trage și nu ar trage. În disperare de cauză, negustorul de mirodenii scumpe forțează singur baricada ridicată din scaune răsturnate.

Este deja dinaintea ușii, dincolo de care, știm cu toții, stau claie peste grămadă bagajele noastre. Geamantane cu închizători cifrate, rucsacuri din pânză impermeabilă, cutii pentru pălării și valizoare de comis voiajori - o mulțime de posibilități de-a găsi hrană și apă.

Insul cu cagula neagră a sărit din locul lui, ca o reptilă călcată pe coadă. Stă gata să muște, să împrăște venin. L-a lovit pe bucătarul flămând, l-a doborât peste pardoseală cu un singur țaiș de palmă, lovitură de grație, aplicată la carotidă. Negustorul de șofran e secerat la pământ.

Îi privesc trupul chircit și inert. Observ că poartă cămășă de mătase, butoni cu diamante, și papion cu buline albastre.

Aplecat peste el, cu genunchii tremurându-i ca la malarie, torționarul își smulge cagula din dreptul gurii. Are buze roșii și senzuale, dar ciupite de herpes. Obrazul e măsliniu cu barbă neagră, creață și mustața crescută ca într-o țesătură, alandala.

E learcă de transpirație. Respiră sacadat, se sufocă.

-Glicemia...

Laila îmi șoptește cuvântul ca și cum mi-ar transfera o parolă. Înțeleg că, în opinia ei,

paznicul înfometat la limită nu mai beneficiază de funcțiile pancreasului.

Un fel de curent electric trece prin sala întreaga și, cu ultimele puteri, umbrele celor ținuți închiși prin puterea armelor, crochiurile și, mai apoi, trupurile lor, întregi, se ridică într-un val prevestitor de furtună. Suntem un organism comun, un monstru însetat și flămând - un mecanism fără deosebire de rasă, poziție socială, sex, credință. Facem pași mici, dar siguri. Mergem spre ușa dincolo de care se află apa și merindele. Nu ne revoltăm, suntem pașnici. Riscăm totul pe o singură carte.

-Apă! sau... arsenalul de sub prelata asta sare, cu noi toți, în aer!

Nu știu cine a pus punctul pe i, cine a strigat asta, nici nu mai sunt sigură dacă au fost spuse cuvintele care sunt însuși mesajul.

Sigur este că paznicul cu cagula albă s-a ridicat pe vârful picioarelor. Îl privim ca pe îngerul slavator. Nu are aripi, este e scund, abia de-i ajunge ortacului său cu gura în dreptul urechii. Îi vorbește nedeslușit, însoțind gesturi din care pricepem că îl roagă, îl imploră poate.

Degeaba. Zdrahonul și-a tras cagula negară înapoi pe obrazul neras și, cu automatul răsucindu-l în aer, amenință sălbatic. Îi face

plăcere drăcească să tragă rafale de gloanțe în aer.

Prinșii am încremenit ca pietrele-n zid. Nu mai suntem decât un perete de rezistență în care ar putea slobozi milioane de gloanțe.

Teroristul își face damblaua și trage, împușcă în aer. Din tavan, cad alte câteva găleți de moloz de chirpici și cioburi de cărămidă industrială. După ele vin și stropi din ploaia care s-a pornit, apa din nori cade peste orașul care stă răstingnit pe deșert.

Furia încă nedezlănțuită este mult mai puternică decât minele și grenadele de sub prelată.

-Apă! Vream apă sau vă facem fărâme....

Vocea Salomeei se aude ca un clopot de vapor în vijelia unei furtunii deja anunțate. Femeia stă ca șerpoaica, cu capul în brațele sergentului Manda și cu vârful sandalelor pus peste brațul fotoliului rulant, locul în care tânărul paralytic zace fără cunoștință.

Deși lungită între doi bărbați, deși cu părul încărunțit mult prea devreme, văduva veterinarului din Cairo ne demonstrează încă o dată că are stofă de lider. Știe și poate ține în mână hățurile nebuniei turmei de inși, oameni

care nu mai au decât o scamă din instinctele adevărate.

Salomeea se ridică ca o somnambulă. Aburul îi iese din trup ca și cum o combustie lăuntrică i-ar fi incinerat măruntaiele. Are febră și ochii îi strălucesc ca la hienele tinere.

Prin gaura de gloanțe din tavanul sălii în care suntem izolați, intră stelele nopții și picăturile ploii încărcată de praf de pușcă. Acum, Salomeea se rotește în cerc, pe locul îngust, sub conul de pulberi lichide. Țin ochii închiși, picioarele drepte, doar șoldurile înguste i se leagănă ritmic de parcă o tamburină neștiută îi ține ritmul, unul lăuntric.

Plouă. Picăturile se aud cum lovesc țigla de ardezie. Cum se adună și se preling prin burlanul îngroșat de rugină.

Se disting și horcăiturile. Sunt bolnavii și o parte din cei care nu au reușit, nu i-au făcut, cât de cât, față nebuniei umane.

Salomeea se îndreaptă spre paznicul cu cagulă neagră. I-a pus mâna pe umăr, pe armă. Bărbatul pare hipnotizat, nu reacționează.

-Lasă-mă să-mi aleg oamenii. Patru, ba nu, cinci inși, și promit să ne întoarcem de acolo cu apă.

Femeia nu-i oferă timp de gândire, nu așteaptă ca teroristul să se dezmeticească. Și-a ales ajutoarele cu un semn din sprânceană. Sunt cinci și, cu Salomeea, șase persoane deshidratate, flămânzite și cu personalitatea redusă la limita sinuciderii. Au scos blatul ușii din cuie, lemnul care acum scârțâie smuls din rădăcină. Pășesc ca niște cocostârgi, au mersul nesigur, ciudat și nepotrivit pentru o revoltă sau tentativă de evadare.

După ei, ne aliniem noi, ceilalți, în plutonul ce nu pare dar e gata să spargă zidurile pentru libertatea care a devenit doar o noțiune ce nu mai are nimic de-a face cu realitatea. Ne vrem partea noastră din firimitura de speranță și dăm năvală la urdinișul ușii. Mai toți ne îmbrâncim, ne călcăm pe genunchi și coate, pe cap și pe pânțele. Unii cad se zvârcolesc inofesivi și scârboși ca niște larve de muscă. Ceilalți trecem imperiali peste ei.

Altă rafală de gloanțe slobozite din armă, face să zăngăne resturile de sticlă din geamuri și un sfert din tavan cade în bucăți de molz peste noi, cei care, cu spatele-n zid, recunoaștem că-i o prostie curajul. Dăm bir cu fugiții. Ne adunăm puterile, facem târâșul invers.

Am revenit pe locurile noastre. Umiliți, prostiți, așteptăm deznodământul ca și cum am aștepta Apocalipsa.

-Ne-a păcălit vulpea aia șireată. Molfăie vorbele careva din grupul europenilor, dar o face fără răutate și exact în clipa în care ușile se dau la o parte, iar din camera cu bagajele halandala apare Salomeea. Apoi, cinci bărbați de ispravă. Cu barba crescută, palizi dar fără cocoasă pe șira spinării. Poartă butelii cu apă potabilă, cu racoritoare, de acum fermentate, biscuiți și câteva pachete de țigări cubaneze sută la sută.

-Salvarea! Eu sunt salvarea voastră, derbedeilor. Ho, cu mama, că nu dau tătarii. La rând ca la moară! Așa, copii. Fiți civilizați, ce dracu'. Am să beau eu mai întâi, dacă-i otrăvită, mor eu și... nu e nici o pagubă. Voi aveți familie, aveți afaceri și poate dorința utopică de a trăi în armonie unii cu alții. Conducta este intactă! Robinetul funcționează. Aveam apă... apă! Asta contează.

Este ca într-un joc de noroc, apa se distribuie cum se împarte agheasma. Cei din primul rând, femeii și copii, beau și mai cer un pahar. Bătrânii, bolnavii, sunt ridicați, sprijiniți de pereți și apa li se toarnă direct printre gingiile

știrbe, prin gâtlej, se aude cum cade ca ploaia prin jgleab, în golul din pânțece.

-Indianul ăsta-i un butoi fără fund. Unde intră atâta lichid în el, măiculiță? - întreabă sergentul Manda, doar pentru a-și da importanță, și îi aruncă Salomeei o otheadă care poate însemna multe. Văduva veterinarului nu-i răspunde. Cu grijă de-a dreptul maternă, toarnă apa în pumni, apoi, strecurată printre degete, o lasă să pice peste buzele paralticului din scaunul cu roțile. Ardanaze are ochii cu pleoape ca pruna și forță fizică doar cât să o strângă pe femeie, de mână.

-Am ajuns la Mecca? - întreabă un ins de-a dreptul matusalemic, cu turban alb, barbă albă și veșminte de pânză, care pare a fi fost țesută din fum alb precum colilia. Abia se ține pe picioarele cu tălpile rănite de drum, dar nu se lasă, face drumul inițiat, prin sală, ocolind scaunele înșesate de ostatici, riscând să-i enerveze pe unii, să-i încurajeze pe alții, își ia misia personală în serios.

Barby tocmai a udat și acum stoarce batista cu care va șterge obrazul nădușit al copilului, iar țâncul râde neștiutor. El e gata născut și nu se mai poate întoarce-n pânțece.

Negustorul de șofran soarbe picăturile din pahar ca un cocoș care culege roua dintre urzici. Cred că le numără, le ține socoteala și știe exact de câți mililitri de H₂O are nevoie organismul lui pentru a se hidrata, a deveni ca nou.

Femeia de culoare și-a spălat mai întâi ochii înroșiți de plâns, cu zgârcenia omului care știe că apa are un preț și nu unul infim. Își spală degetele în care sfarmă biscuitele pe care sergentul Manda i l-a oferit cu un gest ușor cabotin. Făina astfel rezultată sticlește, pare a fi un amidon prost. Negresa îl umezește cu propria-i salivă, apoi, cocoloș, îl îndeasă în gura micuțului, care se opune din toate puterile lui, lovind cu mânuțele în pledul mirosind a jeg, a iarbă sălbatică și lapte rânced din nucleu de cocos.

Manda râgâie și râde mârânește. Nu-i pasă de maniere alese, nici de posibilitatea de-a evada din încăperea care acum pare gata să pleznească de forfota ostaticilor care fac drumul cu rîndul la hârdăul de plastic din spatele panoului cu reclama la cartofi prăjiți și carne de pasăre modificată genetic. Unii avem crampe urâte în burtă, alții își varsă stomacul icnind.

-Otravă ! Apa-i otrăvită. Murim ! Strigă Mașa, nevasta de amiral cu merite deosebite pe frontul spre Berlin, dă sentința sec, fără detalii și

fără vreun semn că ea însăși ar fi disperată, cuprinsă de remușcare pentru vacarmul care s-a creat în sală, într-un singur minut.

-Rusoaica nu-i degeaba nebună. A creat panică... E momentul propice pentru a forța situația, pentru a evada din containerul ăsta cu gunoaie. Zice Laila, nelăsând o clipă din mână dantela, dar o face cu luare aminte, vorbește șoptit, ca și cum, în toată nebunia, eu aș fi singurul om apt să o asculte și s-o înțeleagă pe deplin.

Nu mă pot concentra pe cât aș vrea. Am cârcei în mușchii picioarelor, pânțele, plin cu apă de la rețeaua neîngrijită, a prins aer ca o anvelopă de cauciuc bun. Intestinele-mi se umflă, chiorăie. Jalinc tablou.

-Când vom reface Uniunea! Când... vom fi din nou la putere, noi nu vom tolera!..

Vocea amiralului sparge tãmbălãul care riscã sã ia proporțiile unui dezastru. Lângã el, Mașa, acum în hainã de samur pusã peste rochia de tafta încercãnatã de sudoare, cu pãlãria fãrã pene pe pãrul jumãtate blond, jumãtate cãrunt, surãde angelic. Ea este femeia puternicã din spatele bãrbatului și mai puternic - un fel de vâsc fastuos care și-a hrãnit propria-i viață din seva copacului majestos. Acum, amiralul ei e ghebos, cu calviție înaintatã și dantura lipsã, dar mai

spune cuvintele din convingere, de parcă ar da întruna un ordin de luptă. Pronunță "Uniune" ca și cum de acest substantiv ar depinde eradicarea malnutriției, stoparea încălzirii globale, pacificarea Golfului Persic, nimicirea prostiei universale.

Sergentul Mandea i se alătură din instinct cazon și de conservare. Își face loc prin mulțimea prostită de evenimente cu coatele lui ascuțite. Salomeea îl urmează. După ei vin ceilalți, cei cu virusul comunismului înșurubat ca lumea în genă. Mașa Mihailova ridică brațele, dă tonul și cineva, nevăzut, intonează primul Internaționala.

E ca o rupere de zăgazuri. Cetățenii coloniilor de odinioară se apropie, se calcă pe picioarele goale. Fac front comun, în virtutea tratatelor de prietenie și susținere reciprocă, a unor acte care au fost semnate, parafate cu ceară stacojie, apoi călcate cu tancurile fără scuze, fără regrete.

Chinezul cu ochelari de miop își arată un colț din dantură, surâs rigid ca al unui manechin din vitrina cu țoale de firmă.

-Eu am fost în Tianmen... Și eu am fost... zice și repetă, dar, pentru că nimeni nu e dispus să îl asculte, se răzvrățește și se alătură hoardei flămânzilor anarhiști. Ajunge primul la grămada de bagaje, unde caută cu febrilitatea unui câine de frontieră care a fost drogat cu hașiș. Are o

dexteritate de magician. Paznicii-s muți, nu mai reacționează.

Mașa, braț la braț cu Salomeea, face pași cadențați, ca la o paradă militară. În fața lor, paznicii cu cagule pe obraz își revin din uimire, și-au armat automatele și stau gata să tragă. În cine? Se răzgândesc. În fața puhoiului tot mai dens, lasă deschis drumul și ușa spre magazia cu bagajele pasagerilor luați ostatici.

Sala aceea este ca un fund de sac în labirintul de săli mai mici sau mai mari ale fostului aeroport dezafectat de război.

Buim într-acolo, ne lovim, chiuim, îngenunchem și scurmăm și noi, cu degetele anchilozate și unghiile rupte, prin teancuri de rufe nefolosite, truse de igienă intimă, cutii cu medicamente, jocuri electronice și pachetele în care alimentele perisabile sunt doar o masă de mucilagiu. Miroase a humus, a ciuperci comestibile și a viață adevărată. Îngerul meu a reușit, mi-a scos în față o cutie întreagă de prăjituri. Tremur de insulină-n exces și de emoție imposibil de stăpânit. Rup amabalajul cu dinții, sfâșâi pergamentul strălucitor și mușc direct, animalic, din aluatul cu gust rafinat. Cineva îmi dă peste mână, peste gură, peste obraz și scap prada, aluatul pe care-l aud spargându-se sub

tălpile care-l macină ca pe o cenușă definitivă. Îmi vine să plâng. Stau să mă prăvălesc, să fac târâș printre picioarelor celor care se luptă, mănâncă și iarăși se luptă ca să fie primii din rând.

Mi se face milă de mine, nu-s pregătită să mă bat pentru o chiflă cu care mai ieri nu mi-aș fi hrănit nici pisica. Lângă mine, pe dușumeaua slinoasă și mirosind a coji de portocale acrite, nevasta amiralului rus ține o felie de pâine uscată în mână și, ca o jucărie întoarsă cu arcul, spune întruna: Papa, papa...papa? Are ochi albaștri, palmele albe și adunate peste chifa în care foaia de cașcaval olandez este o horbotă de mucegiauri necomestibile. Papa...papa?

Mașa întreabă fără să aștepte răspuns, apoi își acoperă ochii cu eșarfa sa de mătase adevărată. Nu mai mișcă defel. Poate a adormit.

Ceilalți, ca porcii la troacă, ne batem pentru porția personală, sărim fiecare pe fiecare. Nu mai avem sex, bun simț, religie nici cetățenie.

-Haram ! Salamu-i din carne de porc... se aude avertismentul paznicului cu cagulă neagră care, în nebunia care ne-a cuprins pe toți, până și el a lăsat pușca și caută în ranița sergentului Manda.

- Ciocolată americană și pesmeți cu pickam. Vrei o coca cola? Poate, țigări... își îmbie sergentul, de acum, ghiftuit, inamicul, o face strategic și gata să profite de slăbiciunea omenească, pentru a-i aplica arabului lovitura de grație.

Paznicul cu cagulă neagră îl privește-n ochi, apoi îl refuză cu mândrie sălbatică. Își amintește că el a jurat, că are o datorie sfântă de îndeplinit.

-La locurile voastre sau trag ! Gata ! V-ați hrănit hoitul. Ei, bine ? Ce diferență este între un om și un câine ? Vă întreb !

Ați băut, ați mâncat. Mare scofală... Înapoi la locurile voastre , marș ! Trag ! Trag....

Dantelăreaso, caută, adună din grămadă tot ceea ce crezi că se poate mânca și... vino la "ordin" ...

-Cine-i dantelăreasa? - întreabă cu inocență de actriță Salomeea și face ea primul pas spre grămada de bagaje devastate de oamenii lihniți de foame, aduși în pragul prostiei.

- Frumosule, eu am trăit cinci ani încheiați la Cairo. Știu deosebi un bob de fasole adevărată de hrana spurcată a străinilor. Salomeea articulează cuvintele în timp ce face pași lascivi și privește direct, pentru prima dată și fără

sfială, la insul cu obrazul ascuns în cagula albă. Apoi se uită către celălalt, un brigand mult mai solid decât primul și cu barba neagră crescută pe sub tivul măștii de lână cum e tăciunele.

Femeia din ea nu mai are ochi pentru sergentul Manda, care, cu stomacul plin, s-a așezat peste padiment, stă rezemat într-un cot, ca la stână. Nici de paralyticul Ardanaze, adolescentul cu zilele numărate și căruia i-a fost dat să se îndrăgostească pentru prima și ultima dată de cine nu trebuia și în condiții atât de tragice. I-a cășunat pe unul din cei doi teroriști și speră să-și înfigă ghearele în ficatul și în inima lui cât mai curând.

-Dantelăreasa-i o proastă, Iosuf. Nu-i așa, frumosule, că Iosuf te cheamă? Vezi, femeia aia-i o casnică, o bleagă. Eu, ehheheei, eu nu sunt născută ca fiică de sclavă. Nu mă poți lua cu de-a sila, dar... mă pot dărui din toată inima.

Am învățat cum să fac dragoastea mai dulce ca halavaua, cu stropi de susan. Știu și Coranul, ca pe Tatăl Nostru-L recit...

În sală s-a lăsat liniștea, una râncezândă și cu gust de boală irecuperabilă. Din când în când, se aud salve de armă automată, gloanțele trase de teroristul care vrea să ne demonstreze că el

are o misiune de îndeplinit și că, indiferent de situație, el își va servi Patria până la capăt.

La lumina lunii, pe care o vedem prin tavanul țândărit de gloanțe, nu ne iubim, nu ne urâm. Acum aveam burțile pline, suntem îmbuibăți și fericiți că am mai câștigat o zi de respirație.

Deși copilul lui Barby plânge strident, nu ne mai enervează. Este doar un pruncușor cu fundul opărit în scutecul scorojit ca glasul hârtiei.

Și mie mi-e somn. Adorm. În secunda următoare visez numai oameni frumoși.

Sunt acasă. Spăl fereastra cu detergent promoțional. Dincolo, în ogradă, este fântânarul. Un lungan fără barbă și cu aripi ca moara de vânt. Lângă om, stă ulcica din aluminiu. Ca să nu ne-o fure careva, tata a legat-o cu lanțul. Apa țâșnește din ochiul pământului. Apă adevărată!

Mă trezesc brusc. Sunt lac de sudoare.

-Apă, cine mai dorește apă, apă potabilă ?
Ia o gură de apă ! Mă îmbie un ins spelb, sacagiu de meserie, nimerit și el la momentul și locul nepotrivite. Vaietă printre dinții știrbi cuvintele de încurajare. Are putere. Are și bidonul pe umăr cu o gamelă cazonă agățată în lanțul subțire. Nu mi-e sete. Mi-e bine și-l refuz demnă ca o domniță din Bizanțul de odinioară.

Nimeni nu mai vrea apă, niciun ins nu se gândește să îl plătească. Sacagiul s-a așezat turcește, cu spatele rezemat de zidul igrasios al încăperii. Ne privește neutru. Își aprinde țigara. Trage fumul ca pe o ispită, apoi tușește. Lăcrimează. Înjură "iarba diavolului" în câteva dintre limbile continentului, până când Laila înfige iglița în snopul dantelei neterminate și îi face semn să se apropie.

- Îmi dai o *pipă*? Ea pune întrebarea familiar, cu o siguranța care ar dezarma cel mai zgârcit om din lume. Bărbatul spelb scoate pachetul, găsit prin bagajele străine, și i-l întinde cu generezitate excesivă. Cadâna alege o țigară, dar nu o aprinde.

- Mutra ta îmi e cunoscută. De unde? - zice, apoi îl privește cu indiferență. N-o interesează răspunsul.

- Am fost ghid la Stanbul. Cel mai bun din bransă. Dacă vrei, îți povestesc...

- Nu acum. Mulțumesc, oricum. Zice Laila și, cu un semn perceput universal, îi dă de înțeles că este obosită, că ar vrea să stea singură.

Insul cu apa de vânzare se retrage imediat, ca un servitor de profesie. Locul lui e ocupat imediat de negusorul de șofran.

Ăsta nu mai e om normal, doar un pachet de nervi încordați la maximum. S-a așezat între mine și Laila, pe jos, își scutură geanta de piele, din care cad firimituri aurii. Ploaie de stamine de șofran, un condiment foarte scump, curge ca un cobor.

- Am pierdut tot ! S-a dus afacerea...

Ce-mi pasă mie de paguba lui? Eu să supraviețuiesc ! Să mă întorc acasă teafără, să scriu... Să scriu?

Îmi întind picioarele cât mă lasă spațiul îngust. Nu am adormit dar, sigur, visez. Talpa piciorului meu stă rezemă de coasta lui. Simt osul, coasta din care, trebuie că Dumnezeu a extras-o pe Eva, așa cum tragi o rămurică din trunchiul unui copac.

Tresar. Un fluid aproape palpabil mă ține legată de insul străin. Sunt ca prinsă în cușca de șoareci și știu că nu mai are sens să mă zbat. Între noi s-a creat o legătură periculoasă, s-a țesut pânza unui păianjen extrem de rafinat. Îi simt pulsul. Îmi simt inima cum s-a mutat din piept înspre tâmplă, bate cu disperare dinspre pânze, din talpa piciorului. Crește. Celulele trec din corp de femeie în corp de bărbat. Pentru o clipă, suntem un întreg. În rest? Gheață. Imponderabilitate și calm. Sunt liniștită cum nu

am mai fost demult. Sunt ca o frunză pe plută, în larg. Doar noi doi! Restul nu mai contează. Oamenii din sala jechoasă, eșantionul de populație cu burdihanul plin, sforăie indolent, indiferent la germenul dragostei.

Eu stau legată prin talpă de coasta unui bărbat. Un străin.

Prind a gândi, a mă teme. Tremur. Pulsul ba scade, ba accelerează, crește, se zbate și ne contopește. Îmi vâjâie urechile, îmi pierd capul. Îmi pierd echilibrul.

Îmi simt pulsul lovind pentru ultima dată în carotidă. De acolo încolo, sângele meu e sângele lui. O respirație dublă, simptom de maladie eradicată din tratatele de gen.

Dar, nu sunt învinsă.

Cu greu, îmi trag talpa vârată sub flanela cu miros de brândușă crescută-n deșert. Mă ghemuiesc peste pledul meu, unul recuperat din camera de bagaje. Gem. Scot sunet tern și repetabil. Dinții îmi clănțane. Genunchii mi se bat între ei.

- Malarie! - zice el. Cred că am pe undeva, un flacon de chinină... E aici... Ba, dincolo am pus pastilele... Nu-s! S-au dus. Regret că nu te pot ajuta.

- E bună și aspirina... Vorbește Laila, și face un gest vag spre tabletele pe care negusotrul de șofran le scutură de praful galben, e gata să le strecoare la loc, în buzunar.

-OK. Leacul universal. Așa...

Apă, ia cu apă, dragă. Muști?! Ho, că nu-i otravă!

Eu nu am vrut decât să fiu prietenos cu tine. Ești o femeie rea sau nebună!

Mi se face rușine de instinctul care mă împinge să fac o prostie. Știu, iar am dat cu oiștea-n gard. Nu sunt rea, sunt numai naivă. Cum am putut să cred că lui îi pasă de mine? Sunt un sac de oase acoperite cu rufărie ieftină, de duzină.

Lângă mine, Laila râde-n bărbie. De ce și de cine? Ce-mi pasă mie. Și-a scos basmaua și i se vede părul stacojiu, acum împletit și încolăcit ca un șarpe, peste frunte și ceafă. Constat că are profil de matroană romană. Da, asta este, deșteaptă, frumoasă.

Negustorul de șofran mi-a întors spatele cu indiferență nedisimulată. O privește pe cadână ca pe o ilustrată ce i-a fost expediată direct din cer.

Dinspre deșert se aud gemând avioanele militare. Apoi, exploziile puternice și ca

interminabile. Bombardierele trec peste noi, peste aerogara dezafectată și, dacă ar fi într-o zi cu lumină, le-aș putea vedea prin spărtura tavanului. Un cârd de cocori din argint înfiți în albastru.

Se aud și mitralierele, antiaeriana. Împușcături, mine exodând, împușcături și iar bombe... Atacul ăsta va ține toată noaptea.

Se crapă de ziuă, vin peste noi zorii cei grași ca lapții morunului.

Ascult ca pe o muzică necunoscută sirena ambulanței. Țipătul mecanic sparge ceața dimineții și realizez că sunt vie, întregă la trup și la minte.

Domnul cu mustață în coadă de rândunică, solitar și inaccesibil ca un prinț de viță veche, acum, când și-a recuperat unul din cele două geamantane securizate și cu etichete colecționate de pe tot mapamondul, butonează telefonul mobil, unul subțire ca lama, de ultimă generație.

-Nu avem semnal. Îl lămurește sergentul Manda, care, așa cum stă întins ca plăvanu', cu Salomeea despuiată în brațe. Mercenarul pare a fi un hamal, nu ostaș în trupele de menținerea păcii globale.

Domnul cu mustăcioară îl aprobă din politețe, dar insistă să prindă o legătură cu lumea de dincolo de gratiile ferestrei. Nu reușește.

Scoate dintre cămășile odată bine călcate, laptop-ul. Unul de ultima generație.

- Nici cu scula asta n-ai baftă! Bateria e moartă! Îl anunță aproape triumfal sergentul și așteaptă momentul în care civilul să protesteze ca prostul, apoi, în final, el, militarul, să-l pună cu botul pe labe, apostrofându-l: Ți-am zis eu!

Din celălalt unghi al sălii jechoase, din locul unde s-au adunat pe același tatami chinezul, doi japonezi și un indian cu turban din catifea verde, se aude un cârâit electronic destul de anemic. Paraziți. Aapoi distingem vocea unei femei accentuând pe silabe. Vorbește. Eu nu înțeleg o iotă din limba aceea ciudată.

- Este Radio Geazira... Îmi șoptește Laila, apoi, ca și cum mi-ar fi divulgat un secret, își trage acoperământul de cap peste părul de un roșu sălbatic. Prinde dantela cu înverșunare, smulge din ghem iglița cu clonț argintiu. Croșetează din nou, o face orbește și fără să mai urmărească modelul. Lucrează din memorie, cu ochii închiși și gândurile aiurea.

Radioul asiaticilor pârâie, apoi amuțește irevocabil.

- A fost Buletinul de Știri. Am devenit subiect de presă? - întreabă candid negustorul de șofran. Laila îi dă răspunsul cu satisfacție drăcească pe care i-o pot citi din privire.

- Sigur. Noi, ostaticii, suntem morți. Șterși de pe listă. Ea accentuază : "șterși" și face un gest care ar vrea să imite trecerea unei radiere peste un semn din creion de duzină.

- Deci, sunt un erou! Mă și văd cu monument funerar ridicat pe spesele Armatei. Se fudulește sergentul Manda, la care Salomeea îi dă un ghiont cu cotul în coaste.

- Ba, suntem doar "victime colaterale" și ce e mai rău n-a trecut încă. Profetește sibilcă de-a dreptul Mașa Mihailova, nevasta amiralului care a făcut glorie din drumul spre Vest și care, acum, nu reușește să-și tempereze femeia. Nu o înjură, ca pe vremuri de glorie, o roagă cu voce pițigăiată, enervantă :

- Draga mea, te implor, nu te băga, nu te amesteca în războiul altora.

- Dar, nu mai suport duhoarea de aici, amirale ! Se face săptămâna de când ne țin ca pe vite în staul și, și cu un mort înfășurat în balot de hârtie.

-Dacă ar fi fost după mine, i-aș fi cântat veterinarului "veșnica pomenire"... Intervine

Mandea, sergentul din trupele străine, o face din instinct de conservare și nu pentru a demonstra că este capabil să ducă până la capăt o misiune.

- Vei fi preot, ai ?! Nu pari. Vrei sau nu vrei, rămâi un mercenar fără țară, băiete. Bărbatul meu, la el, da curaj ! Avea abnegație.

Doamne cât l-am iubit și cât l-am urât, în toți anii în care am fost cu el în Egipt.

Salomeea a devenit furioasă fără motiv aparent, se răzvrătește contra soldatului, singurul care, dacă și-ar pune în minte, ar avea cu ce și ar ști și cum să o domolească.

- Ai turbat, pisică râioasă? Acum un minut, mă rugai să te strâng în brațe, să te sărut...

- Aia a fost atunci. Acum, te părăsesc. Definitiv. Mă întorc la junele care moțăie inofensiv în scaunul lui cu roțile ! Pentru paralytic, eu sunt Precista, sunt rază din lumina divină...

Salomeea devine din ce în ce mai tristă, fără voință. Nu mai dorește să fie femela dominantă din tribul ăsta, sălbăticit de umilință. S-a ridicat, s-a smuls din brațele soldatului care, perplex, nu realizează că a uitat cum se umblă cu femeile adevărate. Oricum, nu-i mai pasă. Nu ar fi luat-o în raniță. Văduva veterinarului e prea năzuroasă. O privește cum parcă plutește peste dalele unsuroare, cum se îndreaptă spre locul

unde Ardanaze geme din obișnuință, înțepenit în scaunul mirosind a transpirație și urină.

Tatăl bolnavului îi iese înaintea cu fericirea afișată pe fața colțuroasă. Îi sărută mâinile, îi face juraminte, plusează în "afacere" cu încă un munte de aur. Pune tot ce are și nu are, la bătaie, pentru a-și face fericit fiul bolnav incurabil.

-Doar trei săptămâni, o lună poate... Rămâi? Mai mult de atât nu-i acordă nici preoții, nici doctorii.

Paraliticul are spumă gălbuie în colțul de gură. Ochii îi ard, falangele degetelor îi tremură convulsiv când femeia se lasă cu fierbințeală și sâni bolovănoși pentru trupul lui firav. Ea se apleacă ca peste un leagăn și îl sărută lipicios pe gură, pe frunte, pe obrazul care nu a cunoscut încă lama de ras.

Rezemat de uștiorul ușii baricadate cu scaune și bagaje dezafectate, paznicul cu cagulă neagră și-a agățat automatul de umăr și joacă pe degete un șir de mărgele din chihlimbar sintetic. Privește grupul beduinilor tuaregi cu un soi de simpatie amestecată cu teamă, apoi, ca și cum s-ar fi trezit dintr-un vis imposibil de reconstituit, armează automatul și ordonă :

-Hei, tu, și tu... Luați, ridicați cadavrul și ieșiți cu el, prin zidul surpat ! Să-l înhumați în

nisipul din curtea interioară. Apoi, reveniți. Să nu încercați să fugiți. Doar un gest necugetat de la voi și... am tras.

Bărbații cu ten tăbăcit de intemperii au cămăși lungi și albastre. Se agită, sunt panicați și nu se înțeleg între ei.

- Nu le vine să se spurce cu cadavrul unuia care sigur că nu a citit în viața lui Coranul - explică negustorul de șofran, la care, Laila dă doar din cap, ca o cămilă care nu i s-ar împotrivi pentru nimic în lume stăpânului.

În cele din urmă, spiritele se mai liniștesc. Oamenii deșertului au priceput mesajul și, cu acoperământul de cap tras peste gură și nas, se îndreaptă spre locul unde zace trupul inert al bărbatului care a fost ultimul soț legitim al Salomeei. Mă aștept ca femeia să devină isterică, să țipe, să facă ceva care să ne demonstreze că l-a iubit. Salomeea tace.

Paznicul cu cagulă albă s-a așezat pe vine și pare să fi adormit. Nu-i pasă de ce pune la cale tovarășul său, unul cu grad superior poate. El se simte sleit. Este o făptură fragilă și nepotrivită să poarte pușcă și baionetă. Nu i se vede obrazul de sub ciorapul de bumbac alb, dar ceva îmi dă senzația că persoana aceea nu e ceea ce pare a fi.

Câine-câinește, mârâind, beduinii execută ordinul teroristului. Au ridicat, duc pe sus balotul în care e împachetat cadavrul veterinarului din Cairo. Munteanul cel bogat le mulțumește în numele Salomeei și scoate din pungă câteva bancnote verzui. Vrea să-i plătească peșin. Bărbații se încruntă toți trei și, cu șira spinării dreaptă ca o lumânare, ies pe ușa care a fost desfundată acum. Traversează grămezi de moloz, trec de zidul care ne ține ostatici de câteva zile la rând. Au ieșit din raza noastră de observație.

-Dacă am profita de situație, dacă am șterge-o acum?... Întreb ingenuă și prostuță ca o fecioară crescută în mănăstire.

-Vrei să mori cu zile?! Cum ai da colțul, cum ar sări în aer muntele ăsta de trotil.

Laila-i perspicace, a intuit perfect situația noastră. Ea se supune legilor războiului.

Căzută pe genunchi, Salomeea are palmele lipite de obrazul care i-a devenit alb și puhav. Nu-l simte, nu-i pasă de paralyticul care-i stă ca scaiul, o trage de rochie. Ardanaze jură s-o iubească până la moarte. Habar nu are că moartea este așa de aproape.

- Vei fi o mireasă frumoasă. Vom ajunge acasă. Uite așa, voi sări cu tine în șaua

armăsarului, te voi duce-n în casa unde au fost uciși bunicul, străbunicul... Te voi învăța cum să tragi cu pușca din cremene, cum să trăiești cu fiarele. În munți, arborii înfloresc cu batiste de mătase în toate culorile. Trebuie să vezi asta cu ochii tăi, prințeso!

-Șansele mele de-a fi fericită sunt zero, copile.

Salomeea oftează, convinsă că știe ce spune. Nu mai este tigroiaca de acum câteva ore, când reușise să stăpânească toată adunătura noastră, de biete suflete fără apărare.

A redevenit femeie cu probleme. Doar o femeie. Tresare ca și cum un fior i-ar fi străbătut pe șira spinării. Se lasă moale peste roata căruciorului de invalid și cântă un cântec liturgic. Nu-i cântec de leagăn, e un imn funebru.

Nu supără pe nimeni. Încolo, e liniște spongioasă ca un burete stors de sunete. Nici măcar pruncul negresei nu se aude cum plânge. Probabil a murit în somn. Cine mai știe...

- Sunt cetățean al Uniunii. Un cetățean care își plătește la centimă impozitele. Mă aștept să vină Aliații să mă elibereze! - scrâjnește cuvintele în măsele domnul cu mustață în furculiță, și-l simt neliniștit, tensionat și gata să clacheze

pentru prima dată de când suntem în aceeași oală, ca fără de ieșire.

- Speranță deșartă. Politicienii au alte probleme... - zic eu, acrită de o ură universală, și privesc, nu spre englezul încă elegant, rațional, ci spre sergentul Manda, un pui de plugar ajuns haimana, apoi mercenar în soldă străină. De la el aștept, dacă nu o vorbă de încurajare, o scuză bună pentru cei ne-au abandonat în mâna briganzilor.

- Totul e să nu ne pierdem cu firea.

-Ce pot face? - întreb neputincioasă, pentru ca sergentul să ridice numai din umeri.

-Am o iglință în plus, am și ață... Vino lângă mine și croșetează.

Laila vine cu soluția menită să mă slaveze, în timp ce ține capul plecat și lucrează de zor, ca o apucată. Nu văd în ea un erou, doar o femeie cu un ghem din care firul iese, se preface în ochi după ochi, ajunge o dantelă spumoasă.

Laila cunoaște mai bine ca mine Viața. Este calmă, eu sunt disperată deși, jur, niciun mușchi nu-mi trădează spaima pe față. Rimelul mi s-a șters demult de pe gene, s-a scurs pe obraz, spre barbă se înnoadă cu sudoarea rece. Dârele cenușii schițează o mască de păpușă grotescă.

Toți mă privesc, nu mă vede nimeni. Sunt un actor minor în Teatrul absurd, dar... ce mai scenă am, ce mai personaje a creat bunul-dramaturg!

Cei trei turegi s-au întors din curtea unde au îngropat cadavrul veterinarului. Și-au spălat mâinile cu nisip, și-au curățat tălpile picioarelor, apoi obrazul, cu pulberi din rocă de siliciu. Acum sunt ca fără de păcate. Stau în șir pe covorașul de rugăciune. Stau cu fața spre Mecca. Se roagă din ce în ce mai zgomotos, din toată inima lor încercată. Dumnezeu lor e bun, înțelept.

- Aici ne vor putrezi oasele ! - dă sentința cu un fel de răutate lăuntrică, Johnanthan, bărbatul lui Barby. S-a trezit din somn și caută în punga cu însemnele unui market celebru pe tot continentul, caută stilca cu brandy. A găsit-o. Băutura, de un deget doar pe fundul ambalajului, o toarnă pe rana care s-a întins pe jumătate din gamba piciorului drept. Strânge din dinți. Ajuns în punctul culminant al durerii, înjură muncitorește, nepotrivit pentru el, exponent al gulerelor albe de pe Wall Street.

Salomeea, care s-a ridicat de pe căruciorul cu bietul invalid, i se alătură, prevestind dezastrul și cutând un țap care să ispășească.

-Dantelăreasa-i de vină! Cadâna asta a încălcat legile Bibliei și ale Coranului... I-ați văzut părul? Roșu turbat. Fiecare buclă din părul ei slobod de acoperământ este un junghi în inima musulmanului. Eu știu, pentru că eu am trăit ani mulți în Egipt.

Salomeea are venele grumazului umflate de furia pe care și-o varsă pe Laila, o femeie care trăiește sfâșiată între două lumi, precum Domnul cel valah între patru cămile.

- Este spioană ?... întreabă Mașa și e gata să vadă în Laila toate defectele și calitățile unei Matahari autentice.

-Ce piele albă are pe sub pânza higeabului!... - observă Amiralul, senil și lipăind din buzele vinete.

- O fi având stăpân? - întreabă Ali, geambașul de cai de Arabia, iar sacagiul spuse:

- Asta sigur n-are bărbat ! Un stăpân nu i-ar fi permis să umble haimana prin Levant.

- Atunci, cum și de unde a plecat.... - se întreabă sergentul Manda, scărpinându-se la rădăcina nasului acvilin.

Toată lumea vociferează, vrea să descifreze enigma. Femeile și bărbații pun întrebări la care nimeni nu dă un răspuns potrivit pentru a calma spiritele.

Cei doi paznici și-au reluat poziția de atac. Stau cu ochii pe prizonierii exaltați și cu degetul pe cocoșul automatelor.

-Dacă nu vă liniștiți, trag. Tragem! Atenționează cel cu cagulă negară, la care, celălalt, paznicul pirpiriu, abia se aude, vorbind ca și cum s-ar smiorcăi o femeie nimerită la lupta dintre doi cărpinari.

- Nu încă, Memet, te rog! Mi-e frică, mi-e milă...

-Milă?! De cine? Eu execut ordinul, ș-apoi, scrie clar: "Dacă Dumnezeu nu i-ar respinge pe unii cu ajutorul altora atunci pământul ar fi plin de stricăciuni". Alah e cu noi! De cine te temi, tu?! Nu uita, noi doi răspundem de un depozit cu muniție. Ei nu sunt oameni, sunt un scut viu.

- Bine, fie cum spui. Va fi bine de noi. Morți, ajungem în Rai.

- Eu cred că vom ieși din misiune vii și sănătoși. Cine ne-ar ataca?! Sunt prea mulți ostatici aici, oameni din prea multe rase, nații și religii pentru a nu exploda sticla cu "șampanie" să nu se audă la ONU. Victorie !

- Șampanie, spui? Eu nu am băut niciodată.

- Fatina, iadul e mare... Pericolul unei răzmerițe a trecut și de data asta. Prizonierii nu mai au chef de bravură. În ultimele ceasuri, nu s-

a mai întâmplat nimic pe aici. Ce ai zice, să le-o dăm pe dantelăreasă dacă o vor, să o sfâșie, să se mai distreze și ei, sărmanii?

- Nu-ți forța norocul, frățioare....

-Este doar un joc. Și-au umplut deja burdihanele, digeră. Să le dăm și circ. Pe gratis.

-Alah e mare!

Ciudat, teroriștii nu mai încearcă să-și ascundă obrazul, nici să vorbească în șoaptă, așa cum făceau în primele zile ale detenției noastre. Din când în când, își scot cagulele și putem vedea clar că unul e bărbat, cealaltă e femeie. Adolescentă cu cicatrici de vărsat de-a latul obrazului. Ochi umezi și i se supune din inerție camaradului.

- Dantelăreasa-i a voastră! - anunță paznicul, apoi aduagă : Vă fac cinste ! Să înceapă distracția. Unde-i Curtea ? Juriul: Deși-i doar o prizonieră, vreau să fie judecată ca pe un om liber. Vreau un tribunal. Clar?

Vlăjagnul își încheie enunțul cu un semn de întrebare, și trage un tir de gloanțe în aer. Prizonierii ies din amorțeală.

- Chipeș domn, cadâna-i vinovată ! Eu miros păcatul de la o poștă... Ea este o păcătoasă. Dacă o despuiem de veșminte, sigur are semnul lui Cain pe umăr. Tot neamul ei a tăiat trestie cu

sabia creștinătății. Să plătească! Și ce dacă nu are vină?! Are semnul pe umăr...

Salomeea profită de situația pentru a ieși în față. E din nou îmbujorată, proaspătă, frumoasă.

-Ești o răutate! - strigă, peste capetele celorlalți, Johnathan. O face, împăciuitor, cu glas blând, moale ca o mătase.

- Ba, tu ești un eunuc ignorant, un târâie brâu. Ți-e frică de mine și de... disciplină! Haideți, băieți! Nu o judecăm. O ardem de vie. Nu vine nimeni alături de mine?!!!

Salomeea e disperată, are vocea răgușită dar nu se lasă. Acuză fără dovadă.

- Cine-i fără de păcat să arunce primul cu piatra.... intervine Barby. Curajoasă de-a dreptul, își apără bărbatul, care habar nu are de ce s-a luat în cuțite cu nărăvașa de Salomeea. El e bancher, nu avocat. De ce ar apăra o străină ?

Barby s-a ridicat din scaun. Cu copilul la sân, înaintează prin sala acoperită cu resturi de mâncare și rufărie peste care mai mulți ostatici viermuiesc ca larvele-n putregaiuri. Barby trece de ei, vine spre Salomeea, trece și de paznici. Nu o oprește nimeni. Mă aștept să protesteze cum scrie la carte, în spiritul și litera Legii din junglă. Nu o face. S-a așezat pe primul loc liber, din fața lăzilor pline cu dinamintă, puști, mine și grenade

militare. Privește drept în față. Este gata pregătită să salveze cât se mai poate din situația dezastruoasă.

- Eu sunt avocatul acuzatei! Avocat din oficiu...

- Mă apăr și singură! - replică Laila, mândră și iresponsabilă. Cu dantela în brațe, s-a ridicat, face pași siguri spre tribuna improvizată. Calcă peste oamenii palizi precum cadavrele, urcă peste prelata ce ascunde lăzile pline de arme letale... N-o oprește nimeni și, în clipa următoare, ca o statuie a curajului, Laila stă dreaptă, frumoasă și provocatoare pe scândura cu înscrisul unui explozibil ce a făcut carieră în Irak, Afganistan, Gaza, Cosovo...

Salomeea are tenul descompus, mascat doar de un rest de pudră măcinată din bob de orez. Clipește des. Respiră sacadat.

Dinaintea ei, Laila e pregătită de luptă deschisă. Nu-i pasă, nu-i mai pasă că va fi pusă la zid nevionvată. Are privilegiul să-și privească de sus în jos dușmanul, să se convingă că nu-i decât o chestiune de timp și de răbdare, pentru ca lucrurile să-și revină în matca de odinioară. Omul nu-i chiar o fiară.

Salomeea își pleacă o secundă privirea, timp suficient pentru ca Laila să se așeze

confortabil, cu picioarele adunate sub higeabul pe care și-l trage cu grijă peste vârful pantofilor de marokin moale. Stă peste mormanul de arme ce ar putea sări în oricare secundă în aer. Îi tremură bărbia, degetele... dar face ce știe mai bine, croșetează. Trage ochiurile mici prin vârful de igliță, leagă bride de macrame în dantela care a prins ici colo, cearcăne de sudoare.

Aș vrea să scot block notesul din geantă, să notez ca într-un jurnal de bord fiecare secundă din acest exercițiu de supraviețuire la limită. Nu am curajul să mișc un deget. Respir cu încetinitorul. Fac cu greu față situației nou creată. Notez numai în minte fiecare detaliu, notez cu febrilitate evenimentele.

Câțiva dintre bărbații din sală, pe care nu i-am luat până în clipa asta în seamă, se ridică de la locurile lor, vin, spectatori, spre femeia ce va fi judecată. Devin obraznici. O dezbracă din privire de haine. Îi pun întrebări la care ar vrea să primească răspunsul pe care ei îl așteaptă. O cred desfrânată. O jignesc cu vorba, cu fapta. Își imaginează nopți de dezmăț cu femeia frumoasă.

Ea îi înfruntă. E curajoasă.

- Și-a scos vălurile! O acuză Salomeea, așteptând ca toți masculii cu apartenență la

lumea arabă să-i cânte în strună. Din partea aceea, nu o ia absolut nimeni în seamă.

Numai domnul elegant, cu mustață în formă de furculiță, o aprobă clătinând din capul acoperit cu frizură la modă în Europa Centrală.

-De, asta-i situația... filosofează simplu sergentul Manda. Eu sunt neutru, mai zice și se dă cu binișorul pe lângă omul care ține frâul în mână. Se apropie de Salomeea, o ia de după umeri, nu cu patimă, doar cu blândețea unui tată care își vede copilul pe buza prăspastiei. Salomeea prinde curaj de jivină:

- Am zis: Nu o judecăm! O ardem ca pe feștilă.

- Nu va fi făcută nicio vină femeilor care își scot vălurile, doar să nu se împopoțoneze. Dumnezeu este Atot Știutor... Știe ce spune. Salomeo, ar fi trebuit să înveți asta, dacă spui, că ai locuit cinci ani în Egipt. A vorbit Barby. Ca un avocat bun, vine cu dovezi care au greutate. Între timp, își strânge copilul la sân, și completează: Cine minte va primi lovituri de bici pe spinare...

Paznicul cel voinic râde în barbă. Ceilalți îi iau vorbele în seamă, deși Barby este doar o străină frumoasă, bogată. Un turist, venit în

Levant să adune suveniruri pentru timpul când va fi cu riduri, pete de la ficat.

Se alege juriul tribunalului adhoc. Mulțimea heterogenă e gata excitată în fața evenimentului, pe care încă îl coordonează cu mână de fier și minte diabolică văduva fostului veterinar din Cairo.

Băncile și scaunele din poliretan roșu și albastru, așezate de jur-împrejurul lăzilor burdușite cu arme sofisticate, formează un loc potrivit pentru publicul avid de sânge și lacrimi - o sumă de inși cu nimic mai buni, nici mai răi decât alții din lumea largă. Toți sunt gata să o judece pe cântăreața rock devenită cadână, să o condamne sigur și să execute ei înșiși pedeapsa. Să-și demonstreze că-s vii și, mai ales, că sunt cu mult mai puternici decât alții.

Primul în rând, lângă sergentul Mandea, e unul cu mutră de diplomat și părul cărunt crescut galopant, își ocupă locul în stal. Este un cetățean cu ștaif. Stă cu piciorul așezat peste celălalt și bate darabana cu degetele fără inele în tăblia scaunului murdar. Lângă el, indianul cu ochelari în ramă de baga își tot înfășoară și desfășoară turbanul stacojiu de pe scalpul tuns chilug. Are un surâs de copil cu handicap, privește indiferent când la acuzată, când la

englezul care, cu nasul în vânt, dă semnal că, el și-a luat misiunea de jurat, foarte în serios.

Ceva mai înspre fereastra baricadată, peste cioburi și moloz, tânărul cu jachetă din piele și jeansi, un sportiv laureat, acum diagnosticat cu ciroză la ficat, joacă table cu negustorul de șofran. Mai suplă și mai căruntă decât a fost vreodată, Mașa Mihailova îi chibițează vehement.

Observ că suntem mult mai mulți ostatici decât mi se păruse în primele zile ale detenției noastre. Mulți samsari de mărfuri second hand, fără naționalitate precisă, un sacerdot cu cruce de aur fals peste veșmintele cernite, față în față cu acel soi de golan universal, care acum moțâie cu iubita pe genunchi și șișul ascuns în carâmbul cizmelor de cauciuc sintetic. Celălalt, cred că-i din serviciile secrete, spion sau hamal sau șeic, o fi beizadea, negustor jefuit de pirații pripășiți pe Drumul Mătsii. Habar n-am.

Oameni, oameni într-o haită flămânzită de plăceri și ispite - mulți masculi și puține femele, țin hangul Salomeei care, cu aprobarea tacită a teroriștilor, este hotărâtă să o devoreze pe viu pe Laila.

Din plafonul spart curge moloz, zgomot tern și lumină amestecată cu întuneric. Nu mai

este zi, nici noapte și mi se pare că, de acum încolo, am tot timpul din lume la dispoziție, pentru a socializa, a învăța limbi diferite, să primesc și să dau sfaturi în gestionarea vieții.

Este doar o iluzie. Cel mai vânjos dintre paznicii noștri, fără cagulă pe obrazul smead și acoperit barba foarte deasă, are ochii injectați de nesomn și buza de jos ciupită de herpes. Ne privește fără să ne vadă. Ne ignoră. Trece el primul pragul ușii, iese afară. Celălalt îl urmează. Am rămas singuri. În urma lor, cele două aripi metalice ale porții se închid zgomotos.

Evenimentele se derulează neașteptat și aproape mecanic. Transpir.

Suntem ca păsările din colivia cu ușa deschisă. În loc de aripi, ne-au crescut rădăcini. Nu ne putem extrage din nămolul inerției care este temnița noastră. Am devenit dependenți de teroare, de zona interzisă și nici nu ne mai panicăm când, de dincolo de ușă, auzim cum uneltele, cărămizele se lovesc unele în altele. Suntem zidiți, izolați de lumea reală.

-Teroriștii au dat bir cu fugiții! Am rămas pe loc, suntem vii în criptă mortuară - explică situația nou creată Salomeea.

Nu există o soluție pentru a evada dintre cei patru pereți, acoperiți cu pospai de var ca o coajă care se exfoliază.

-Nu mai suntem buni ca monedă de schimb. Nu mai valorăm nici cât negru sub unghie

- Dumnuezu ne încearcă, ne testează credința. Zic, să nu disperăm! Concluzionează Barby și caută după batista cu care șterge nădușeala adunată pe fruntea copilului.

- Cu mine cum rămâne!??? - întrebă retoric Laila, din locul ei periculos, de pe maldărul de muniție.

Nimeni nu mai vrea să o judece.

- Să ne sinucidem, prieteni! Propune un nebun, la care altul spune:

-Mai găsim firimituri de hrană prin bagajele noastre. Apă ar mai fi în bidoane. Vom aștepta.

-Cât? - întrebă Salomeea cu mânie și blândețe totodată, apoi se îndreptă către paralticul care a devenit aproape isteric. Salomeea nu mai e lider, a redevenit slujnică ibovnică, damă de companie, are face orice, numai să supraviețuiască cu ceva în plus decât apă și pâine. A devenit din zbir, blândă ca o oaie, aproape bleagă.

-Am putea evada? Întreb eu, și arăt cu degetul breșa din plafonul foarte înalt al sălii de așteptare.

- Am dat noi găuri în stratul de ozon, da-apoi într-un planșeu de beton armat! Mă susține în felul său, mucalit, negustorul de șofran, privindu-mă pentru prima oară cu interes, care nu are nimic de-a face cu relația dintre bărbat și femeie.

-Ești mai prost decât un pinguin! Pardon... Cum crezi că ajungem fără scări, acolo, sus?

Mașa Mihalilova întreabă pe de-a dreptul. E agitată, impertinentă. Așteaptă strategia care ar putea să ne ucidă, sau să ne salveze, un plan de bătaie oricare, de la soțul ei, amiralul. Bătrânul războinic, cel care a pus cizma pe jugulara naziștilor, de data asta nu mai aude sunând goarna regimentului, nu-i pasă nici de consoartă, el pufăie, doarme pe padimenul murdar ca în tranșee.

Toți părem să acționăm ca în somn. Libertatea ne flutură batista albă prin spărtura din tabla acoperișului. Ne dă palpitații. Obrajii mei ard, buzele ustură. Mă dor burta și inima și ceafa... Sigur am tensiunea crescută, pentru că mi s-au împăinjenit ochii, mi se astupă urechile. Aud și văd selectiv, aleg doar ce vreau din

conglomeratul general, în care nu sunt mai mult de o furnică.

Numai tuaregii sunt calmi, stau ca pironiți pe locurile lor, în jurul unui primus cu fitilul de bumbac mustind de petrol. Pregătesc ceaiul, o infuzie din frunzulițe gălbui, pe care îl împart egal, în pahare uzate de plastic.

Mirosul de hidrocarbură amestecat cu cel de aromă s-a răspândit, s-a prelins printre noi, escaladează în aer, sare din om în om, întărâtându-ne simțul olfactiv, atenționându-ne pe noi, indivizi sechestrați între patru pereți și cu arme letale în zeci de lădițe fragile din lemn, că mai există încă pe lume și lucruri simple, sublime.

Laila, o cadâna cu higeabul scump, dar julit la tigheluri și buzunare, șade tot pe cutia doldora de grenade. Are privilegiul de-a ne privi de sus, din punctul cel mai periculos al capcanei în care suntem nu oameni, ci șoareci. Laila nu realizează dezastrul, ea croșetează la dantela fină și care, în mâinile-i albe, pare a fi harta unei planete gata deșertizate. Femeia are buze subțiri și decolorate ca fila hârtiei. Le ține strânse, încrețite. Din când în când își ridică fruntea, îndreaptă spinarea, lasă iglița. Palmele cu urme

de hena îi devin libere, calme ca o pereche de rândunele ce a găsit în final velierul unei corăbii.

În clarobscurul care nu e nici seară, dar nici dimineață, câteva larve de muște se lăfăie pe bluza negresei, o fâșâie colorată de pânză cu rămășițe scorjite de țâță.

-Cum ai ajuns în Levant? Întrebarea cade ca o ghilotină pe liniștea de o clipă și nimeni nu este interesat de cel care a pus-o. Toți devin curioși, conștienți că Laila este somată să-și scoată inima din higeab, de sub cămașă, să ne-o arunce nouă, curioșilor, în palmă.

Ea este frumoasă, vie, întreagă. Nu se miră, nici nu se revoltă, ridică numai din umeri, ca o slugă care face pe proasta în fața stăpânului.

-Nu-și amintește nimic. Zic eu, încercând, copilărește, să-i salvez reputația.

-E amnezică, deci? Nu cred. Ceva tot își va aminti sub pleazna de bici - prognostichează Mașa Mihailova, făcând patonimă, desenând în aer, apoi spre pielea femeii, o pleznă pocnind. S-a ridicat de pe scaun și mobilierul scârțâie eliberat de povara osânzei. Nevasta amiralului se așează dinaintea Lailei, așteaptă să-i asculte „povestea” vieții.

Ostaticii mai toți se agață de basmul posibil. Se adună ciopor. O roagă, o amenință, o cearță, o venerează și o umilesc într-un singur cor.

-Ce să vă spun?!

-Povestea, zi-ne povestea ta, Șeherezado!
Așa, spune tot!

Sergentul Manda, numai în tricoul cazon și duhnind a transpirație acră, profită de apatia care a pus gheara pe Salomeea, încearcă să-și folosească toată știința dibuită la instrucție pentru menținerea moralului într-o situație dezavantajoasă. Profită de interesul pe care i-l stârnește o clipă, dantelăresei.

- Vrem povestea, basmul...! Scandea în într-un limbaj hibrid negustorul de șofran, amiralul rus, domnul cu mustăcioară cât musca, duzina de anonimi, bărbați și femei care simt că fără un zvâc, fără un ghiont sănătos, inima lor ar înțepeni.

- Basmul...Te rog!... miorlăie și paralyticul din brațele Salomeei, la care femeia, țâfnoasă, îi pune mâna pe gură, îl strivește cu propriul ei trup, cu sânii bolovănoși, fața, gata să-l sufoc.

- A fost odată... începe Laila, apoi se oprește. O ia de la capăt: A fost odată...

- Și?! Și... Hai odată, femeie, nu ne mai fierbe... aproape că o roagă negustorul de

șofran, aruncându-i din buzunare pulbere din stamine de brândușe. Aerul îmbâcsit prinde să se curețe, miroase a flori și a foietaj franțuzesc.

Laila își fixează propriile-i cuvinte în memorie, ca și cum ar face un exercițiu de psihanaliză într-un cabinet sofisticat.

Deși-i plină de jeg pe veșminte, transpirată la subsiori și cu șuvițe de păr roșu lipite de frunte, deși-i rănită în suflet, cu genunchii juliți și unghiile degetelor flendurite... în clipa asta și în lumina poveștii, ea e măiastra care s-a ridicat din nimic. Își ia zborul din cârdul de găște domestice.

Laila stă pe o grămadă de muniție activă și nu îi e frică. A redevenit ceea ce a fost mai întâi, artista de pe scenele continentului. Lelia, Laila... două fațete ale aceleași monede de schimb.

-Am ajuns în Levant într-o după-amiază oarecare. Intram într-o lume indiferentă la fleșurile aparatelor de fotografiat, imună la obrăznicia turiștilor convinși că prin bani își puteau achiziționa suvenirurile, hașișul și nemurirea. În lumina zilei care se scurgea înspre dunele de nisip, dansul dervișilor se derula fără cronometru, fără surprize. Liniștea păsloasă era spartă doar de căscatul cămilei, pe care insul cu vestă verde trasă direct peste pielea bronzată, o

șesăla la vedere. Un negustor ambulant ne poftea insistent să cumpărăm halva cu susan și apă din sacaua pe care o ducea ca pe o bisericuță din alamă, în spate. Totul ținea de spectacol. În detaliu, noi făceam parte integrantă din programul aceleași zile, iar ghidul nu era acolo decât păpușarul din spatele cortinei. Cel puțin, așa am crezut mai târziu.

Ghidul, un balcanic gurmand, a mai privit o dată, cu ochi de vechil, grupul care îi fusese încredințat sub semnătură, de Agenția de Turism. Câteva duzini de indivizi, bărbați și femei de vârste, profesii, religii și ideologii diferite, dar care toți în păr îi dădeam ascultare, ne supuneam lui, nu pentru că așa cerea regulamentul, ci din instinc clar de turmă.

Pentru unul obișnuit cu riscurile profesiei sale, era o misiune ca oricare alta, pentru care primea muștrări și bacșiș, după cum cădeau zarurile întâmplării.

-O serie nici mai bună nici mai rea decât altele ! - zise și aproape fericit de cum decurgeau lucrurile, a scuipat țâșnit în nisipul fierbinte, apoi a tras din buzunar pachetul de Kamel și bricheta suflată în aur. Sta gata să își aprindă țigara. Aștepta...

Dincolo de arealul destinat dervișilor rotitori, pe fâșia de asfalt pudrat de nisip alb, un blindat în avangardă și altul în ariergardă, cu pușcașii la post și în echipament antiglonț, așteptau ca două țestoase de Galapagos, momentul în care să reintre în dispozitiv. Nu intenționau să-și folosească muniția, doar să intimideze un inamic nevăzut și neauzit, flancând convoiul de autocare cu aer condiționat, și care aveau menirea să ne ducă în siguranță maximă, în orașelul ce-și arăta, ca o față morgana, minareturile albe.

Pe atunci, numele meu era...

-Laila! Zise careva, la care cadâna scutură capul și părul ei roșu, bogat i se revărsă de sub basma pe frunte, obraji și umeri .

-Nu. În pașaport figuram... Lelia Bran. În mulțime eram doar o anonimă înghesuită de cei pregătiți să ia Levantul cu asalt, să-l încarce pe peliculă și DVD-uri. Niște colecționari, hoți înrăiți de imagini.

Mă simțeam confortabil, detașată de toate câte-mi fuseseră date și totodată luate în propria-mi patrie. Acum eam femeia independentă, pregătită să spele farfurii în restaurante, să îngrijească bătrâni în aziluri, să își vândă partea

de fericire pământească pentru o cană cu lapte de capră.

Sub cearcănul pălăriei de pai, pe sub voalul rochiei cam prea decoltate, prinsesem să transpir. Respiram din ce în ce mai accelerat. Rimelul franțuzesc se înmuiase pe gene, mi se prelingea pe obraji ca o lacrimă de funingine.

Mă simțeam încorsetată, îmi venea să-mi smulg toți nasturii corsajului, să-mi las sânii liberi, goi, dezveliți, așa ca la femeile din sălbaticie. Mi s-a făcut rău. Mă pregăteam să leșin, așa ca atunci când eram copil, în curtea internatului. Revedeam cadrilaterul cu piatră rece și spartă din jurul artezienei din care nu tâșnise niciodată apă, și nuiăua pedagogului.

În arenă, dervișul cu fes vișiniu se învârtea, se rotea și mă lua cu el... Pleca... plecam, ne dizolvam în eter! Ca un titirez mă rostogoleam în jurul axei interioare, mă călătoream cu viteza luminii, mergeam din instinct doar în sensul acelor unui ceasornic.

- Și.... și ???

Romanțioasă ca oricare moscovită, Mașa Mihailova este gata extaziată de povestea Lailei. Nu mai are răbdare să aștepte pentru ca povestitoarea să se odihnească, apoi să-și reia și să ducă până la capăt firul narațiunii.

-Și?... Zi-ne, copilă.

- Și... am crezut mereu că sunt doar o altă fațetă a țărânei pleznită de secetă, lovită de vânt. Un pământ al nimănui, o rocă insensibilă, pe care toți netoții aveau dreptul să umble cu bocancii, cu ciubotele lor.

-Ce-mi pasă mie, ce ai crezut tu odată ? Spune mai bine, povestea dervișilor până la capăt ! Așa ne mai trece și nouă dorul de libertate... Dervișii ! Ăștia sunt oameni ?

Domnul cu mustăcioară în furculiță și costum de firmă internațională a devenit mujic pentru prima oară de când împărțeam aceeași cușcă de șoareci. A devenit îndrăzneț odată ce paznicii cu cagule au șters-o, zidind, în urma lor, ușa pe dinafară.

Laila îi zâmbește rusoaicei care a fost odată frumoasă, așa cum i-ai surâde unui maidanez care tânjește după mângâierea stăpânului. Nu-și iese din ritm, nici din firul poveștii pe care a pornit cu pași mici dar siguri, ca o altă Șeherezadă. Este o femeie vicleană, știe că de felul și lungimea basmului depinde norocul, poate viața noastră.

-Doamne, în ce an, în ce anotimp, în ce loc voi fi fost aruncată? Știu că aveam brațele libere, pletele despletite și fustele destrămate în

mişcarea aceea de rotație. Învățasem să mă îmbăt cu aer cum te îmbeți cu vinul cel bun. Eram adolescentă din nou... Mă roteam.

Uneori mă mai și împleticeam, mă răneam, cădeam, vomitam la closetul internatului, istovită fizic fiind. Juram să nu mai intru niciodată în jocul pe care singură-l inventasem. Dar, în ziua care urma, uitam și o luam din nou de la capăt. Pentru mine, copil fiind, nu exista noțiunea de trup și nici de timp potrivit pentru dragoste. Apoi, am fost alungată din...

- Lasă prostiile ! Tu du-ne, du-ne înapoi în Levant!

- OK. Revin... Din locul meu plătit, de pe terasa cu mesele pline de pahare în care mustul de rodii era alunecos ca mătasea, priveam dansul dervișilor cu ochii aproape închiși. Nu mă miram că le știam pe de rost fiecare mișcare. Nu mai eram orfana, adolescența nesigură pe sine și ar fi trebuit să recepționez exact minutele, orele, zilele, poate săptămânile și lunile anilor vieții pe care le traversau și ei, dansatorii. Rotitorii din Levant erau străvezii, abia ieșiți din asceză. Se învârteau și intonau, repetau mișcarea într-un ritm al dezintegrării chimice. În aer rămânea întreg doar cuvântul : Aslam, aslam... aslam...

Era un cerc format din șase derviși centrați pe punctele vitale ale circumferinței roții, în care fustanele albe și fesurile roșii se roteau ca un corp ceresc. Ei bobinau mișcarea și gândul și răbdarea, pe toate simultan, și fiecare ins, mai apoi, se rotea în jurul axei interioare. Mergeau împreună și separați de Soare.

Cel de al șaptelea derviș era axa "ceasornicului". El lua în răspăr mișcarea generală, o alerga invers, pe segmente de cerc din ce în ce mai adunate-n punctul din care infinitul mișcării nu mai avea altă soluție, decât să-l scuipe afară din gravitație !

-Ne înnebunești, femeie, cu atâtea detalii ! Zi-ne mai departe... Grohăie enervant tatăl paralyticului, care, acum că Salomeea își luase în serios rolul de iubită a invalidului, el, tatăl, avea timp berechet să-și facă planuri pentru a conduce următoarea vendetă cu neamurile de sânge. Își număra dușmanii și munții plini de aur, pentru care nicio crimă nu i se părea a fi nedreaptă, nicio armă prea periculoasă.

-Umblau prin rostogolire, zice Laila și-i zâmbește munteanului, subțire, iar, pentru că omul nu dă niciun semn că ar înțelege povestea, cadâna face un gest larg în aer, apoi zice apăsător,

ca și cum ai sublinia cu roșu metafora preferată din întreg poemul :

- În ritm de tamburine, controlați la sânge prin propria lor măsură, călcau vidul, pe care-l umpleau, îl remodelau în maiaua pământului.

Derivișii dansau și uitau de chin și de fericire, uitau să respire. Nu mai dețineau inerție. Erau clopot din șapte clopote și veșmintele lor ca umbrela loveau, tăiau breșe în Univers.

Erau șase bărbați sau călugari, care luau, duceau energia Întregului spre plexul solar. Al șaptelea dansator devenise limbă la clopot și aerul prinse să șuiere ca ieșind dintr-o reală clopotniță, venea spre noi, către public, lovind, strivind firul umil de nisip. Când totul părea a fi infinit, unul dintre deriviși se desprinse din rând, s-a bălăngănit cu genunchii-îndoțiți. A icnit și apoi a căzut la pământ...

Priveam trupul căzut în arenă, vedeam nisipul frământat sub tălpi de bărbați legați prin Religia dansului. O lume păgână ce ne plasa și pe noi, privitorii, pe traiectoria cer-țărână.

Sus, spânzurat de un nor, a apărut primul înger al derivișului care se prăbușise. Și îngerul lui era cu sânge pe buze, cu nisip în urechi și avea nevoie urgent de copcii chirurgicale. Nu era țipenie de medic în jur. Îngerul acela...Hm !

Dansatorul murea pe viu, fără nicio grimasă de spaimă, fără larmă. Nu era scorneală.

Am simțit atunci, cum aerul mă pleznește peste ochi, peste față și cum frigul stârnit dinspre Everest ne înconjura cu zăpadă adevărată. Moina îmi intra în măduva din oase.

În jurul meu, ceilalți asistau fără revoltă, fără emoție, la rolul de om căzut la pământ. Un puști de bani gata fluiera, da din picioare, nerăbdător ca la reprezentația unui circ ambulant.

- Recunosc, este o scenă extrem de bine jucată! Ne încuraja ghidul nostru, un poliglot care, cum nu înțelegea un cuvânt, se mulțumea și ridica din sprânceană. Un om murea și el îndrăzni să-și aprindă țigara, care-i tremura între degetele palide.

- Să vină medicul, ambulanța !... zise un altul... dar o făcu atât de anemic încât nu-l luă nimeni în seamă.

În cercul de nisip terciut de pașii în dans, rugăciunea mișcării în ritm susținut ceasuri în șir părea să fi dat rezultatul scontat de organizatorii spectacolului - fusese punctul forte al atracției turistice din acel sezon.

Ghidul nostru a aruncat mucul de țigară consumată și-a privit ceasul de la încheietura

stângii și abia apoi s-a hotărât să ne dea și semnalul plecării :

-Gata! Toată lumea la autocar, vă rog ! Să vă păstrați locurile și, pentru orice eventualitate, nu scoateți capetele pe geam. În niciun caz, nu scoateți capetele, capetele, capetele...

- Crezi că întâlnim tero...? - a întrebat excitată de o astfel de posibilitate, o turistă între două vârste, dar pentru că liniștea s-a așezat brusc peste noi toți, a amuțit și ea, cu ultimele silabe nedezipite de pe limbă.

Năvălise deja noaptea peste deșertul cu nisipul tăinuitor al vestigiilor unor civilizații demult pierdute, aerul devenea din ce în ce mai palpabil și mai sticlos, ca o oglindă în care Luna nou-nouță se afișa feciorelnică printre zdrențe de nouri.

A urmat explozia. Una uriașă. Nu un bubuit, ceva, ceva ce nu se poate descrie-n cuvinte. Caroseria autocarului cu aer condiționat s-a spart. Săreau așchii de metal și firimituri de carne în care sângele mai deținea încă memorie. S-a făcut întuneric de iad și mirosea a fum, a smoală și sâmburi zdrobiți în miez de migdală. Eu am fost proiectată prin geam. Ca o ghiulea. Așa....

Laila retează povestea ca și cum ai tăia cordonul ombilical cu un foarfece de frizerie. Hârșști! Nu comentează nimeni. Fiecare își re trăiește propriile amintiri, iar litania poveștii, reluată mai apoi, de femeie, în șoaptă, devine doar un fond sonor care creează iluzia că totul este normal, firesc, și că fiecare detaliu al întregului din prezent este acolo, la locul potrivit.

Laila reia, își spune povestea mai departe, sărind peste ceea ce nu vrea sau nu își amintește. Este ca și cum un povestitor din cafeneaua vechiului oraș ar citi dintr-o carte faimoasă.

Câțiva jurați de ocazie, adunați ciopor în jurul cadănei, bărbați și femei care ar trebui să fie imparțiali, să o judece la rece, acum lăcrimează. Din locul ei, până și Salomeea a rămas fără replică. Nu o mai interesează intriga, nu-i mai dorește moarte Lailei, vrea doar finalul, oricare ar fi, sfârșitul poveștii.

Mașa Mihailova îi cere amiralului o batistă, una mare și cadrilată. Își șterge pleoapele iritate, apoi într-un gest de camaraderie cazonă, își suflă nasul cu zgomot, care îmi amintește de o trâmbiță din hârtie cerată. Scoate oglinjoara. Se privește și, nemulțumită de ce vede acolo, se sulemenește, spre nemulțumirea arabilor.

După cum cade lumina diurnă, ar cam fi ora la care să se așeze cu fața spre Mecca, să-și spună rugăciunea. Laila le respectă dorința și va relua firul poveștii doar când tot auditorul acesta heterogen precum ciorba de zarzavaturi va fi pregătit s-o asculte.

Între timp, facem schimb de alimente, cipsuri și biscuiți fărâmicioși, pe care unii dintre noi i-am păstrat pe fundul bagajelor recuperate. Am devenit mai darnici, mai toleranți decât în urmă cu câteva ceasuri. Schimbăm și impresii, așa ca membrii caravelor care au eșuat în deșert.

Domnul cu mustață în furculiță își amintește de un safari *colosal* și ar da tot praful de tutun pe care îl mai are în pipă să fie el în locul Lailei, în centrul atenției generale.

Ridică două degete ca la școală, dar fără ca vreun ins să se arate interesat să-i afle aventura, să-i acorde șansa de a-și depăna povestea personală. E tot mai roșu la față, apoi, devine palid-țeară. În cele din urmă, se resemnează și vâra între gingiile cu implant de porțelan smocul minuscul cu tutun. Îl molfăie împreună cu o înjurătură multinațională:

- ...bancherii evreii, teroriștii arabi, mercenarii americani, chinezii care mănâncă

puțin și muncesc prea mult, eschimoșii fără colesterol, papuașii friojiții... Lista lui ar putea continua, că este mai supărat ca văcarul pe sat. Plictisit de bărbatul cu toane, cineva îl pune cu botul pe labe:

- Mai tacă-ți gura, grășane. Mai bine ascult-o pe Seherezada! Asta da, femeie!

- Mucles! Se impune și sergentul Mandeia, rățoindu-se cam nepotrivit, el, un militar în fața civilului, gest la care amiralul rus bate din palme:

-Bravo, tovarășe! Dacă ai fi fost în leatul meu, te făceam polcovnic cum te văd și mă vezi!

Sacagiul spelb, care ne alimentează cu apă cărată în pungi de plastic direct de la conducta closetului, este numai miere pe limbă și ca un lup gata de împerechere în privirea cu care o cuprinde pe biata Laila.

Cadâna asta este ca Ioana D'arc urcată pe vreascurile rugului. Nu se teme de un gest greșit, de o mină personală, de un cartuș prost așezat în culcuș, de vreo grenadă ofensivă - defensivă... De un "ceva" mortal, care ar putea sări și: Bum!

Ea și-a asumat riscul. Stă, ca o găină peste ouăle fragile, pe maldărul cu arme letale.

I s-a făcut cald, carnea îi frige, aburește pe sub veșmintele de cașmir. Și-a lepădat broboada,

și-a deschis trei nasturi din față și cămașa străvezie i se zărește acoperindu-i doar jumătate din sâni. Ține dantela în brațe dar nu mai trage alte ochiuri fine de ață.

Se simte minunat, e artistă pe scena iluminată, cu recuzită completă și publicul pe care trebuie să-l determine să o aplaude! Este tentată să-și arunce cât colo toate veșmintele, acolo, pe eșafodajul acela al morții, peste sute de arme cu capsă ca și pusă, să-și spună povestea vieții personale, adevărată. De la capăt. S-a acoperit cu franjuria din dantela subțire de ață mercerizată. O nebunie !

Laila tușește sec și de mai multe ori la rând, un semn la care sacagiul îi întinde cana din aluminiu. Nu e șampanie, e apă încărcată cu toate reziduurile unui oraș îngenuncheat în ruine.

-Și... Acum, zi-mi, cum a fost până la urmă ?... întrebă prostește băiatul cu sacaua, la care, din colțul celălalt al sălii de așteptare, Barby cască cu ifose de pisică rasată care s-a înhăitat cu vagabonzii orașului.

Ea e împotmolită în propria-i viață conjugală, nu o interesează destinul unei alte femei nefericite. Își strânge copilul în scutece de mătase, îl leagă în brațe, ca pe o păpușă cu cap de porțelan, apoi clatină din cap, zice :

- Să nu-mi spui, scumpo, că și în "povestea" ta mișună teroriștii!

-Poți să le zici cum dorești. Îi aruncă vorbele obraznică Laila și, pentru că arabii tocmai și-au încheiat rugăciunea, trece la capitolul următor al "cărții" pe care mă și gândesc cum aș putea s-o scriu eu, dacă nu aș fi obligată să-mi irosesc timpul în închisoarea dintre trei continente.

-Din pojghița sticlei ștearsă de furtuna ce luase Golful în gheare, mă privea cu indiferență chipul unei străine, își nădește dibace narațiunea Laila.

Femeia are pleoapele lăsate și genele lungi îi umbresc pomeții obrazilor. Continuă : Nu-mi mai recunoșteam gura scrumită, buzele așa crâmpoțite de amărăciune, nici nasul, care se ascuțise de suferința pe care trupul meu o resimțea și i se supunea fără crâcnire. Doar ochii, da, îi recunoșteam, deși erau mai mari, mai afundați sub arcade. Sprâncenele îmi crescuseră, mă năpădiseră ca aripile unor păsări de pradă. M-am gândit atunci că... eram norocoasă, nu mai aveam nevoie de bani pentru farduri și alte grămezi de cosmetice scumpe. Nu îmi mai doream pensule, nici cerneluri pentru vopsit unghiile, obrazii... Eram perfectă, naturală și fără

puđră din bob de orez sau din aur. Îmi permiteam să râd ca nebuna la amintirea măsuței mele, una florentină, cu mulțimea de flacoane din cristaluri roz, albastru, în care avea să râncezească întreaga gamă a uleiurilor de înfrumusețare.

Apoi, întreg arsenalul acela, cu obiecte fragile, extrem de casante, s-a... dus, mi s-au șters din memorie, peste care căzuse ceața ca un voal de mireasă.

Eram mioapă, la distanță vedeam ca prin sită. Eram singură și liberă, cu răni deschise și hainele sfâșiate. Umblam aiurea prin noaptea care începea cu rugăciunea cântată din minaretul geamiei din apropiere. O chemare la uniunea aproape tribală a celor care îl preamăreau pe Alah într-un spațiu destinat prin legi necercetate Islamului. Era într-o seară de vineri, la ceasul când bărbații se rânduiau în fața bazinelor din curtea interioară a vechii Moschei. Apa curgea curată, rece și gata să le spele mâinile, obrazul, picioarele descălțate. Bărbații luau picurii în pumni, își clăteau gura, trăgeau lichidul pe nări și fornăiau ca armăsarii tineri. Erau bărbați fără vârstă, așa cred acum.

După atacul cu bombă, este prima imagine pe care mi-o amintesc clar. Un spațiu ca un câmp

de bumbac înflorit. Mulțimea de cămăși albe și acoperământul de cap alb.

Pe atunci nu știam nimic despre ritual și nici despre covorul de rugăciune.

Eu eram numai o femeie fără religie precisă și fără drept de-a se refugia în lăcașurile sfințite. Eram o străină cu hainele sfâșiate, desculță și cu cosițele despletite, priveam la mulțimea care nu se împărțea după rang, avere sau cicatricile primite în războaiele sfinte.

Peste rănilor vechi, peste urmele de vărsat, mulțimii îi crescuse barba ca o iarbă sălbatică.

În fața lui Alah era întregul, conglomeratul pregătit să repete surlele, imnii în armonie, într-un ritm al credinței.

"Oameni! Închinați-vă Domnului vostru care v-a făcut pe voi și pe cei dinaintea voastră. Poate vă veți teme!" Străbăteau cuvintele din Coran, către mine. Le auzeam, nu înțelegeam o iotă din ele. Cum spuneam, eu eram doar o femeie fără stăpân. O străină încă tânără și frumoasă, cu umerii scăpătați de sub strânsura cămășii. Sâni mi se vedeau periculos de indecent pentru una care nu născuse, nu alăptase. Degeaba-mi trăgeam pletele lungi și nepieptănate peste pieptarul cămășii. Conștientizam păcatul, dar nu aveam ce îi face.

Ceea ce era lăsat liber ca fructul sălbatic, la îndemâna drumeților, era doar o fărâmă din frumusețea artistei, a cântăreței care fusesem.

Nu mă mai recunoșteam așa, oglindită-n fereastra prăvăliei cu lenjerie fină. Puteam fi o prințesă sau o cerșetoare. Totuna.

Trăiam! Asta conta cât tot aurul pierdut de războinici în istmul Dardanelelor.

Nu sesizam dacă strada pe care umblam era pustie sau era aglomerată. Oamenii treceau în sus și în jos, lovindu-mă cu coatele, cu genunchii, cu privirile lor înfometate de curiozitate.

Am făcut câțiva pași. M-am întors. Mergeam și stam pe jos fără rost. Nu știam că ajunsese la un pas doar de poarta bazarului.

În spatele meu se deschidea un labirint cu milioane de lampadare ce-și multiplicau lumina sfârâietoare în tot atâtea fațete șlefuite de giuvaergii cu fesuri din mătase împodobită cu gablonzuri.

Aurul nu mă mai atrăgea ca altădată. Nu am găsit putere să merg mai departe și m-am lăsat cu tot trupul meu, pe sticla unei vitrine.

De dincolo și de dincoace de aglomerație, eu mă afișasem ca o zdreanță ciudată. Eram așa, ca într-o poveste pe care o Șeherezadă speriată o tot repetă de atunci înapoi...

Stam rigidă ca un chip dintr-o fotografie. Păru-mi crește-n barba de femeie, ca bărbaților. Apoi încărunța, se împletea în cosiță... Lacrimile-mi curgeau albe de sare. Eram o arătare...

Laila înghite cu greu nodul pe care îl simțe în gât și face o pauză ceva mai mare.

- Și...? Hai, zi! Și, mai departe? Cum a fost ?

Sacagiul nu mai are răbdare să asculte toată povestea, el dorește finalul. În rest, în sala acoperită acum de noaptea care aruncă smoală prin găurile tavanului, este liniște relativă.

Negresa tânără plescăie, mestecă firimitura de pâine în gură, apoi o scoate, o îndeasă în gura copilului.

Salomeea își trosnește degetele, unul după altul, ca pe niște vreascuri le trage, le "rupe" și artroza incipientă face ca fiecare nod să pocnească destul ca să-l enerveze pe mercenarul din trupele străine. Manda îi dă un ghiont de camarad, între coaste. Îi aruncă o privire de câine care și-a regăsit, până la urmă, stăpânul. Se gudură lângă ea. Îi prinde mâna și i-o sărută. Gest tardiv și nepotrivit pentru locul și momentul acesta.

Numai paralyticul dormea buștean. Cu capul în poala femeii și răni pe șezutul înfipt în linoleumul scaunului rulant.

-Apoi... am ajuns, în fața unui cinematoğraf. Așa cred... Oamenii ieșeau din sală îmbrățișați. Laila reia firul narațiunii, dar este derutată, nu știe cât este adevăr din ceea ce ne spune și cât ține de imaginație. Simte că are putere, că ține în mână mulțimea dornică să fugă de realitatea imediată, să trăiască altă viață, să intre în destinul altei persoane. Una fericită.

Nimeni nu reacționează vizibil și cadâna se ridică brusc în picioare, își prinde tâmplele în palme, apoi, gravă și poate un pic cam prea autoritară cu sine, se contrazice, vine cu explicații lamentabile:

- Nu, Lailo, proasto! Aia a fost în India, în Nepal. Cred. Poate... Și marihajahul putred de bogat a fost doar în vis. Omul meu de atunci, negustor de piei de vițel, își pusese în minte să mă tragă după el sus, pe Everest.

La primul popas am clacat. El și-a împărțit echipamanetul, hrana, ceasul. Le-a dat șerparilor până și fotografia mea. Una de pe când eram vedetă. Cântam. El era un fel de înger. Un uriaș cu pielea duhnind de taninuri. Dar purta cămăși de mătase, nu de naylon.

Îmi da întâlnire la cinema, într-o cușcă lungă și îngustă, drapată ca un sicriu, în saten foarte rece. Acolo, aerul mirosea a iasomie

fermentată și a picioare transpirate. Între reprezentațiile nonstop, o fetiță cu sechele de poliomelită aduna în făraș mucuri de țigări, prezervative sparte și coji de semnițe.

Câte veacuri au trecut peste mine, de atunci înapoi? Nu are importanță.

În cele din urmă, el a plecat, s-a întors la nevastă. Nu l-am regretat. Devenise coleric, era diabetic.

M-am angajat să vând bilete la cinematograful. Așa, am văzut pe gratis toate filmele siropoase. Am trăit ca în rai. Nu mă interesa mersul avioanelor, ritmul anotimpurilor...

Nu pot să jur că secvența asta a fost realitate ori ba. Totul s-a derulat ca într-o lumină foarte puternică. Apoi, beznă, praf, fum!

- Amnezică... zice Baby. Încearcă să salveze situația, să scurteze din firul poveștii ca o nebuloasă.

- Cred că am cam lipsit din propria-mi viață. Am fost dată moartă...

Cum am ajuns în Levant?! Nu mă întrebați. Am fost aruncată în trombă prin geamul autocarului, poate. Ca un dop de șampanie m-a proiectat în lanul cu orz verde. Poate.

Sigur că m-am ridicat, am alergat. Mai tare, mai repede... printre mașinile cu girofar, printre

răniții și șuții, hoții care își făcuseră prezența, ca niște ciocli de meserie.

Nu mai aveam card, nu mai aveam bani peșin, nici noțiunea că mai există hotel, taxiuri.

Nu mai aveam acte de indetitate, nu aveam nici măcar dorința de-a ajunge la Ambasada noastră.

Lumea mea dispăruse. Rămăsesem într-o rochiță udă și prinsă în cârlige pe sfoara de rufe. Aerul se juca, o smotocea, o ridica și da cu ea de pământ, cum faci cu un zmeu de hârtie.

În noaptea de după explozie, eram în Bazar, rezemând o vitrină cu lenjerie fină. Da. Imaginea asta mi-e clară.

Priveam prin sticlă, patul nupțial, desfăcut în pliuri, ca o floare fastuoasă de plantă carnivoră.

Mie îmi era frig, foame, și nu aveam un acoperiș care să mă apere de noaptea care venea dinspre deșert în fuioare.

Priveam cu jind la mătasea destinată răsfățului unei perechi princiare. Nu eram invidioasă, mă gândeam doar că eu, deși devenisem femeie, nu pusesem pe mine rochie de mireasă. Nu am avut parte de cununie. Credeam, că nici nu fusesem botezată în cristelniță.

După mai multe ceasuri de la atacul cu bombă, era prima dată când aveam o clipă de tihnă, în care să deosebesc lumina de întuneric. Regăseam în memorie tema animalică, dar și secvențe din trecut. Chiar detalii, amintiri care-mi aparțineau numai mie. Apoi, mi s-a făcut frică, așa dintrodată. O teamă rea, rece și care îmi zdrobea vertebrele una câte una. Dureau, falangele degetelor de la mâini și picioare. Tremuram din frică de moarte! Poate.

Conștientizăm că eram vulnerabilă, nu eram în concordanță cu clipa prezentă, nici cu ziua de mâine. Mi se rupea în bucăți inima. Ce urma să fie?

Mă lipisem ca un câine de vitrina rece. Priveam fix la lenjeria cu broderii în fir de aur și de arginturi, cu perle cusute în colțul de pernă și franjuri purpurii prinși de jur împrejurul baladachinului. Vedeam cuvertura moale și cearceafurile. Imaculate, reci, calme. Obiecte de ceremonie, așa ca un trandafir desfăcut pe măsuta de toaletă a unei regine.

Hm, mai era și o floare acolo. În decor. O roză cu petale din plastic vulgar și ieftin.

Vântul plescăia peste gâtul meu slab și fără eșarfă, peste fruntea rănită, peste pulpele de pe care fâșia de fustă, una modernă, se ridicase ca

steagul învingătorilor pe o cetate trecută prin foc și sabie. Nu simțeam nimic, doar frigul, foamea și spaima, nebunia de-a mă expune așa, pe jumătate dezbrăcată într-o lume cu legi devenite cutume.

Pe lângă mine treceau bărbați, după ei, femeile lor, în veșminte lungi și de culoare neutră. Un fel de halate atârându-le peste cărnurile pântecelui fertil, peste osânda șoldurilor care se unduseră în cândva în seriauri. Cătorva li se vedeau numai ochii, negri și mari ca la bivoli.

Eu nu-i interesam nici cât o vrabie. Dacă ar fi fost după ei, aș fi putut umbla în mâini, să stau în cap în mijlocul drumului.

Eram o străină, un turist care-și plătea distracția de sezon. Venea an de an, le lua cu asalt plaja și bazarul, dădea buzna în cherhana, în ceainărie. Cumpăra aur ieftin și tutun scump.

Mai încolo, era minaretul din piațeta unde își făceau rondul militarii de profesie.

Lumea aia era în alertă. Razie ! Se puneau întrebări și cătușe. Dubele securizate cărau, la celulă, suspectii.

Eu cred că eram fără de dimensiuni, de reușeam să trec fără probleme printre militarii de ordine, printre santine și chiar pe lângă bărbații

cei tineri și, de obicei, cu chef nebun de hârjoană. Străduța aia avea prăvălii în care ișlicul și papucii, aurul amestecat în aliaj de alamă, rahatul de mentă, șerbetul și pielea de oaie se vedeau ca orice marfă care nu ține cont de mersul civilizației, al istoriei. Eu zăceam pe dalele șlefuite de marșul indiferenței umane. Aș fi murit sigur fericită, așa cum mă agățasem cu unghiile în mătasea iluzorie a patului de ceremonie.

Laila s-a oprit din narațiune. E obosită de atâtea cuvinte. Cei din jurul ei nu au milă. O îndeamnă :

-Zi !Mai departe ?????

-După atacul cu bombă... reia dânsa firul, dar sacagiul irascibil aproape că îi bagă pumnul în gură :

- Ai mai zis asta!!! Mergi mai departe.

Laila surâde cu blândețe serafică, reia fraza chiar de la capăt. Nu-i pasă de alții. Ea vorbește cu sine!

- După atacul cu bombă, o liniște de pâslă pansa rănilor orașului cu cele mai înalte minarete din lume.

Dinspre curtea interioară a geamiei, auzeam țipând soldații care ținuseră piept cruciaților. Copitele armăsarului din statuie

intraseră în iarbă. Numai eu ascultam, auzeam gălceava. Piatra din caldarâm era tare ca o grindă. Adormisem pe ea.

-De ce n-ai mers la Ambasadă? - întreabă Baby, dar o face așa de încet încât știu că nici ea, cetățean american ce se crede buricul pământului, nu prea e convinsă că funcționarii ăia ar fi putut face ceva ce Dumnezeu însuși refuzase.

-Totul este Destin ! - zice Salomeea, timp în care își trece degetele pline de inele ieftine, prin buclele transpirate ale paralticului. Face gestul fără milă, fără dragoste. Acționează mecanic.

- Când vrea Dumnezeu și o cămilă grasă poate trece prin urechile acului! - declamă aproape textual negustorul de șofran. A devenit furios din nimica. Face semnul crucii repetat peste pieptul sacoului cu aplicații din piele de antilopă.

- Haram! Vai de sufletul tău! Sare și sacagiul, cu gura, o face cotcodăcind în mai multe dintre limbile pământului. O condamnă pe Laila, la Iad.

Spiritele s-au încins, iar în sala cu ușa, acum zidită pe dinafară, și unde Laila, cocoțată pe grămada de lăzi burdușite cu muniție de război, e somată să își spună povestea până la capăt. Laila este țapul nostru ispășitor.

-Toți coborâm din Adam. Și din Eva...
Salomeea vrea să arate că ea a citit și Coranul și Biblia. Numai paralyticul e ochi și urechi, o ascultă.

- Țla-i budist...

- Și dacă ar fi?...

-Creștinismul vostru...

-Mai, slăbește-mă cu teoria, Ali!

Toți își găsesc motiv să se agite, să țipe, să vorbească fără să asculte.

-Și... Zi-ne mai departe, povestea! Haide, nu pierde timpul, femeie.

Aproape că zbiară sergentul Mandea care a devenit ca iarba la față. Transpirația îi curge șiroaie la tâmple, pe spate.

- Soldatul are malarie.

Mașa face constatarea cu indiferență, apoi completează ca într-un spital de campanie: Nu am strop de chinină?!

-Hai, frumoaso ! Spune povestea ! Zi-i mai departe... Nu le lăsa timp să se certe.

- Fie ! Unde am rămas ?...

- La caldarâm...

- Zăceai...respirai...

-Erai moartă sau te făceai...

- Mda, m-am controlat cum faci cu un corp care nu-ți aparține. Aveam osul brațului spart.

Îleșeau schijele albe prin mușchi, prin piele. Sângele mânjise mâneca rochiei. Sângele se închegase demult.

-Mai rău de atât nu se poate ! - am zis, și mi-aș fi plâns de milă.

Nu am putut. Pluteam ca și rezemată în puful de pernă. Am deschis ochii. Am văzut căpătâiul divanului. Mobilă veche, frumoasă dintr-un apartament de lux levantin.

Eram singură într-o casă străină.

-Cum?!... -întrebă domnul cu mustață în furculiță, apoi bea ultima picătură de apă din punga de plastic, pe care, odată golită, o împăturește și o bagă în buzunarul de la rever, așa ca pe o batistă fără culoare precisă.

- Sigur nu ai vrea să știi, domnul meu.

Mai târziu am aflat că aveam și limuzină și șofer. Erau și telefoane în toate camerele... Numai eu nu aveam dorința de a pleca, de a-mi suna rudele, prietenii...

Trăiam într-o lânchezeală una cu moartea. O toropelă care nu trecea nici cu cafea, nici cu aspirină. Dormitam. Mă îngrășam.

-Ador șoldurile rotunde...

Șoptește amiralul și toți bărbații potenți bat din palme, tropotesc din picioare. Frenezia asta nu ține de vârstă biologică.

- Libidinosule!

Scapă vorba printre dinți Mașa Mihailova. Nimeni nu o ia în seamă.

- Cum vrei tu, Amirale. Casa aia avea multe camere, așezate una în alta, așa ca păpușile din Rusia. În ultima, în miez, era budoarul. Patul pe care îl văzusem, în noaptea aceea, din stradă, prin geam. Fastuos. Aproape regal.

Din casă, afară, pe geam, vedeam cum se prelingeau stropii de noroi și cum furtuna de nisip îneca giurgiuvelele vitrinei comerciale. Realizam că eram o insectă expusă într-un insectar. Canar într-o cușcă de aur.

Podul meu de palmă a împins sticla. Sticla a devenit maleabilă, subțire, mai subțire... Apoi, moale și fără culoare ca pojghița oului de furnică.

Aș fi putut evada atunci. Nu am făcut-o.

M-am aruncat pe pat așa, îmbrăcată. Simțeam mătasea cearcefurilor, a perenelor, moale și rece, sub sfârțul de deget. Pipăiam. Atât. Mai mult nu îndrăzneau să înaintez cu imaginația.

Un trandafir din plastic, involt și fără parfum, se lăfăia pe masa cu intarsii de sifef scump. Stropul de roșu-sânge care-mi broda tivul cămășii de noapte îmi amintea de străina

care era toată tăiată la mâini și picioare, în sticla ferestrei.

Lumina care venea dinafară era verde ca gheața. Îmi strângea tâmpile. Mă durea capul. Totul se învârtea ca în malaxor și stam gata să vomit ca gravidele.

- Simptom de meningită...
- De la apa mizerabilă...
- Trebuia să strigi : Ajutor!

Vreo câțiva inși miloși, din mijlocul prizonierilor, luați de teroriști pentru a gira cu viețile lor armamentul de contrabandă, oameni pașnici de felul lor, cu vieți aproape serbede până a fi ajuns în aeroportul desuet din Bagdad, acum își adună tot curajul de care sunt în stare, caută o soluție care ar putea să salveze povestea Lailei.

Cadâna nu mai e sigură pe narațiune, oftează. Apoi revine:

-Calvarul acela a durat două zile, poate mai mult. Când părea să-mi revin fizic, hop!, se trezea și ea, dorința, speranța.Atât.

Nu-mi depășisem boala și, încercând să mă ridic, am căzut. Ea m-a ridicat ca un calup de săpun. Era negricioasă, cu nas acvilin. O femeie între două vârste. Apăruse acolo de niciunde.

Avea și veșminte, cusute în fir.

Nu era urâtă, nu era frumoasă!...

Laila face o pauză. E obosită și derutată. A uitat punctul de legătură a narațiunii și face efort să-și amintească urmarea. Nu reușește. Transpiră, improvizează. Arde etapele.

Bine că nu-s eu în pielea ei. Ce-mi pasă?

Lângă mine, negustorul de cai de Arabia a încheiat de citit pagina Cărții Sfinte. Cu ochii închiși, cum face cocoșul când când vestește zorii, zice:

-Dacă Dumnezeu nu i-ar respinge pe unii oameni cu ajutorul altora, atunci pământul ar fi plin de stricăciune..

Ali mirosea a sare de mare, a spaimă și a furtună. Conștientizez că face referință la zgomotele care vin de afară, din orașul care e iar supus bombardamentelor americane. În sinea mea, nu îl aprob, dar tac. Înghit ideile. Știu că dunele adormite ar putea fi luate în răspăr dintr-o clipă în alta, nisipul să fie resfirat ca măcinișul printre degetele morarului. Dumnezeu doarme! Aș putea să strig. Tac.

Dinspre golf, cerul nopții se vede ca o geană inflamată. Roșu-vinețiu. Știu că acolo s-a declanșat deja Apocalipsa.

-Sodoma și Gomora...zic. La care, Ali îmi apasă palma pe gură cu furie și neîncredere:

- Ce știi tu, o femeie?

Mi-a întors deja spatele. Doi umeri lați și un mijloc subțire abia ghicit între faldurile halatului de ceremonie. Doctorul, soțul meu, s-a retras ca un prinț levantin în cortul cu prietenii din copilărie, s-a așezat dinaintea lăzilor cu trotil, cu arme pline de gloanțe adevărate. Cu coatele pe genunchi, palid, se preface că ascultă povestea Lailei. Cadâna face efort vizibil. Trage firul basmului ei, printre bine și rău, mai departe.

-M-am obișnuit cu seraiul, cu sarailiele și fisticul. Doctorul își lua cadânele cu el, în caravană. Uneori străbăteam cu dânsul deșertul. Avea și prieteni, mai toți afaceriști cu conturi în băncile lumii și început de osânză pe pânțele. Îi invita la noi, mai ales în timpul raliului.

Apoi a venit înserarea...Una sângerândă și calmă. Băieții, piloții automobilelor de curse, își lepădaseră uniformele din piele. Paznicii purtau armele gata încărcate. Se simțea o tensiune ireală, ca venită din stele.

În cortul de petrecere, toți purtau cămăși lungi, spălate și parfumate de servitoare.

Eram singura femeie creștină din tabără. Un fel de proscrisă. Nu aveam drept să le privesc fața, ochii, mâinile. Să îi observ cum se umileau

dinaitea Doctorului, care surâdea lacom. Îi avea la mână.

Așa cum îi zăream, prin breșa deschisă cu birceagul, în mătasea cortului de campanie, el, Doctorul, mi se părea a fi Iisus în mijlocul apostolilor! Era aidoma ca atunci, demult. Doar Taina dispăruse, din deșert, de-a lungul vremurilor.

Rămăsese acolo, intactă, implacabilă, singurătatea umană.

Era pe vremea când eu primisem drgostea bărbătească și sămânța lui în pântecel-mi pe care-l crezusem a fi sterp. O, Doamne, eram speriată și fericită într-o singură clipă.

Trăiam între două lumi ca între două cruci de pe care osândiții îmi cereu să îi mărturisesc. Să-mi las viața. Să merg alături de ei.

Apoi, am văzut șarpele... Am văzut urma lui sinuoasă, lingând nisipul foarte aproape de talpa piciorului meu. I-am simțit solzii șmirgheluindu-mi epiderma și oja de pe unghia degetului s-a luat, cred.

Dinspre cortul de mătase, se auzeau tamburinelor bătând ritmul dansului din buric. Bancnotele intrau, din mâna bărbaților, direct în sutienele cu ștrasuri, sub tivul șalvarilor de

mătase alunecoasă. Eu nu am dansat pentru bani niciodată.

Se răcise ca o piele moartă nisipul. Pustiul era mai mult decât vrajă.

Mi-am fluierat calul. O iapă albă, care a sosit la mine fără frâu, fără zăbală... Avea o rană deschisă pe crupă. Mi-am zis că e firesc, doar pe acolo atacă șacalii.

Laila vorbește ca într-o agonie, bolborosit și din ce în ce mai rapid. Schițează gesturile, numără pașii, numără anii prin care trecând s-a văzut nevoită să-și coloreze părul albit într-o singură noapte.

În sală, bărbații oftează. Femeile au închis ochii, își imaginează...

-Fără șa, fără un punct precis, am pornit în galop prin deșert. Un vuiet de vânt smintit îmi intra în gură, mi se prelingea prin gâtlej. Sub copite, calul meu zdrobea legiuni din lăcustele ce traversau deșertul dinspre sud către nord. Câte un scâncet, apoi urletul nopții se umflau, plezneau ca o cravașă pe pielea inimii mele ca anesteziate. Mergem înainte, în neștire, pe urmele automobilelor de curse și pe cele ale șenilor unor blindate imabtabile.

Luna scăpătase, se subțiasse ca lama de ras trasă peste gura paharului. Era tot mai subțire.

Numai iapa cunoștea calea. Mergea înainte, cu capul în piept.

Nu știu când am ajuns la lumina dintre zidurile roase de vechime.

Nu era strop de apă în acea mănăstire. Mi-am spălat mâinile, fața cu parful de iasomie.

Laila plânge.

Bărbații au devenit serioși.

-Și?... - întreb eu, ca și cum starea acea de tensiune nu ne-ar ajunge.

Laila își trage acoperământul capului peste frunte, peste obraji și gură. Are ochii deschiși pe sub feregaua în fibră subțire. Doar aerul mai reușește să intre acolo, să-i mângâie gâtul, buzele crăpate de arișița sângelui.

-Nisipul îmi scrâjnea în dinți, în măsele, intrase în toate celulele corpului meu de femeie. Realizam că ar fi trebuit să fie moartă de mai dinainte de a se fi iscat furtuna sălbatică. Iapa nu mai era decât abur. În naosul basilicei, trei clugărițe tinere îl adorau pe Iisus. Se rugau să li se arate, nu în spirit, ci în carne și oase.

Altele câteva, în rase ciudate, țeseau. Giulgiul, rezultat din zbaterea dintre ițe și spată, creștea. Se lungea, le înfășura... Apoi, a venit vestea... durerea mea de șale, nașterea... moartea....

Laila nu mai deține controlul poveștii. Sare de la una la alta.

Nici noi, ascultătorii cumiți din primele ore, nu mai avem răbdare. Cei mai mulți fluierăm golănește, înjurăm, batem din picioare. Nimeni nu mai are răbdare cu o femeie care habar nu are dacă ceea ce spune a fost vis sau realitate.

Sergentul Mandea cască ostentativ și fără să-și ducă palma la gura în care i se văd coroanele de amalgam dentar. Copilul lui Barby merge deja de-a bușilea, printre scaune. Nu-i decât e o jucărie mecanică. Programată.

Mașa Mihailova e materniatea întruchipată. Îl încurajează. Îl prinde în brațele sale puhave și cu miros pătrunzător de migdale. Îl pupă lacomă și îi redă libertatea.

Copilul alunecă pe pardoseala murdară. Explorează. A ajuns și se cațără de spițele roții de la căruciorul invalidului. Paraliticul îi arată caninii galbeni, într-un rânjet de maimuță obraznică.

Tatăl lui Ardanaze râde în hohote. O face dinadins și sălbatic, apoi se întoarce, o ciupește pe Salomeea de șoldul care i se reliefează femeii, prin rochia din bumbac sută la sută. Gestul neașteptat, face femeia să chițâie.

Salomeea este iar femelă, una dominantă în grupul nostru, ca de primate.

Micuțul lustragiu, puștiul pe care nu-mi amintesc să-l fi văzut în zilele de când viețuim dimpreună, unul cu părul creț și gene alungite, moțăie pe lădița lui cu perii și ceară de ghete.

Ca un leu bătrân și chinuit de ghimpele ce i-a intrat și coace în talpa piciorului, berberul de lângă mine s-a ridicat, face turul încăperii, târșindu-și tenișii Made in China. Se oprește în fața ușii zidite. Nu se revoltă. Nu se roagă. Revine.

Și alții fac turul încăperii. Truc de pușcăriaș din închisorile Evului Mediu. Printre ei, bărbatul lui Barby face pași fermi, merge umăr la umăr cu amiralul rus.

Închisoarea noastră a devenit o arenă neconvențională.

Mașa și-a tras mâna în mănușa de piele, face un gest de simpatie evidentă, desenează inimioare în aer.

Trăim într-o aerogară, o haltă în care nu mai intră și nu mai ies avioane de o săptămână. Barby, deși curajoasă din fire, acum e molâie. Nu-i este la îndemână să râdă de Johnathan, care i-a demonstrat că dacă își dorește un lucru și-l ia singur, cu forța sau prin viclenie.

Atâta timp cât totul a devenit competiție, până și Laila-i uitată. Nu o mai judecă nimeni. Nu mai e un punct de atracție. Degeaba își ridică șuvițele de pe fruntea îmbrobonată și-i surâde unui public care altădată ar fi fost gata s-o sfâșie de atâta admirație. Nimeni nu mai e dispus să îi asculte povestea, s-o aplaude.

S-a chircit ca pisica bolnavă. Apoi s-a întins, nepăsătoare, peste muniția ce zace sub prelată, în cele câteva zeci de lăzi croite din cherestea proaspătă. Se simte neglijată, poate și detașată. Trăiește într-un cu totul alt spațiu.

Salomeea profită, ia comanda. Aliniază bărbații de toate vârstele, națiile și religiile posibile, pe două fronturi de acțiune, detașamente care se dușmănesc pe viață și moarte.

-Înainte, marș! E-xe-cu-ta-rea!

Ca doi berbeci pe o punte, grupurile se lovesc frontal dar o fac fără vlagă, fără efectul scontat. N-a murit nimeni încă.

Acum sunt pe jos, pleavă de inși ruși doar de foame și nevoi personale, toți mirosind a jeg și cu fire crescute haotic în mustață și barbă.

-Halal, oșteni! Și tu, sergent, te crezi mai bun decât ei? Ai dat bir cu fugiții, ai leșinat în fața unei crize de malarie. Halal, mercenar ! Ți-aș putea păpa, uite așa, cu lingurița, solda pe un an

întreg. Nici n-ai observa. Și voi, “eroii” mei, semintie de evrei, arabi, chinezi, americani, europeni... ce veți mai fi; vă credeam a fi zmei.

Nu aveți stil. Nu sunteți decât niște trepăduși, sărmanii de voi.

Salomeea își dă fustele peste cap, face haz de necazul unor bărbați îngenuncheați de frica de necunoscut, de moarte. Le râde în față, le arată piciorul alb și dezgolit până la genunchi și mai sus de coapsă... Degeaba. Sângele în vena bărbaților este apă. Îngheață.

-Viperă scârboasă.... urlă munteanul din bojoci, și o pleznește a lehamite, cu dosul palmei peste fese, în timp ce, plescăind pofcios din limbă, adaugă parșiv și sigur pe el: Ți-am promis trei munți cu arbori de chiparos și aur, asta ... dacă-mi ferești feciorul! Te cumpăr pentru Ardazir al meu. Îți dau cât îmi ceri. Aud ?!

-Ba, femeia asta să-și plece privirea, să-și păzească rușinea! Intervine sigur pe el și cu palmele ridicate ca și cum ar ține între ele Cartea Sfântă, negustorul de șofran, cel care, în ultimele două zile nu a mai intrat în vorbă aproape cu nimeni. Acum, răsucște șireagul din boabe de chihlimbar printre degete. Poate este și el un prinț levantin sau un magnat al petrolului deghizat în vântură lume.

- Femeie, să nu iasă la iveală frumusețea ta înafară de ceea ce apare, să-ți pui vâl peste piept și nu-ți descoperi frumusețea decât bărbatului tău, fiilor lui... zice gemașul de cai de Arabia, un tânăr cu ten măsliniu sub barba crescută sălbatic. Repetă, apasă pe cuvinte, apoi, brusc, într-o clipă de nebunie, desigur, se lasă să cadă dinaintea Salomeei, ca în fața unui pom plin de roade.

Surprinsă, femeia își trage peste coapse, peste genunchi și peste pulpele ca sculptate în fildeș, așează clinii fustei șifonate, pătate de saliva paralticului. Băiatul din scaunul cu roțile nu mai vede, nu mai aude, e doar un crochiu prost trasat din întregul nebuliei umane.

Dinăuntru și de dinafară, un vaiet multiplicat, ca lătratul lupoaicei în stâncă, lovește pereții. Salomeea devine furioasă, gata de luptă. Nu are nicio importanță cine-i inamicul, cu cine își va domoli nervii întinși în neștire.

După o clipă, s-a lăsat o liniște periculoasă. Numai aerul foșnește ca șarpele strecurat printre trupurile îmbrăcate în cămăși ca din zale. Sunt clipe tot mai tensionate, mortale pentru cei cu problemă de inimă.

Câtiva suntem deja pe jos, mișunând printre scaune, umblăm ca viermii în rană.

Unde este salvarea! Din contro să ne temem? Nu mai au nicio importanță detaliile.

Amiralul, un trup bătrân în uniformă cu nasturi nelustruiți, simte pericolul. Fiara din om îl îngenunchează. Și Mașa Mihailovna știe ce va fi să fie. Dezastrul. Numai că ea, femeia, nu are curajul, nu poate, nu are dreptul să intervină în ecuația asta. Amiralul ei și-a întins trupul, s-a prins de ea precum cârligul de rufe în sfoară. El este un corp uzat, fragil ca din iască. Dar încă viabil.

Mașa și-l imaginează tânăr, puternic și gata să ia cu asalt o armată întreagă. Râde.

Toți îi văd nebunia. Nimeni nu reacționează.

Amiralul a ridicat brațul. Nu are sabie, dar pot să-i simt mirosul, praful de pușcă. Izul trotilului cu care soldatul bătrân a trăit în simbioză ca și cu o amantă focoasă. El este din nou în centrul atenției generale. Puternic. Nimeni nu-l contrazice. Doar a fost pe front, a cucerit teritorii.

Durerea atroce din oase îi tulbură mintea, îi aruncă în față imaginile neclare ale unui război în care se luptaseră "care pe care".

Prinde, pute a hoit și, peste tot și toate, peste aerogara asta dezafecată de teroriști și

lupte neconvenționale, zboară corbii îngrășați cu carnea victimelor colaterale.

Suntem morți.

E bine. Acum e liniște și involuție totală în lume și în gândurile noastre.

Numai Amiralul mai este viu, feroce, un vierme roșu în fruntea unui eșalon de viermi de toate culorile. S-a angajat în lupta dusă cu morții în numele păcii. Atât.

- Un pahar cu ... Război, vă rog ! Să fie plin și rece. Brrr!

Întind mâna către un chelner imaginar. Gest impropriu, cabotin și mizerabil.

El vine, mă servește. Îi dau bacșiș, îl rog să-mi vorbească despre Stalin, Brejnev, Gorbaciov...

-Amiralul meu, zice el, amiralul a fost la femei și cu Fidel și cu Regan... Ha ! Numele lui?! Numele lui nu au loc într-un caiet maculator.

Mă frec la ochi, mă ciupesc de piciorul care mi-a amortit. Trebuie să-mi revin. Să acționez calm.

Mașa Mihailova, în transă, salivează ca în fața unei blinele cu unt și icre de Manciuia.

Amiralul ei și-a tras deja mâna din mâneca hainei cu fireturi imperiale. Caută febril. A găsit un băț banal de chibrit. Ei și...

Nimeni nu face, nu zice nimic

- Foc!

-Arde!

- Să vină pompierii!!

-Doamne, Dumnezeu!

-Alah!

- Să fim raționali, tovarăși ! Ce dracu'? Este doar un foc de tabără. Nimic beligerant.

- Ce spui, Franț!?? Nu vezi că s-a aprins, arde un colț al prelatei. Sub foaia aia de cort nu-s cartofi, e muniție.

- Să ne pregătim de explozie ?!..

-Ești sadic.

- Deschideți ! Spargeți fereastra și zidurile! Totul este o butaforie. Nu-i zidărie, este hârtie.

- Dar, fierul , grilajele ?! Paznicii înarmați de afară ?!

-Angoase, dom'le ! Teama care ne-a intrat în oase și scormone. Dacă suntem prizonieri, suntem închiși doar în propria noastră lașitate.

Toți vorbim, ne dăm cu presupusul și devenim tam-nisam, experți în Libertate și chiar în focuri bengale. Ne luăm cuvintele neterminate din gură, le multiplicăm, le aruncăm mai învârtoșate în lume. Am căpiat ca o familie de marmote prinsă în galeriile în care se pomepază fum de pucioasă.

Numai Laila e calmă. Face un pas, alt pas spre flacăra care s-a înfiripat din tighelul îmbibat cu ulei mineral, de tanchetă. Și-a scos fără fasoane higeabul. Este doar în cămașă albă și mai subțire ca un abur. Se lasă pe gemunchi, dar nu ca să se roage.

Trupul ei de femeie în floare apasă țesătura, înăbușă incendiul. Focul icnește, seacă, se sufocă în propria-i respirație.

Sacagiul cel tânăr toarnă apă din punga de plastic și un fum înecăcios umple încăperea. Acum e bine, nu mai miroase a picioare asudate. Nu mai sunt muștele de mizerie, care să ne enerveze. S-a făcut dezinsecția.

Laila e plină de funingine, este caraghioasă ca un pifan de operetă aruncat în vopsele. Este veselă și este tristă, trăiește sentimentele laolaltă. Dar, este vie și gata să ia propria-i viață așa cum a fost și cum este, s-o poarte până la capăt.

Bărbații nu o privesc. Sunt toți în păr, ocupați cu răstignirea nebunului de Amiral. Îl bat în cuie pe zidul din chirpici, uniforma lui somptuoasă e ca o piele de vită, întinsă la vânt.

Salomeea înjură. La nimereală. Și pentru că îi place să simtă cum i se sparg silabele alea între măsele. Pentru prima dată se simte singură după moartea subită a veterinarului.

Suduie în câteva dintre limbile pământului, într-un melanj care pare a ieși din mixarea unor benzi magnetice diferite. Și ea e confuză. Ca beată.

Eu sunt "observator" de profesie. Trebuie și sunt calmă. Liniștită ca o iarbă crescută peste morminte. Văd vietățile cum își mișcă maxilarele, cum mă devoră, se hrănesc cu mine.

-Lanțul trofic! Îmi pasă.

Nu am halucinații frumoase și întunericul care a plonjat peste cartierul Babilonului este pur și simplu palpabil, material. Nu-i ca povestea cadănei. Îl pipăi. Nu se întâmplă absolut nimic în răstimp de o secundă. Nimicul ăsta-i cât o veșnicie. De undeva din eter, se aude galsul unui muftiu care cheamă credincioșii lui Alah în rugăciunea de la miezul nopții. Peste o secundă va fi vineri.

În nebunia generală, tuaregii își întind covorașele de rugăciune. Se așează cu fața spre Mecca. Lovesc cu fruntea pardoseala plină de moloz și urmele încălțărilor de toate felurile.

-“Dumnezeu se întoarce către cine voiește. Alah este Știutor, Înțelept”. Rugăciunea lor, da, are un sens.

La capătul laviței, Barby cu copilul în brațe, spune:

- Ave Maria! Strânge în palme un rozariu de bijuterie.

Sergentul Manda, mai în formă ca întodeauna, a mai făcut un nod la mânecile cămășii, în care l-au legat pe Amiralul besmetic. Să fie sigur.

-Iartă-l, Doamne, că n-a știut ce face !

Suspină Mașa Mihailova, apoi se ridică, face o piruetă lentă, alta mai grăbită și mai grăbită. Este tot ce își mai amintește din Lacul lebedelor.

Dinspre oraș nu se mai aud nici chemările mufiului, nici zgomotele specifice luptelor de stradă.

Mă dor genunchii de nemișcare. Sângele nu-mi mai umblă prin vene și artere. Ca în timpul unui zbor de câteva oare.

Dau să mă ridic, fac pași clătinați de-a lungul pereților pătați cu urină colorată ca zeama de portocală. Mi-e scârbă.

Mă întorc la locul meu, pe scaunul tras acum, foarte aproape de cel pe care Laila s-a retras imediat după incendiu, și croșetează. Trage ața de mai multe ori deșirată, prin clonțul de igliță. Face bride, le înlănțuiește una de alta, festonează, lucrează în draci la dantela care nu va fi terminată vreodată.

- De ce crezi tu că există războaiele ?

Negresa, cu copilul atârnat de grumazul asudat și acoperit de smalțul unei duzini de inele emailate, mi-a pus întrebarea în doi peri, cu acel "ceva" subtit care mă face să mă simt vinovată pentru toți sclavii care, de-a lungul vremii, au fost scoși la licitație.

Nu mă simt vinovată ! Ridic indignată și ignorantă din umerii, pe care nici nu am observat că mi-au crescut aripi.

Nu, nu sunt aripi de înger. Sunt foi din ziarul de dimineață, pe care vântul le strecoară prin găurile din tavan, prin ușa smulsă din piroane, dată de perete, prin geamul făcut zob.

Așa da ! Pentru prima dată de când sunt sechestrată, ceilalți mă privesc cu interes. Sunt buni. Îmi oferă rația lor de subzistență. Îmi cer sfaturi. Îmi admiră ... Ce !? Nimicul după care întind degetele palmei, scrijelesc, scurm în aer...

Și eu îi privesc pe ei. Sunt un "tot" comun, ca într-un pântece viscerele, prapurul care ne ține să nu ne atingem, să nu ne ciocnim.

Laila este obosită, palidă și cu broboane de transpirație rece. Seamănă cu o gravidă în primele luni de sarcină. E fericită și sleită ca o fântână..

Fac pași, mă așez alături de ea, pe o ladă cu grenade de mână. Nu prea mă pricep să dau

sfaturi, cu atât mai mult să trag o persoană străină de limbă.

Laila începe discuția prima. O face aproape în șoaptă, ca în clandestinitate, deși sunt convinsă că viața ei nu mai interesează pe nimeni.

- Ca și femeia lui Imran ar fi trebuit să nasc o fată și, tot ca femeia aceea, se cădea să spun: Domnul meu, am născut o fată, dar Dumnezeu știe că o fată nu e asemenea unui băiat. Așa trebuia, dar am fost lașă și... am lepădat. Haram.

Pe atunci nu știam că Paradisul se afla sub tălpile mamelor. De aici a pornit supărarea Doctorului, furia soțului. Îi dezonorasem. Mi-am recunoscut păcatul. L-am rugat de iertare. L-am implorat.

-Și?

- Îți vezi pe bărbații din sala asta, stau închiși ca leii în cușcă. Nici unul nu rage, nu-și arată colții, nu mușcă. Aici, frica își face efectul. În libertate redevin stăpânii.

-Laila, tu care ai trăit atâtea, spune-mi... Nu. Mai bine nu-mi spune. Sunt lucruri despre care nu vreau să știu. Pe zi ce trece, mă obișnuiesc du detenția. Gânul lâncezește. Inima bate mai încet. Fac masă comună cu peretele ăsta, cu zidul în care-mi rezim ceafa și las, în schimb, pe el, o pată slinoasă.

- Hai, să gândim pozitiv, cum spuneți voi, formatorii de opinie! Zi-mi, ce mai este prin țară ??? La noi.

Laila îmi pune întrebarea direct, fără -ocolișuri și nu pot să o mint, să-i spun că trăim numai cu lapte și miere. Nici nu m-ar crede.

Păi... zic. Mă opresc, aștept cuvintele să îmi vin în minte. Și... vin, se îngesuie ca furnicile la putregaiul amintirilor. Mă aud ca și cum aș citi dintr-o carte proastă : Trăim între drumuri, ba la farmacia cu medicamente vitale, ba la atelierul de "rable" cărate pe năsalie spre cimitirul de fier vechi în schimbul unui vis cu limuzină în "rate". E un mediu scurtcircuitat de evenimente stârnite de știrile de la TV. Nu mai ai loc de atâtea vedete. Tu ai fost ultima cântăreață dintr-o generație de aur și ai șters-o, ai fugit peste graniță!

- Nu-mi era în plan... Dar, aud că aveți boieri cu bani...

-Niște ciocoi din celofan... Cum dă ploaia, se ia și sclipciul.

-Oricum, gata cu defilările de 1 Mai, de 23 August! Nu mai aveți nici Plan cincinal.

Laila râde cu toată gura ei mare, o face în hohote și pentru prima dată de când a fost aruncată de haidamacul cu cagula pe față în sala asta asediată.

Râs de nevrotic. O înțeleg și o las să-și facă damblaua. Curând lacrimile de bucurie i se vor transforma în lacrimi de suferință atroce. Este ca și anesteziată, drogată. Amintirile...

Jurnalista din mine e gata să-i pună întrebări, să-i ceară date, detalii care să infirme povestea ce ținuse cap de afiș în ziarele din urmă cu aproape două decenii.

Nu o face. Senzaționalul nu mai are nicio valoare comercială.

Din depărtare se aud tunurile, apoi mitralierele clănțănind aerul.

-E antiaeriana de la Muzeul de Arheologie. Mă lămurește sergentul Manda, mercenarul acum dezarmat și cu solda necheltuită în buzunarul vestonului de camuflaj. Aș vrea să îl întreb de unde are informația, dar mă abțin. Scormonesc prin sacul de voiaj, am găsit și scot harta veche a Babilonului. Nimic nu mai este așa cum a fost.

Pun degetul, apăs pe rana deschisă. Trag linii invizibile între punctele pe care le cred vitale în conflagrația dintre cele două civilizații rivale. Orașul antic se sparge în bucăți. Țândări.

Aș putea prezerva un eșantion din civilizația așezată peste compostul altei și altei civilizații. Dar, nu sunt decât un ziarist de front

fără pic de noroc. Nu îmi voi căuta nici găsi vină că nu am ajuns să transmit știri de pe linia întâi.

-Acela-i kalajnikovul! Sigur au intrat în foc și trupele cu rebeli.

Atotștiutor, negustorul de șofran o infomează pe Mașa Mihailovna. Rusoaica este deja devastată, excitată de la mirosul sângelui proaspăt. Pezevenchi, negustorul cu buricele degetelor ca șofranul, bravează: Suntem în miezul revoltei din care nu vor scăpa decât șobolanii.

- Nu ai Dumnezeu, hahaleră ce-mi ești! Nu ți-e milă?

Laila s-a ridicat, stă ca o felină zburlită în fața bărbatului care, desigur, glumise. Ridică mâna la el. Renunță.

Nu merită să-și pună mintea cu un ins care nu a înțeles nimic din istoria asta. Laila plânge și croșetează. Croșetează și plânge. De milă.

În răstimp, beduinii s-au ridicat de pe covorașele lor de rugăciune. Salomeea își pilește unghiile și oja stacojie e spulberată în fragmente minuscule. Din tavan vine glonțul. Rătăcit. Lovește peretele și ricoșează. Trece, înapoi, prin hârtia panoului cu publicitate la cartofi prăjiți și carne de găină.

Frica și-a arătat ghearele, colții.

În sala nezăvorâtă s-a făcut din nou întuneric. Frig ca în criptă.

Johnathan, bărbatul lui Barby, cu mapa diplomat pe genunchi, se roagă gângav. Are un rictus de mort prins de colțul gurii. În fața lui, călugărul budist zâmbește cu tot obrazul său rotund și strălucind de transpirație nemiro-sitoare. El meditează. Cugetă la Nirvana. Nu-i pasă nici chiar de haidamacii care s-au încleștat între ei ca insectele furioase. Scandenberg.

Trufași, față în față, cu brațul pe masă. Se privesc. Icnesc. Nu îndrăznesc să înceapă. Care pe care... Joc tâmpit, acum când ar trebui să-și conserve bruma de energie umană. Nu se cunosc. Nu se urăsc. Trăiesc.

Aproape că le aud sângele în venele de la tâmple. Pocnind. Printre picioarele lor rășchirate, printre zecile de trupuri letargice, copilul frumoasei Barby a rostogolit o minge din cauciuc albastru. Cred că-i Planeta. Pământul.

Mandea se aruncă, o prinde. O pune jos și dă în ea cu piciorul. Așa ca la fotbal. Balonul scapă prin flendura sticlei de geam. E afară.

Copilul urlă. Vrea înapoi jucăria care îi aparține.

Îmi astup urechile.

Toată lumea-i afurisită sau tristă. Numai Salomeea pufnește, se amuză. Are capul dat pe pe spate, și-a dezvelit brațele albe din rochia îmbâcsită de parfum și sudoare. Un strop rubiniu i se prelinge din vârful inelarului. Femeia privește rana cu indiferență prostească. Mai pilește o unghie. Alta... Ține forfecuța ca pe o unealtă medievală și taie cu ea, în propria-i carne... Sângele curge în voie, abundă.

Cele câteva rânduri de brățări ieftine îi zângănesc nepotrivit, frivol.

Salomeea este doar o femelă care caută-n în jur după o pradă adevărată.

Și-a găsit „nașul”. Tatăl paralicului, muntean bogat și între două vârste. Acesta da, nu Ardanaze al lui, o va face fericită.

Îi aruncă ocheade. Li se intersectează privirea. Lui îi ard pleoapele de încordare. Ea nu clipește nici de ar ști că o să moară.

Pare o cobră frumoasă hipnotizându-și dresorul. Ține degetul cu rana minusculă în aer, apoi îl duce la gură. Îl atinge, îl suge ca pe un țurțur de gheață rubinie.

Gura munteanului se umple de salivă. Nu cutează s-o înghită. Se sufocă. E ca racul la față.

Gestul Salomeei îmi repugnă, desigur. El, bărbatul, suspină și îi promite... încă un munte

cu chihlimbaruri. Avere colosală oferită pe gratis.

Din scaunul lui mirosind a urină, tânărul paralytic își blestemă tatăl într-o limbă numai de ei doi cunoscută. Adultul rânjește. De ce i-ar păsa de progenitura care va muri fără să procreeze vreodată.

S-a lăsat în fața Salomeei. Îi este supus ca un câine. Tot ce era de spus despre dragostea oarbă, da, se spusese.

Bărbații din jur rânjesc dezvelindu-și caninii de masculi mai puțin norocoși. Fac glume porcește. Poama la care nu pot ajunge e „acără” desigur!

Barby este foarte țâfnoasă. Johnathan nici nu o bagă în seamă, degeaba a schimbat rochia albă cu șalvari de mătase și vestă verde ca iarba. Și Mașa Mihailovna se poartă aiurea, ca o comediantă începătoare pe scândura unei scene provinciale. Face pași de balet clasic și declamă citate din Cehov. Amiralul ei e tot ferecat în cămașă de forță. Mașa nu se mai panichează, că zevzecul și-ar putea murdări veșmântul în care se vântură de ceva ani buni prin cazinouri și la masa tratativelor.

Sacagiul spelb împarte cu parcimonie ultimele resturi de apă din punga de plastic.

Cei care mai au o rezervă de hrană nu ar schimba-o cu tot aurul din bazare.

Negresa stă cu picioarele încrucișate sub fusta viu colorată. Așteaptă să vadă ce-i va dărui viitorul. Copilul ei? Doarme într-o cutie, lângă grenade.

- Doctorul era fericit când îl lăsam să mă îngroape în petale de iasomie și alte flori minunate. Arunca peatele peste așternuturi. Eu aveam, de la el, patul cel mai somptuos din tot seraiul...

Laila a prins iar să povestească, fără ca cineva s-o îndemne. E felul ei terapeutic de a-i face față depresiei care o gâtuie ca o bijuterie prea strâmtă. Este încă femeie și a avut și partea sa de glorie!

Stă pe același loc periculos de pe mormanul cu muniție acoperită cu prelata cazonă. Cu higeabul descheiat din nasturi și pliurile cămășii trase de pe umeri. Croșetează și-și spune povestea de Șeherezadă aproape nebună.

Mi-e milă de ea ca de o pisică fără stăpână.

-Eu îi spălam picioarele, zice Laila și se uită la mine. Mă face să pricep că așa experiență minunată, eu nu voi trăi niciodată. Are dreptate. O aprob cu înclinarea capului. Îmi plec ochii.

Devin palidă. Asta îi dă pe mai departe apă la moara poveștii.

-Cu săpun parfumat le spălam. Îi atingeam tălpile, i le înmuiam în ligheanul de porțelan. Îi ștergeam glezna și scobitura călcâiului cu fuior de in înflorit. Asta am învățat în serai. Asta am exersat în anii lungi din deșert. Să mă bucur de omul pe care-l ating.

Doctorul meu nu avea un palat, doar o ruină cu grădină interioară și havuz în care peștișorii erau toți din smalt.

În ordine, eu eram a treia nevastă. Nu știam să mint și ele, celelalte, mă numeau mincinoasă. Am fost nevoită să mint, apoi să trădez, să fur și așa fi ajuns să ucid... Soarta! Nu a fost ușor să câștig pariul cu prima cadână. Cu stăpâna casei.

Apoi, a venit boala... Lingoare, ftizie, boală lumească... habar nu am, nici nu m-a interesat vreodată. Cert e că Nestehan aia scuipa numai sânge. Avea răni deschise la încheieturi. Nu mai putea umbla pe picioare. Ea suferea. Eu mai eram geloasă pe ea. De acolo, din odaia ei de bolnav incurabil, unde intram cât să-i servesc ceaiul pe tava cu intarsii din sidef. Casa toată era un cuib de viespi sub clopot de sticlă. Oamenii eram numai jocuri de lumini și de umbre prin

cearceafuri foarte subțiri. A doua femeie era o negresă bogată, voluptoasă și mereu irascibilă, năzuroasă ca gazela gestantă.

Din a treia, am ajuns să fiu prima la masă. Ar fi trebuit să fiu și ultima lui nevastă. Vezi, soarta a adus-o pe grecoaica aia bogată. Nu era frumoasă. Genul de femeie nefericită din naștere. Nu aveam încredere în ea. Ba, chiar aș fi jurat că era gata să se vândă pentru o centimă. Cred, poate că fusese la viața ei o mesalină...

- Ți-a fost teamă...? - zic și-i fac semn cu ochiul. Laila neagă cu un pic prea multă insistență.

Între timp, lustragiul spelb, cu cutia plină de ceară de ghetete și creme de tot felul, s-a oprit, s-a lăsat pe un genunchi, în fața scaunului meu din material plastic. Prinde, îmi ridică piciorul. Așează talpa bocanului meu cazon peste cărpitura genunchiului său. Lustruiește cu sârg. Nu mă opun.

Îl las să-și facă meseria până la capăt, apoi mă întorc la Laila.

Ea a devenit între timp zgomotoasă, vrea să acopere cu vorbele din poveste, cântecul pe care Salomeea îl lălaie, mișcând din buze și din buric, răsucindu-se, plecând și revenind în brațele munteanului care pufăie ca o locomotivă.

În fața lor, căruciorul de invalid se mișcă din inerție. Ardanaze doarme ca un prunc abia scos din albie.

-Mie nu mi-e frică de nimeni pe lume! Nu o să mă mai întorc în cloaca aia puțind a urină, arome de șerbet și flori uscate de iasomie!

Nu-mi mai pasă nici de aurul care mi se cuvine de la un bărbat, prin Legea moștenirii. Nu vreau văluri, mătăsurii și, mai ales, nu mai doresc să fiu favorita. M-am vindecat de trufie. Cred...

Am concurat ca la o cursă de cămile oarbe, am fost oarbă de-a binelea. Acum am ochi. Văd!

- Ai renunțat la avere?! Lustragiul, mai atent la detalii decât aș fi crezut eu, intervine, curios din fire. Luată prin surprindere, Laila aproape că țipă, se înverșunează și, pentru că nu are pe cine pălmui imediat, trage furioasă ochiuri la dantela care pare a fi una fără de sfârșit.

-...și ce dacă în fereastra fostului meu iatac mai bate nisipul scuipat din deșert și aurul clincăne în giuvaierurile la care am renunțat, luând furia lumii în piept? Totul este haram, un bun interzis minții și sufletului.

Cadânele tinere m-au stâlcit în bătaie, mi-au smuls părul din cap pentru un fleac, un

nimic. Primisem doar cu un măr mai mult decât ele, pe platoul meu de argint, și nebunele și-au ieșit din țâțâni. Doctorul ne privea ca la circ, așa încăierate, cu unghiile scăpărând ca pisicile intrate în călduri. Bărbatul nostru fuma narghilea, cu pleoapele grele de drog, cu picioarele încrucișate pe covorașul adus special pentru el din piața vechii Persii.

-Mărul discordiei... mă găsii să filozofez, gata să-i vorbesc Lailei, despre vanitatea femeii, motivul izgonirii primilor oameni din vestitul Eden.

Femeia în higeab nu mă aude. Nu iese din lumea în care a plonjat și în care, împotriva tuturor vorbelor pe care le folosește în exces, se simțise femeie.

Posate că, deja regreta că plecase, așa cum fac copiii când le dai și apoi le iei îndărăt cheia de la cutia cu acadele în staniol. În aerogara dezafectată nimeni în afară de mine, o jurnalista trăznită, nu o lua în seamă pe cadâna fugită sau alungată cu pietre din serai.

Acum, mai toți din grupul eterogen de ostatici încercăm senzația idioată că ne cunoștem de o viață și ne povestim viețile unii altora, convinși că secretele de familie nu mai penetrează, nu mai iscă sămânța scandalului. Ne

lăudam cu iubiri fără margini și veleități de vedete. Nu, nu suntem chiar personaj de roman, nu suntem modele sociale, doar specimene umane fără fațetă distinctă, așa cum trebuie să fi fost și animalele înghesuite claie peste grămadă în arca lui Noe.

După ce ne-am ghiftuit cu resturile din hrana găsită prin bagajele recuperate, suferim de colici. Ne chiorăie mațele și cădem în somn grețos, ne trezim cu spaimă, apoi moțaim din nou și nu puțini dintre noi avem năluciri periculos de reale.

Una peste alta, am atins limita aceea îngustă ca lama, când individului nu-i mai pasă de propria-i viață, deține convingerea că ea, moartea, este doar un truc inevitabil, cu care dai față în față o singură dată în viață. Implacabil.

Și Laila este sleită fizic și psihic, vorbește deslânat, repetat, în silabele știrbe, până când adoarme instant. Cu picioarele adunate sub ea, cu brațele duse în față, peste sacoșa de plastic și peste pântecul rotunjit ca într-o sarcină ce a trecut cu bine de luna patra.

Este încă în putere după ce a reușit să facă drumul acela pe genunchi și coate, înfruntând furia armelor, legile marțiale și tabuurile,

sedimentate, glisate parcă peste alte și alte evenimente istorice.

Poartă o viață în pânțece și gheme de ață în sacoșa anostă de plastic cu însemnele promoționale estompate în fricțiunea forțelor ce ne atacau de dinafară precum acizii metalul.

De două zile, paznicii cu cagule au părăsit postul, lăsându-ne de izbeliște, ca pe o turmă de rozătoare în cușcă. Din motive nouă necunoscute, misiunea lor este ca și încheiată. Ei pot să-și bea liniștiți ceaiul la colț, în dugheană.

Noi, un boț de carne umană, nu mai interesăm absolut pe nimeni. Arsenalul pe care-l giram cu viețile noastre, da, armele care aprind spiritele, fac parte reală a negocierilor dintre facțiunile rebele ce au pus stăpânire pe jumătatea de nord a orașului, par să nu mai folosească la nimeni.

Mă ustură pleoapele și aș vrea să adorm. Mi-e dor de un vis frumos, de o imagine cu locurile natale. Încerc să vorbesc despre mine, despre casa care mă așteaptă, dar la ce bun cât nu sunt eu în centrul atenției generale.

Salomeea a adormit în brațele proprietarului de munți cu chihlimbaruri. Doarme chircită ca un fetus în pânțece. Din clipă în clipă, tresare. Munteanul o mângâie cu palma bătătorită de

țapină și arme. Manda fluieră, atenționează amatorii de chilipiruri, că el, mercenarul, își scoate la licitație ranița cu toate efectele militare.

-Mezat. Pe aici așa se spune, intrevine Laila, apoi cu voce metalică, stridentă, cere să se facă liniște:

- Vă rog! Nu am încheiat încă povestea. Beduinii o aplaudă bătând iar din picioare și fac cerc în jurul mormanului de arme pe care Laila tronează. Are dantela neterminată ca un covor la picioare și iglița de metal strălucește ca stiletul înfiptă în mosorul de ață.

- Voi nu știți cum înflorește deșertul... Ieșisem cu cortul. Stăpânii și slugile. Toată casa. Pe o noapte ca aia, auzeam cum plezneau semințele cactușilor, cum germinau sâmburii de curmal și cum ouăle scorpionilor eclozau cu sunet de dop de șampanie. Iubeam dunele de nisip, dar și pernele de matase, luxul interior în care recunoșteam fiecare giuvaer din caseta de aramă cu turcoaze. Îmi beam cafeaua din ceașca cu flori de lămâi albe.

În nopțile fără soț, doctorul petrecea cu noi pe genunchi ...

Negresa era una din femeile acelea care știu din instinct cum să se scuture de blestemul gravitației. Plutea, plana prin aerul care sufla în

matasea draperiilor. Eu eram o împiedică. Grecoaica? Dată-n dracu'.

Într-o noapte a venit Șeitanul. Bombardamentul. Nici în cortul copiilor nu mai găseai liniște. Struții, cămilele și tuaregii se retrăseseră în peșterile netrecute pe hartă. Și... boala lui Nestehan progresa.

Degeaba Doctorul i-a dat leacuri, i-a deschis cutia muzicală. Ea scrâjnea ca și cum cineva i-ar fi turnat nisip în mecanismul organismului.

Nisipul. Pusese stăpânire pe tabăra din sălbăticie și ar fi trebuit să revenim la Babilon. Nu am făcut-o.

Ne mai rămâneau numai rugăciunile.

Nu mi-l puteam imagina pe Doctor într-un bărbat gol pușcă pe sub veșmântul alb, fără clini. Bărbatul nostru urma să fie unul dintre miile de pelerini care celebrau amintirea Profetului. Și eu învățasem în răstimp să mă rog, să mă supun familiei necondiționat.

Prin ignoranța mea crasă, eram protejată de lumea mereu în schimbare în dogme și principii, de societatea în care mă născuse, mă formase, apoi mă expulzase.

Îndată ce s-a întors de la Mecca, Doctorul a devenit și un om prosper de afaceri derulate la

limita dintre legile firii și legile omenirii. Mereu în ofensivă pentru luptă și fleacuri scumpe, bunuri palpabile, ca și acea proprietate pe care a cumpărat-o, la un galop de cămilă de falia pulsând de petrol...

Laila stinge ultimele cuvinte cu precauție, așa cum un fumător face cu chiștocul țigării, pe care apasă, răsuțește bine talpa pantofului.

Nu o mai interesează afacerea grasă din care soțul ei scoate încă bani, averi potrivite să-și țină rangul, locul în clubul de iaht al orașului. Să-și ia și a treia nevastă, o etiopiană cam prostituată, dar tânără și foarte frumoasă.

Laila își șterge fruntea cu palma subțire și duce povestea spre capăt:

-Nu o iubeam, nu mă temeam de femeia dintâi a soțului și a stăpânului, nici nu o uram măcar. În tragedia care ne unea, Nestehan juca rolul de soră. Nu infirmieră cu fiole calmante, cu ceaiuri și prișnițe, remedii în care erau mai pricepuți vracii decât medicii Occidentului. Îmi era numai milă de cadâna încă tânără, care nu mai spera să-și reia locul în stânga bărbatului.

Nestehan se împăcase cu soarta nedreaptă. Îi mulțumea lui Alah pentru puterea care i-o lăsase, să îndure durerea și boala moștenită din triburile nomade. Era foarte sigură că în Cer o

vor aștepta îngerii cu talgere pline de miere și petale de flori minunate.

În nopțile cu lună plină, Nestehan venea la ușă, la mine. Ieșeam împreună. Ne plimbam peste lespezile de marmură și carpetele cu ornamente superbe. Alergam. Oboseam și apoi reveneam, ne odihneam în patul ei cu cearceafuri unduioase ca apa.

Neteham mă iubea altminteri. Mi se ciucea ca o cățea speriată în brațe. Nu aveam puterea s-o dau la o parte. Se ghemuia și-și plângea soarta nedreaptă.

Dimineața, amândouă aveam ochii roșii și pleoapele vinete, cicatrici vechi și noi pe pomeții obrazilor.

Eu eram numai curioasă. Ea era bolnavă irecuperabilă. Semnul morții îi era înscris pe față. dar numai Dumnezeu ei știa când urma să trimită după ea îngerul care s-o ridice, s-o ducă în veșnicia promisă.

În ultima noapte, i-am pregatit ceaiul cu mâinile mele. Până la ziuă, am stat față în față, ca doi soldați virtuoși, dar pe care soarta îi aruncase în tabere diferite.

Nestehan îmbrăcase rochiile ei de mătase albă. Ca de mireasă. Umbla prin casă cu părul lăsat la vedere.

Pe la amiază a murit.

Ar fi trebuit să plâng. Nu am reușit.

Laila tace. Se smiorcăi numai Mașa, nevasta amiralului sovietic. Salomeea, de data asta, plânge cu demnitate și cu tot obrazul ridicat în lumină zilei.

Grupul de beduini se pregătește pentru o altă rugăciune. Își derulează covorașele după ce și-au frecat bine palmle, tălpile picioarelor, cu nisip mărunțit din molozul căzut din perete.

Constat indiferentă că ușa metalică e cu balamalele sfărâmate, că zidul s-a dărâmt în răstimp. Suflul exploziilor a malaxat Babilonul.

Nu mai sunt nici paznicii care să ne oprească. Am putea pleca din temnița noastră. Ce ne oprește?! Nimic.

Zgomotul escadrilei de avioane se aude tot mai aproape. Huruie, ne sparge timpanele. Este deasupra aerogării. Sunteam punct ochit, punct lovit, inamicul din centrul atenției! Eroare.

Avioanele au trecut mai departe.

Ar fi fost de ajuns, nu un cartuș, un chibrit, și arsenalul în jurul căruia stăm ca morsele pe banchiză, ar fi sărit în aer.

Nimeni nu mai tremură. Am devenit imuni la spaimă, la frig.

Beduinii se roagă ca într-o viață normală. Barby își alăptează copilul în timp ce, soțul ei joacă zaruri pe nasturi cu sergentul Mandea. Mercenarul are brațele dezgolite și pline de tautuajele viu colorate.

Salomeea, cu nasul în batistă, se extrage din brațele proprietarului de munți cu falii din chihlimbaruri. Mai aruncă o privire, cu milă, spre adolescentul letargic din scaunul rulant. Ardanaze? Nu cred că o vede.

Salomeea pleacă ață la sergentul Mandea. Cade ca o rochie prea puțin apretată, în brațele lui tatuate. În timp ce o prinde, mercenarul aruncă pulurile și face constatarea:

- Șase, șase! Ai pierdut, amice! Îmi datorezi butonul acesta, de aur. Nasturele de la cămașă...

-Nu e veritabil, recunoaște Johnathan și, semeț precum guvernatorul Indiilor, își plătește datoria. Una de onoare.

Mandea aruncă trofeul în rucsacul cazon și, cu mâna eliberată, pipăie fesele Salomeei.

În lumea asta nu se cer și nu se dau explicații.

Salomeea-i iertată. Se gudură, se întinde, atinge cu limba pielea gâtului lui. Mușcă. Sângele din jugulara bărbatului se vede roșu,

viu. Femela mai mușcă o dată... mai adânc. Mercenarului i-au dat lacrimile. Dar e un soldat.

Nu face nimic.

-Destul! Strigă negustorul de șofran, apoi își trage palaria pe ochi. I s-a făcut greață ca și cum ar fi martor nedorit la o partidă de sex.

Lângă el, sacagiul cel spelb înghite în sec.

-Hei, dantelăreaso, termină-ți povestea!!!

Cum a fost? Zi-ne ceva exotic, nu doar despre morți și inși nenorociți! - o îndeamnă Johnathan, fără să o privească direct.

- OK, dar de data asta mă plățiți! Peșin! Laila aruncă momeala apoi cu ochii plecați peste horbota de dantelă, trăgând din firul de macrame, mai legând o bridă, mai modelând un buton, pornește, merge pe firul altui basm levantin.

-L-am părăsit. Pe întuneric, am trecut gardul din piatra care despărțea curtea de plaja în care relicve ale unor naufragii mai vechi sau mai noi se lăsau aduse de mare. Mesaje perisabile, biodegrababile. Era acolo măreția universului redusă la câteva cochilii de melci, din care carnea fusese ciugulită de pescăruși flămânzi. Habar nu aveam că nisipul ascundea mine militare.

Trupul meu ardea fără lumină și fără să se vadă de dinafară, ardea lăuntric ca într-o

combustie din care știi că nu mai are rost să te lupți, să te salvezi. Interiorul tău este praf, pulbere și cenușă.

Printre ciozvârtele de cadavre nerevendicate de nici una dintre grupările beligerante, câțiva câini se luptau între ei pentru supremația teritoriului. Apoi a fost o explozie. Mina a sărit, a pleznit singură.

Nu mai puteam merge înainte, nu era loc să dau înapoi. Dincolo de linia marcată de craterul săpat în nisip, se întindea oceanul deșertului. Nu știu să înot.

M-am tras cu pielea goală peste nisipul răscolit de vânt. Eram într-o competiție pe viață și pe moarte. Prima dintre înotători de primă mână. Schițam cu voluptate gestul mânzului prins de inundație. Nu îi face plăcere, se luptă să scape. Braț după braț pe nisipul subțire. Umăr după umăr împins înainte și trăgând după el sânii, sternul, pântecul și bazinul...

Picioarele refuzau mișcarea prostească și rămăseseră toată vremea aia rigide. Două unelte de mers pe verticală, nu înțelegeau de ce trebuiau să imite mersul de broască bolnavă.

Am înaintat pe nisipul implantat cu mine parșive. Mi-am lăsat amprenta corpului pe fiecare centimentru pătrat de materia silicoasă.

Eram ca o țestoasă grăbită să-și depună ponta. Simțeam efortul teribil în genunchi, în umeri. Dureau și metacarpielele, cu care mă agățam de nisipul moale. Degeaba. M-am răsturant, m-am rostogolit în neștire, se opri peste spuma de mare pietrificată și peste scoicile colțuroase. Eram lovită sistematic vântul turbat. Pe cerul spuzit cu stele speriate, treceau bombardierele gemând de muniție.

Un șarpe a trecut vâlvurind cu solzii galbeni nisipul, asta la doar un pas de părul meu vopsit cu hena. L-am simțit apropiindu-se. L-am ignorat. Era o biată reptilă fără venin. Mai mult de atât rău nu îmi putea face.

Am obosit. Am adormit așa, acoperită cu praf de nisip.

-Sărmană femeie! O jelește pe Laila, se jelește pe sine, Mașa Mihailovna, care cu o batistă înmuiată în apă, umezește buzele Amiralului nebun și imobilizat în cămașa de forță. Rusoaica are inima bună.

- Erai o cadână!

Cel care pune accent pe starea socială a Lailei e Ali, geambașul de cai de Arabia. Și lui îi e milă, deși nu și-ar arăta slăbiciunea pentru nimic în lume dinaintea femeilor.

Bărbații așteaptă de la el un gest de curaj. Ali o pune la zid: Cu prețul luat acum, pe tine, nu mi-aș putea cumpăra o ...cămilă! Haram!

- Da, eram o cadână, numai că.. higeabul mă poate feri de ochii străini, de viol, de prostituție în sine, nu de moarte ca filozofie.

Da, ce mă priviți așa! Bărbați blestemați? Voi nu sunteți nici tații mei, nici tații bărbatului meu, cu atât mai puțin nu ați putea fi fiii mei sau ai bărbaților mei. Nu sunteți frații lor, nici ai fiilor fraților lor... Sunteți un nimic. Paralicul din scunul cu roțile, el da, mă poate privi, el nu a cunoscut încă goliciunea femeii.

De ce îmi cereți să nu bat din picioare, să-mi ascund frumusețea cărnii??? Dacă o fac, veți fi fericiți?!

Bărbații încremeniră. Nebuna de străină înfrunta moartea cu bună știință, cocoțată pe maldărul de dinamită, trotil și muniție sofisticată, se războia, nu cu ei, cu o civilizație. Își căuta moartea cu lumânarea.

Salomeea înmărmurise. Nu o crezuse pe bleaga în higeab în stare să facă față bărbaților.

Mașa Mihailovna își abandonase Amiralul, se ruga pentru Laila, tare, fără să mai audă zumzetul de stup care înnebunise.

Un mecanism de tortură o prinsese la mijloc, o strângea pe femeia care sta aproape despuiată, triumfătoare ca o zeiță păgână, dinaintea lor, pe lăzile cu arme letale. Laila sta ca pe năsalie. Nu moartă. Vie și capabilă să croșeteze la dantela din fir de bumbac subțire.

O judecau, că de ce umblă prin lume singură? Că, poate este o păcătoasă din fire... O "stricată" din punctul de vedere al fiecărei religii și societăți cu pretenții civilizatorii.

Bărbații, dar și femeile aruncau cu vorbe negândite, făceau spume la gură.

Eu nu eram în stare să am grijă de mine, dar mi-te să îmi asum responsabilitatea unei femei care călcase-n picioare cutumele lumii. Numai Mașa părea pregătită să lupte. Și-a scos șalul ei fastuos, din mătase de Pekin. I-l așază Lailei pe umeri.

Ușa se deschide ca și cum cineva ar fi lovit în ea cu piciorul. Suflul altei explozii ne eliberează de zidul de chirpici. Molozul se spulberă, cahlele de lut se dărâmă. Aerul îmbibat cu izul cărnii de tun ne învăluie. E prețul libertății. Unul scump.

-Să plecăm! Să evadăm! Spun, dar o fac fără cuvinte, numai în gând.

Lângă mine, umăr la umăr, nici unul dintre ostaticii, isterizați la nebunie, nu vor să treacă dincolo, să-și asume libertatea pe care șansa ne-o oferă pe tavă.

Laila pare a fi o statuie. Privit de sus, trupul ei răstignit peste arme este întreg. Nu a purtat încă rod, nu a născut copii.

- O femeie crucificată!

Barby face constatarea pe un ton de reproș dar numai negresa cu copilul plângând, o aprobă, nu e gata să acuze, să pună întrebări. Negustorul de șofran ridică din umeri:

- Habar n-am !

- Eu mă spăl pe mâini... Face gestul pantomimic, Johnathan, apoi își ia femeia de după umeri. Barby se calmează brusc. Ea are un stăpân.

Constat indiferentă că nu mai sunt paznici, nici uși, nici drugii de fier de la geam. Nu mai e zid, nici tavan.

Suntem liberi! Liberi. De ce nu plecăm?!

De ce am pleca?...

Postfață

Stimată "confrate",

Am citit cartea în întregime și trebuie să recunosc faptul că am făcut-o cu multă plăcere, chiar dacă uneori, prin repetări insistente sau necontrolate, ajungeți la o redundanță asupra căreia cititorul are nevoie să mediteze spre a-și da seama dacă face parte din stil, din manieră sau din anumite obsesii necontrolate care, uneori, nu dau rău. Numai că, lectura unei proze trebuie să conducă cititorul la stări sufletești, doar criticul fiind acel lector rece pus pe concluzii; iar coerența trăirilor provocate de paginile parcurse e cea care dă satisfacția lecturii, opririle diminuând această stare.

În ansamblu, vă felicit ca și pentru Miercurea de Cenușă, cu toate că aici am găsit o variantă încă frustă, care ar mai necesita recitiri. Simt nevoia să meditez mai mult asupra factologiei înmiresmate de multă fantezie, ca și asupra unor personaje despre care încă nu-mi dau seama dacă sunt estompate prin artă impresionistă sau prin insuficientă insistență asupra motivării lor. Oricum, efectul are mare spontaneitate artistică și devine credibil într-o presupusă iconoclastie față de rigorile clasice. Mai dificil, însă, e cu personajul principal, a cărei incoerență m-a captivat cu desăvârșire și chiar m-ar fi cucerit dacă n-ar avea carența de a folosi un limbaj

similar cu personajul care povestește. Acesta e marele dezavantaj al prozei scrise la persoana întâi: uneori uităm că și noi, povestitorii, suntem personaj și îi facem pe alții să se exprime calchiind propria noastră exprimare. (Nu trebuie să vă fie chiar rușine cu asta; e o imputare pe care o făceam mai de mult unor pagini admirabile, scrise de tot pe atât de admirabilul meu prieten Fănuș Neagu).

Dându-mi drumul la asemenea declarații, puteți, deci, constata că m-ați pus pe gânduri citind această carte; ceea ce e cel mai important lucru în raportul cititorului cu opera cuiva. Cartea dumneavoastră se citește cu interes și asta e esențialul, demonstrând suflul de care dispune prozatorul. Am trăit starea aceasta citindu-vă. Și o afirm pentru că eu nu-mi permit recenzii sau judecăți de valoare. Ca om capabil să apreciez și opera altora (fapt cu care, prin comparație cu mulți incapabili pe această direcție, zău că mă mândresc!), înafara prozei mele mă mulțumesc a încropi 2 -3 portrete sau suveniruri de confrăți pe an - uitați-vă în portal la submeniul "Pagini des-pre scriitori și artiști" și veți constata ca n-am ajuns încă să am 20 pentru un volum. Iar asta, fiindcă sunt mai pedant și mai prețios decât cu ficțiunea. E vorba, doar, de destine vii cu care nu ne putem juca; nici fantaza pe seama lor. Și îmi impun să scriu cizelând, până reușesc sa ajung la antipodul cozeriilor superficiale pe care le

obișnuiesc enervanții mondeni ai vernisajelor; adică reușind a scoate la iveală fie ceva din fibra omului respectiv, fie măcar din realitatea amintirilor sau sentimentelor mele.

Regret așadar că v-ați găsit un editor atât de operativ; eu vă avertizasem că am nevoie de câteva săptămâni de meditație și prețuiesc prea mult colegialitatea pe care mi-o acordați ca să abuzez prin vreo grabă de condei. Nu vă supă-rați dacă textul complet, cuprinzând exact ce m-a pus pe gânduri la lectura acestei interesante cărți, va fi gata abia pentru ediția a doua. Asta, dacă nu vă mulțumiți cu un citat din Ionel Teodoreanu care, într-un interviu, afirma că te poți considera consacrat atunci când defectele scrierilor tale încep a fi percepute drept calități. Ceea ce, neîndoielnic, e cazul cu cele ce vă imputam mai sus.

***Cu dragoste,
CorneliuLeu***

6 mai 2009

N.A. Între timp, manuscrisul a fost revizuit de către autoare.

CUPRINS

Nicolae Băciut, ECUMENISMUL FRICII/5

Dantelă de Babilon/ 9

Corneliu Leu, POSTFAȚĂ/253